

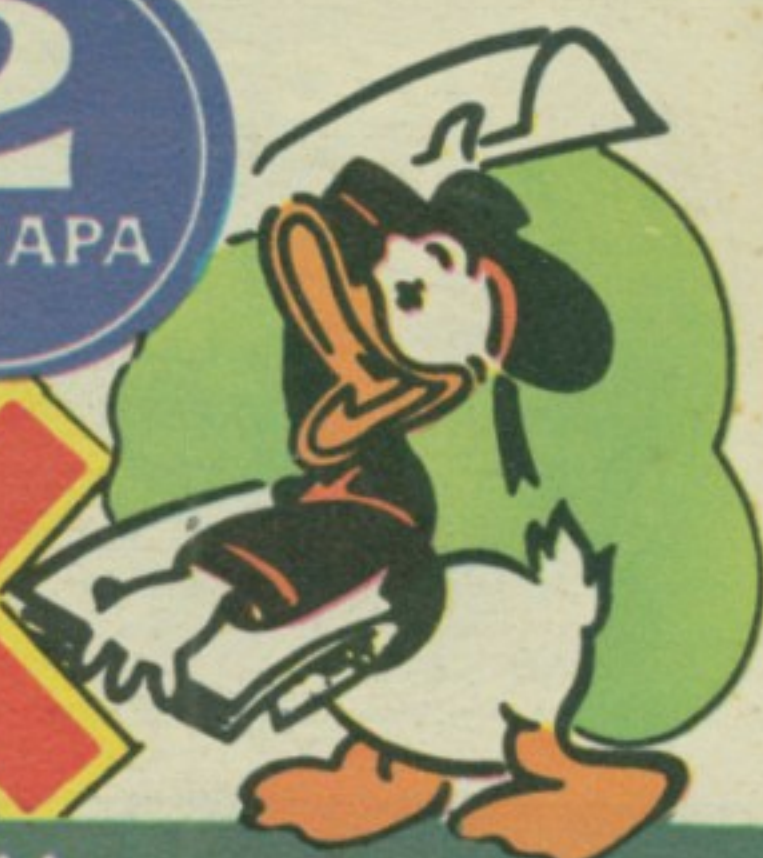
ПОЛИТИКИН

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
БРОЈ
1059
14. IV 1972.

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ENERGOINVEST

НАГРАДНА ИГРА: КЛУБОВИ ЗНАЊА

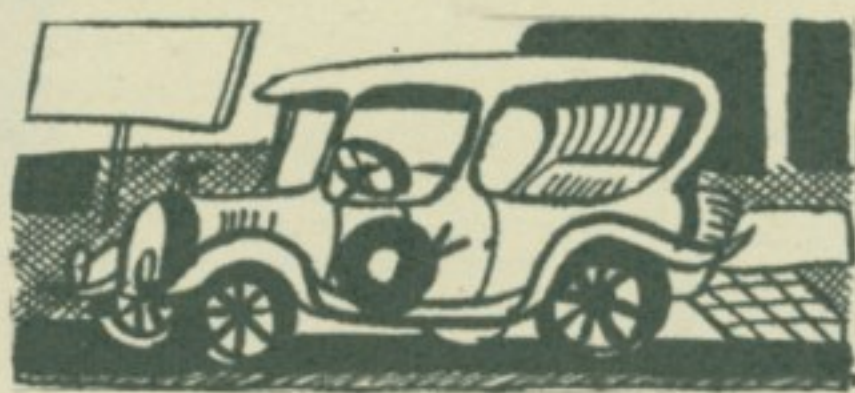
ПОБЕДНИЦИ БИРАЈУ НАГРАДЕ

стрaнa 54

целта

99

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● први аутомобил који је 1907. године изишао из познате енглеске фабрике Ролс Ројс, прешао је без најмањег квара 800.000 километара. Данас се ова кола налазе у музеју фабрике али понекад учествују у тркама енглеских аутомобила-ветерана, и то без грешке.

● у резервату Најроби, у Кенији, пре извесног времена дошло је на свет младунче патуљастог нилског коња. Ова вест изазвала је радост међу природњацима јер се први пут догодило да женка патуљастог нилског коња добија принову у заробљеништву. Младунче је било тешко једва три килограма а дугачко 23 сантиметра. Чуvari више пута у току дана хране младунче млеком на цуцу.

● највећи број живих вулкана налази се у зони Малајског архипелага: 93 надземна и 2 подводна. У Јапану има на сувом 49 вулкана и 9 под водом. У Средњој Америци постоји 36 вулкана, у Јужној — 30, на Курилским острвима — 34, на Камчатки и у Шпанији по 22.

● недавно је у колекцији која припада универзитету у Кракову у Пољској пронађено досад необјављено Наполеоново писмо. Славни војсковођа писао га је 11. маја 1811. године свом мини-

стру полиције Фушеу. У писму Наполеон предлаже Фушеу место гувернера Пруске.

● крокодил има веома мали мозак: примерак крокодила дугач-

ког четири метра има мање могуће масе од обичне мачке.

● јаки ветрови, циклони крећу се на јужној хемисфери у правцу казаљке на сату, док се на северној хемисфери, нарочито у области Бермудских острва, циклони крећу у обрнутом смеру.

● ако је веровати статистикама Енглези се најревносније брију: њих 98,7% брије се сваког дана. После њих долазе Американци, а на трећем месту су Швајцарци.

● године 1925. немачки укротитељ Алфред Штајнер извео је у циркусу тачку у којој је истовремено учествовало 40 лавова. Овај циркуски рекорд још није оборен.

● паучина је толико лака да би нит којом би се могла обавити Земљина кугла била тешка свега 500 грама.

ПОДВИГ ВИЊЕМА ТЕЛА

КОЈИ ЈЕ СТРЕЛОМ ПОГОДИО ЗАБУКУ НА ГЛАВИ СВОГ СИНА, СВАКЕ НЕДЕЉЕ У ТОКУ ЛЕТА ПОНАВЉАЈУ ВЕШТИ ШВАЈЦАРСКИ СТРЕЛЦИ ИЗ ИНТЕРЛАКЕНА И АЛТДОРФА ДА БИ ПРИВУКЛИ ТУРИСТЕ.

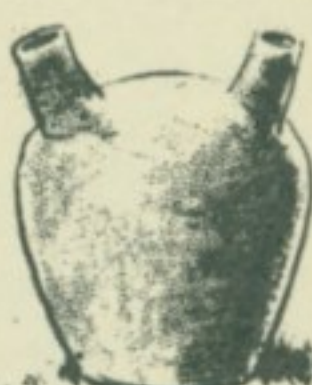
ЦИПЕЛЕ

ЗА ЛЕВУ И ДЕСНУ НОГУ БИЛЕ СУ ПОТПУНО ИСТЕ СВЕ ДО 1785. ГОДИНЕ.

Ripley

Веровати или не!

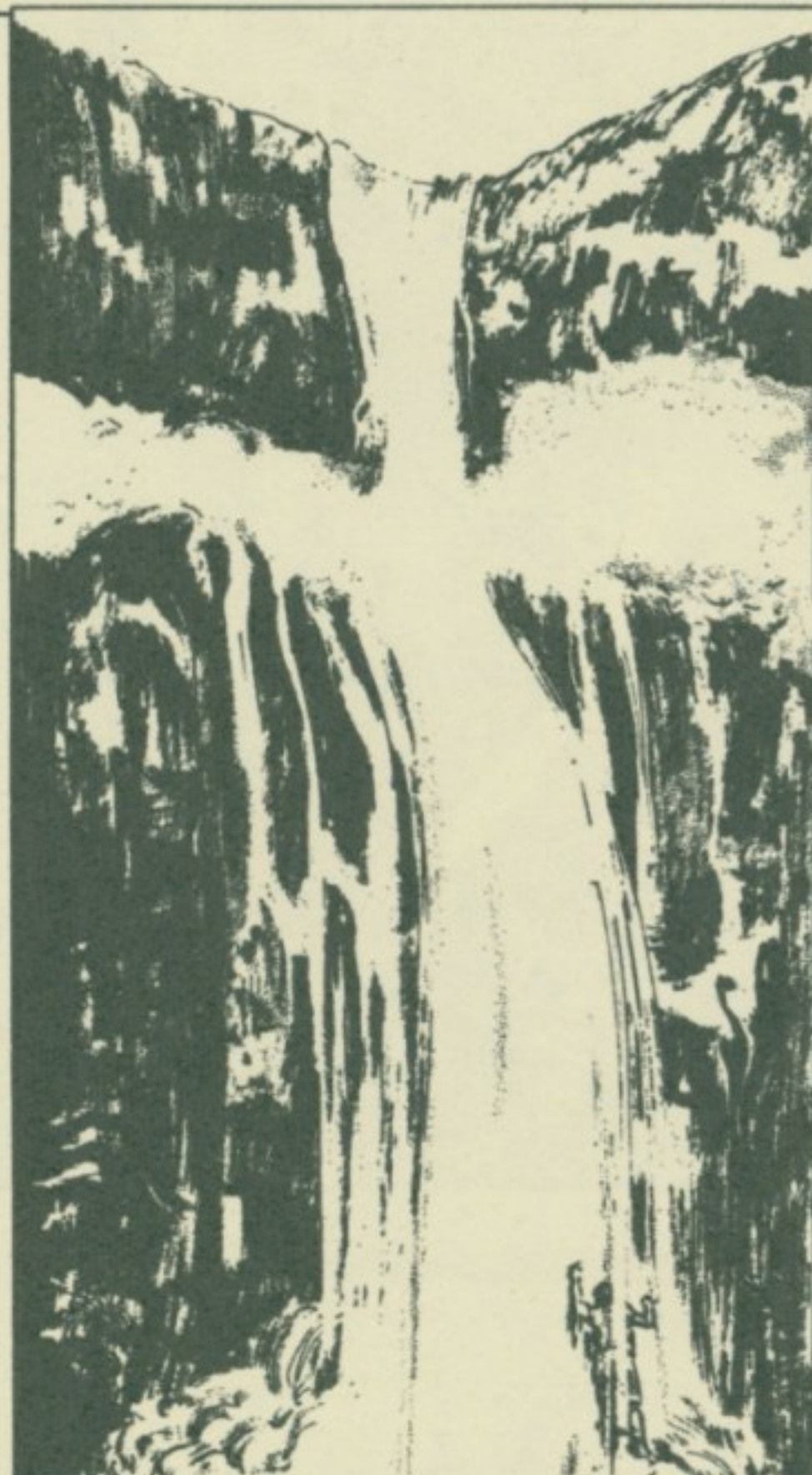
УРНЕ

У КОЈЕ СЕ У ПЛЕМЕНУ МУКУЛЕХЕ (КАМЕРУН) СТАВЉА ПЕПЕО ПРЕМИНУЛИХ БЛИЗНАЦА ИМА 2 ГРАИДА ДА БИ СВАКИ ПОКОЈНИК, КАКО СЕ ВЕРУЈЕ, ИМАО СВОЈ ИЗЛАЗ.

Тетхи

КОЈЕ УПОТРЕБАВАЈУ ДОМОРОЦИ У КЕНИЈИ НАЧИЊЕНЕ СУ ОД НОГУ СЛОНА.

НАЈНЕОБИЧНИЈА ТРКА НА СВЕТУ

ДА БИ НАДМАШИО ЈЕДАН ПОДВИГ НАЧИЊЕН 1890. ГОДИНЕ, ГОРДОН КРЕГ СЕ ЗА 6 ЧАСОВА УСПЕО УЗ ВОДОПАД САТЕРЛЕНД (НОВИ ЗЕЛАНД) ВИСОК 59 МЕТАРА А ЗАТИМ СЕ ПОНОВО СПУСТИО КРОЗ ВОДУ. (30. ДЕЦЕМБАР 1950)

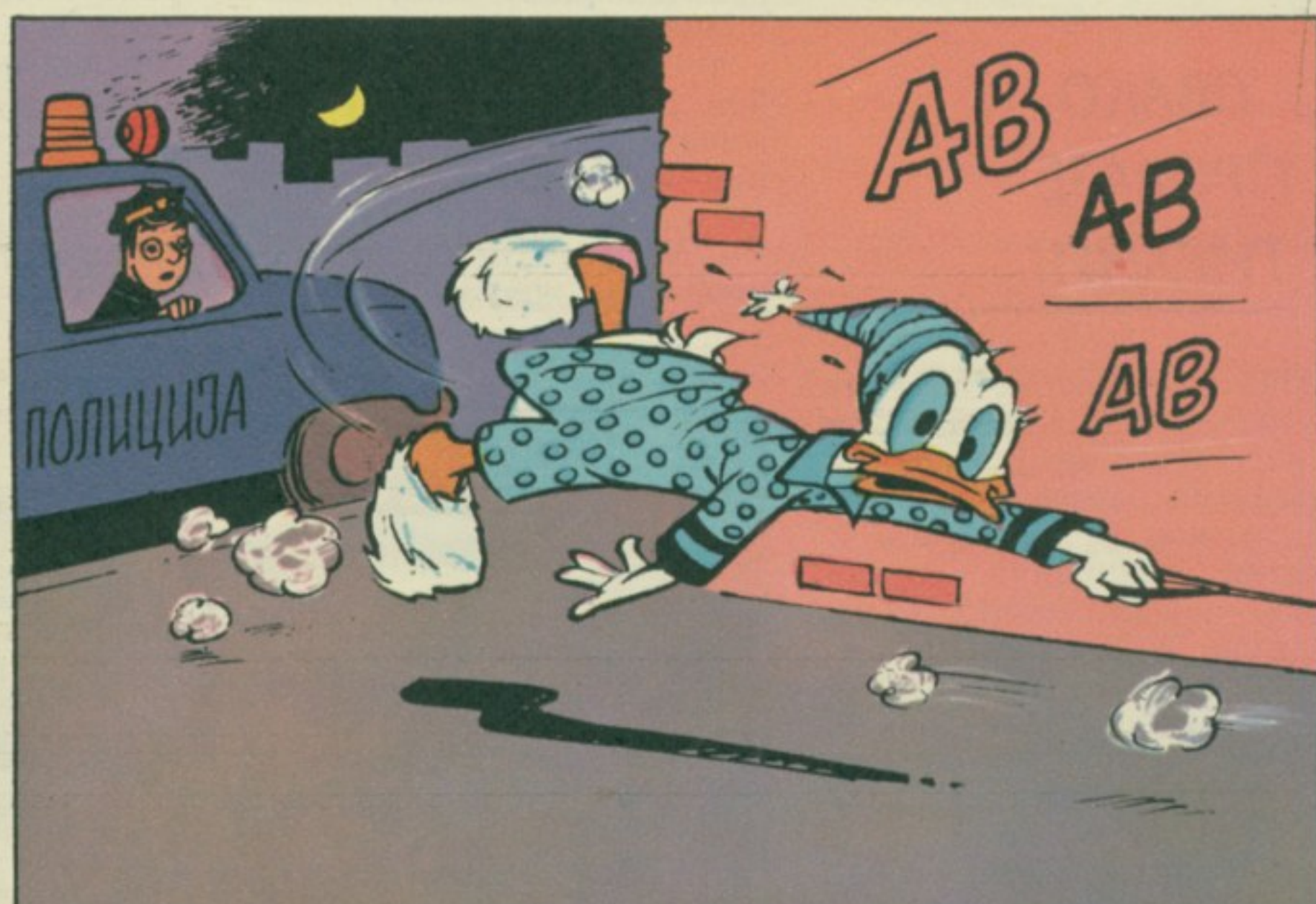
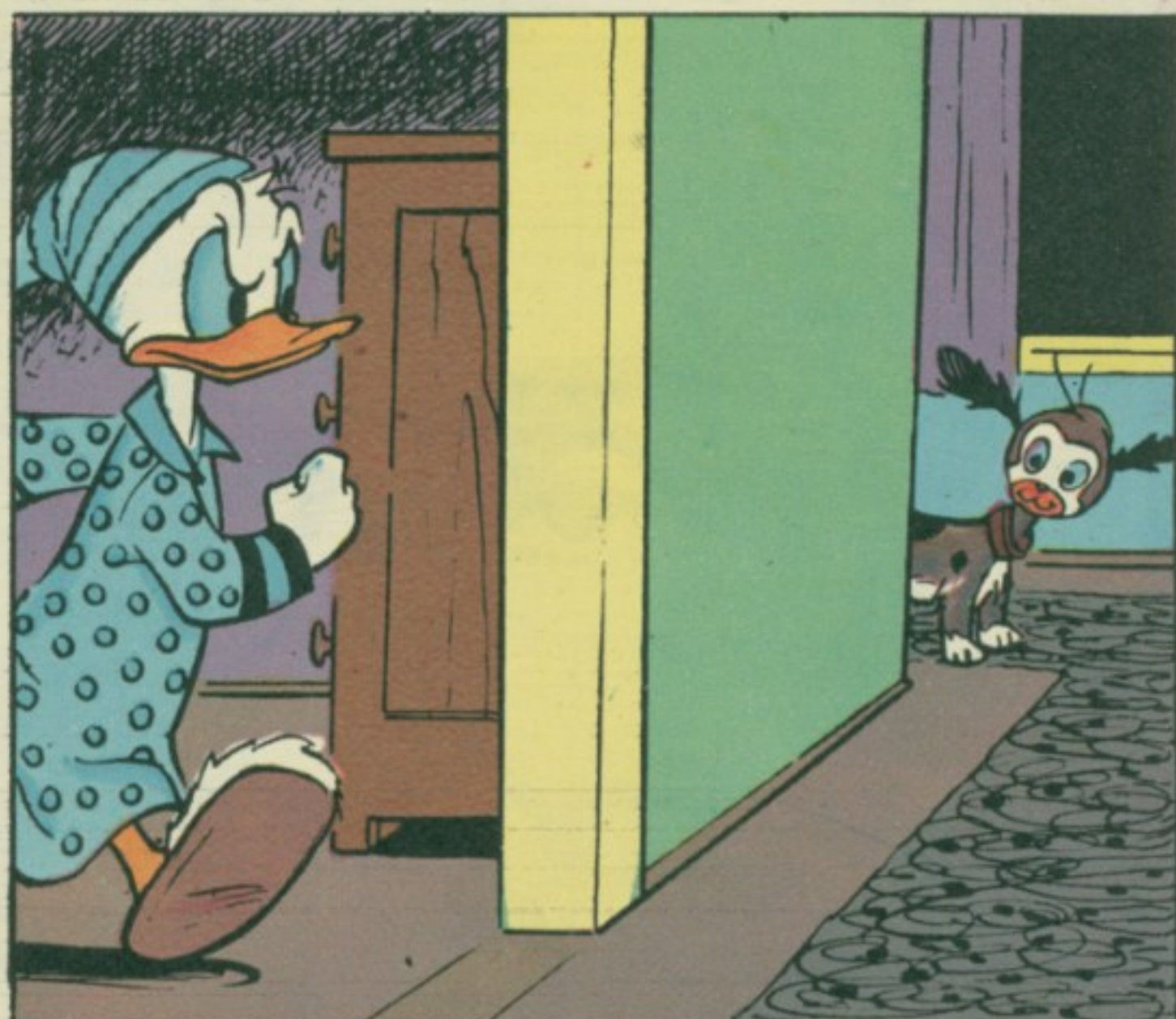
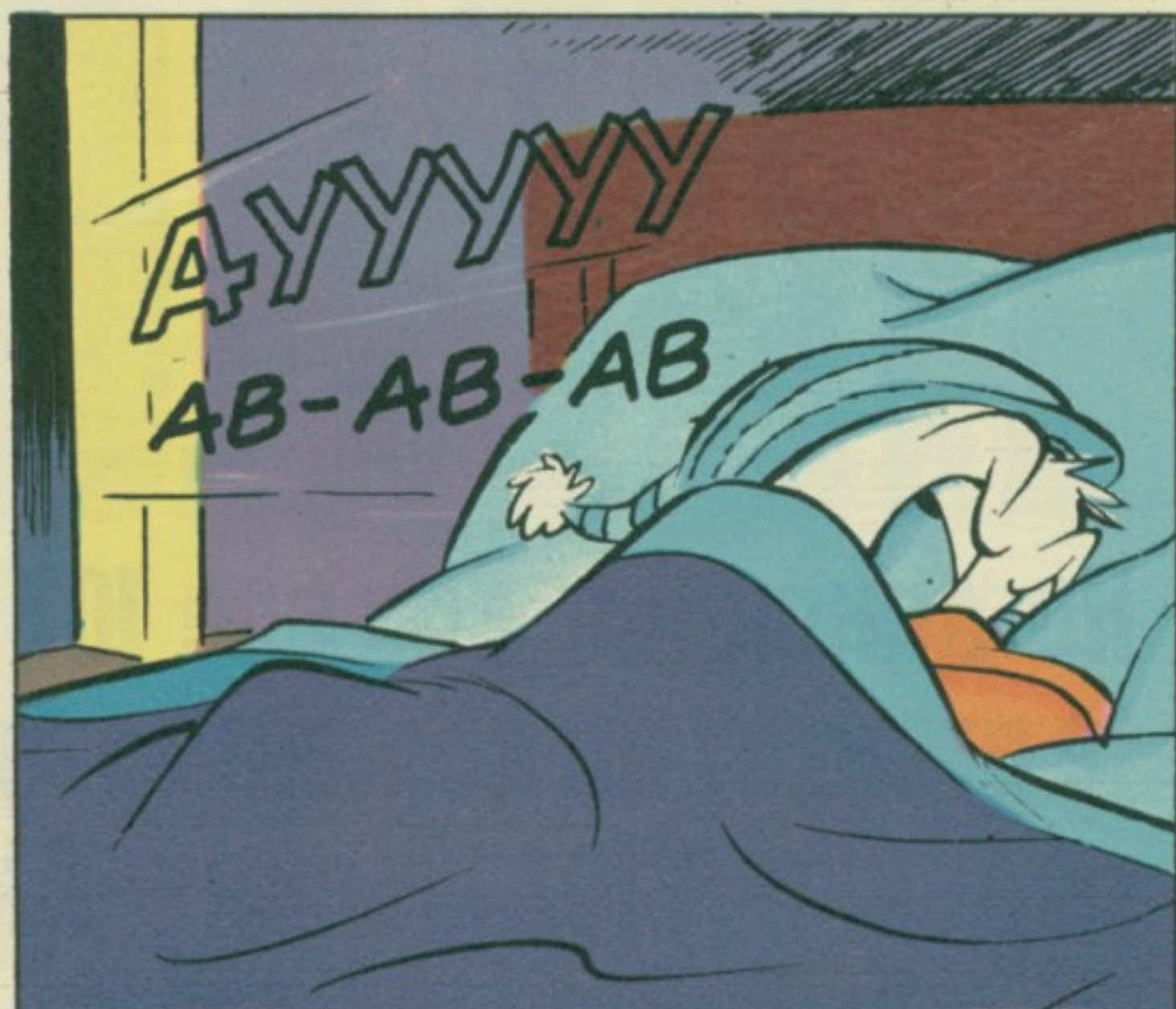

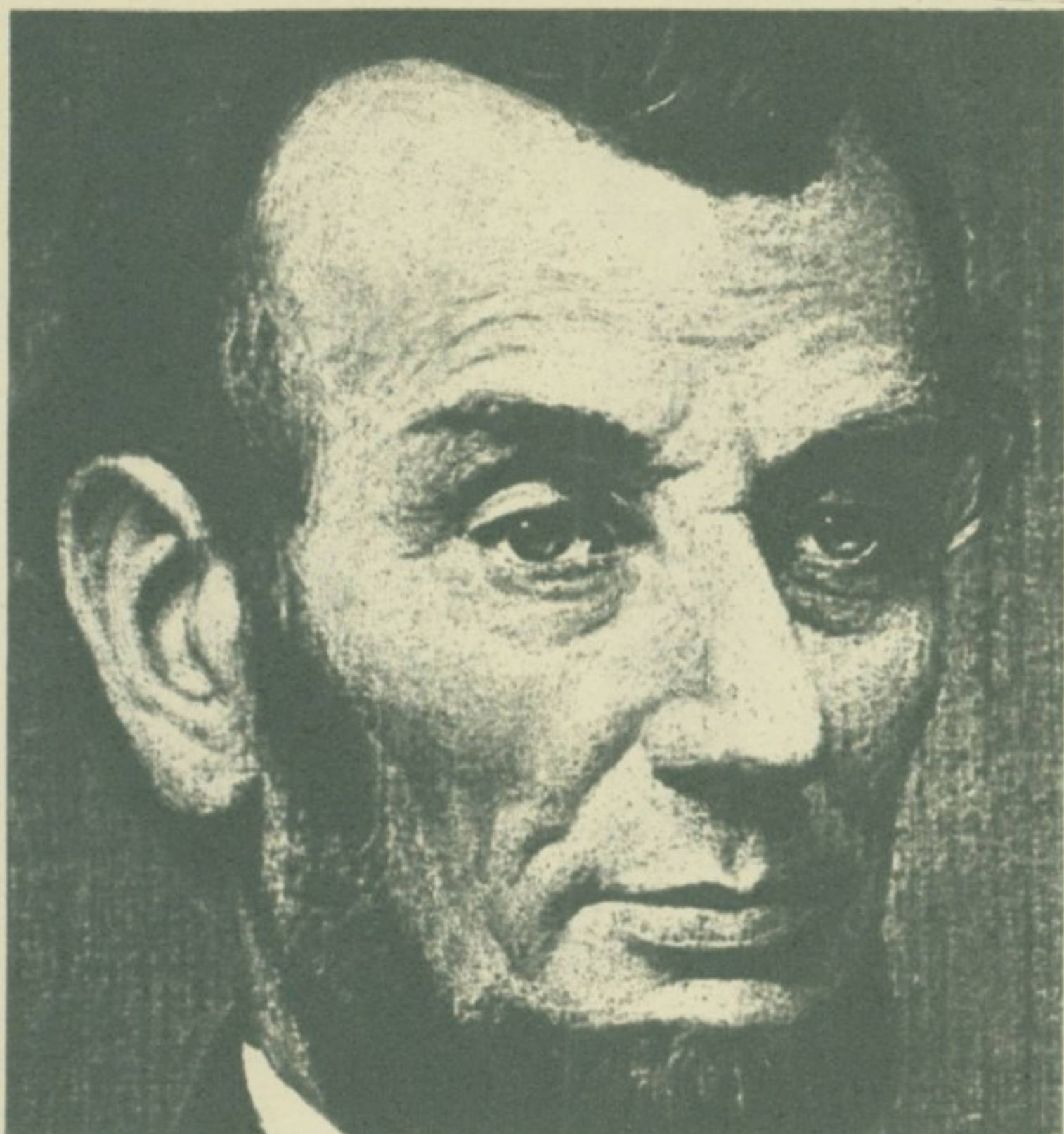
ЦАР ШИ ХУАНГ ТИ

КОЈИ ЈЕ ВЛАДАО КИНОМ ОД 246. ДО 210. ПРЕ НАШЕ ЕРЕ ДАО ЈЕ ЧЕТНАЕСТ СТОРИЦИ ОД ДВАДЕСЕТ СВОЈИХ СИНОВА ИМЕНА ПРЕМА КОЈИМА СУ, УЗ ИЗВЕСНЕ ПРОМЕНЕ, НАСТАЛА СВА КАСНИЈА МУШКА ИМЕНА У КИНИ!

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ПРЕДСЕДНИК

На данашњи дан пре 107 година извршен је атентат на Абрахама Линколна, 16. председника Сједињених Америчких Држава и једног од највећих људи ове земље

У вече 14. априла 1865. године у најотменијем вашингтонском позоришту Фордс театру у Десетој улици давао се комад „Наш амерички рођак“ са познатом глумицом Лором Кин. Сви погледи пре пуне сале били су управљени према првој ложи десно од позорнице у којој се видела висока мршава прилика популарног председника Сједињених Америчких Држава, једног од најбољих и највећих људи своје земље, Абрахама Линколна. Са њим у ложи седели су његова супруга Мери, мајор Ратбон и мајорова вереница.

**ОВАКО
ПРОЛАЗЕ
ТИРАНИ!**

Нико није приметио када се, нешто после 22 часа, за време трећег чина, један леп елегантно одевен младић тихо ушунчао у позориште и пустим ходницима упутно према председничковој ложи. Младић је био прилично узнемирен, блед у лицу, очи су му чудно сијале. Џон Ф. Паркер, председничкова телесна стража, није се налазио на свом месту тако да је младић лако ушао у мало предсобље испред ложе и браву подупро штапом да се не може отворити са спољне стране. Затим је одлучно притиснуо кваку врата која су водила у ложу а десном руком истовремено извадио из џепа краatak пиштољ деринџер.

Одјекнуо је пуцањ и председник је клонуо смртно ранен. Нико у сали није реаговао мислећи да пуцањ долази са бине и да је део представе. Убица је ударио мајора Ратбона бодезом, прескочио ограду ложе и скочио право на бину. При том је незгодно пао али је одмах устао и, узвикнувши »Sic semper tyrannis!« (Овако пролазе тиранини!), у општем метежу несметано изишао из зграде, скочио на ко

ња који га је чекао напољу и нестao у мраку.

**УБИЦА ЈЕ
ГЛУМАЦ**

У сали је настало неописиво узбуђење. Мајор Ратбон, сав унезверен, викао је да је председник убијен, из ложе су се чули јауци Мери Линколн. Људи који су се први снашли потрчали су за убицом, други су, још у недоумици поскакали на позорницу, неки су појурили у председничкову ложу.

Линколн је био погођен у потиљак и одмах је изгубио свест. Нада да ће преживети није била никаква. Крв му се сливала из ране на глави на фотељу и под, чак и врата ложе била су попрскана крвљу. Председ-

ника су одмах пренели у оближњу кућу, положили га у постељу и лекар му је превео рану. Око његовог узглавља окупили су се чланови породице и највиши представници државне управе.

Вест о атентату муњевито се проширила градом. Гомила света пред кућом у којој је лежао Линколн непрекидно је расла. На свим уснама било је само једно питање: како је председнику? Сутрадан ујутру, око 7.30, Линколн је издахнуо не долазећи свести. Тога тренутка почела је хајка на убицу. Истовремено се сазнало да је други један завереник из исте групе покушао да убије државног секретара Сјуарда.

Убицу су многи стигли да препознају док се мувао по бини. Био је то Џон Вилкс Бут, млади доста познат глумца

и син чувеног глумца Џулијуса Брутуса Бута. Због тога ником од чувара није било чудно његово присуство у ходницима позоришта за време трајања представе. Разлози који су навели Бута да убије председника Линколна нису ни за кога били тајна. Мада је потицао из породице која је за време америчког грађанског рата била привржена Северу, Џон Вилкс Бут држао је страну јужњацима и опорчено мрзео нови поредак чије је оличење био председник Линколн.

**СЛОБОДА
ЦРNCИМА!**

Абрахам Линколн, син сиромашног фармера из Кентакија, рођен 1809. годи-

не. Добио је веома скромно образовање јер му рад на фарми није остављао много времена за учење. Тек у два десет првој години, када се породица преселила у државу Илиноис, почео је да се бави политиком и истакао се као ватрени борац за ослобођење Црнаца од ropства. У то време уписао се и на правни факултет који је студирао с много успеха.

Борба за ослобођење Црнаца донела је Линколну велику популарност и много следбеника. Захваљујући томе успео је да се кандидује и победи на председничким изборима 1861. Имао је педесет две године када је постао 16. председник Сједињених Америчких Држава. Исте године бујнуо је грађански рат који је трајао до пролећа 1865. и у коме је погинуло шест стотина хиљада људи.

Метак поручника Корбета погодио је Бута у врат и он се стропоштао на земљу. Полицајци су упали у амбас

ЛИНКОЛН ЈЕ УБИЈЕН!

вори између њега и Бута али без икаквог резултата јер је овај упорно остајао при своме. Најзад су полицајци убацили у амбар запаљену сламу не би ли га приморали да изиђе.

У СРЦУ НАРОДА

Усред III чина у сали је одјекнуо пуцањ а затим женски врисак.

Рат је, у ствари, избио око питања слободе Црнаца. Индустијски Север желео је да укине ропство и тако добије црначку радну снагу за своје фабрике док се конзервативни велепоседнички Југ трудио да своје робове сачува за рад на непрегледним плантажама памука. Када је ропство једним декретом најзад и укинута, јужне државе отцепиле су се од северних и основале независну Конфедерацију. Линколну је, међутим, као и осталим напредним људима Америке, највише било стало да се сачува Унија, односно да се Сједињене Америчке Државе не расцепе.

Рат се завршио победом униониста али Линколну није било дато да ужива у њим плодовима — Бутов хитац покосио га је свега неколико дана пошто је рат завршен.

НЕЋУ ДА СЕ ПРЕДАМ!

Потера за Бутом трајала је 12 дана и у њој је учествовало 1600 полицајаца на коњима и преко 500 тајних агената. Његовог чина грозили су се и сами јужњаци јер се председник Линколн оштро супротстављао оним политичким струјама, а њих није било много, које су покушавале да од пораженог Југа направе колонију Севера. Због тога су касније по-

стојале сумње, недоказане али не и невероватне, да је Бут у ствари био човек тих крајње реакционарних кругова Севера којима је Линколнова демократска политика сметала па су га зато ликвидирали. У том случају Бутова фанатична оданост Југу могла је да буде само вешта маска.

Полиција је сазнала да се Бут крије у Мериленду па је ову државу прочешљала с краја на крај. Двадесет трећег априла пуковник Бекер, вођа потере, добио је обавештење да су се Бут, који је сломио ногу приликом скока на бину после убиства председника, и један од завереника Дејвид Херолд, пребацили преко реке Потомак и кренули у правцу Вирџиније. Обојица су били до зуба наоружани и спремни на све.

Чим су прешли границу Вирџиније, гониоци су, недалеко од Баулинг Грина, наишли на свеже трагове два коња у галопу. Трагови су их одвели до такозване Гаретове фарме у чијем су се амбару крили Бут и Херолд. Била је среда, 26. април, два часа ујутру. Пуковник Бекер наредио је да се и фарма и амбар неприметно опколе. Затим је Бекер пришао вратима амбара и снажно залупао.

— Ко је?! — упитао је Бут. — Пријатељи или непријатељи?

— Отворите! — грмнуо је Бекер уместо одговора.

— Овде нас је петорица, имамо доста муниције и све ћемо вас побити! — викнуо је Бут.

— Пук војника опколио је читаву фарму и ви немате никаквих шанси! Зато је најбоље да изиђете и предате се! — одвратио је Бекер.

— Никада се нећу предати! Нећу вам жив пасти у руке! — избезумљено је повикао Бут.

Бекер је лако могао да

ликвидира Бута и Херолда али је имао изричито наређење да Бута ухвати живог како зна и уме. Из амбара се, међутим, чуло како Бут псује свога друга из чега се могло закључити да је Херолд спреман да се преда. Бекеру је то дало наде и почели су бескрајни прего-

Бут је покушавао да гаси ватру. Херолд му није био од помоћи — изгубио је нерве и хистерично је викао како хоће да се преда али не може од Бута који ће га убити. У једном тренутку, док је Бут био заузет гашењем ватре која се све више ширила, наредник Корбет пришао је амбару, протурио кроз једну пукотину цев своје пушке и опалио.

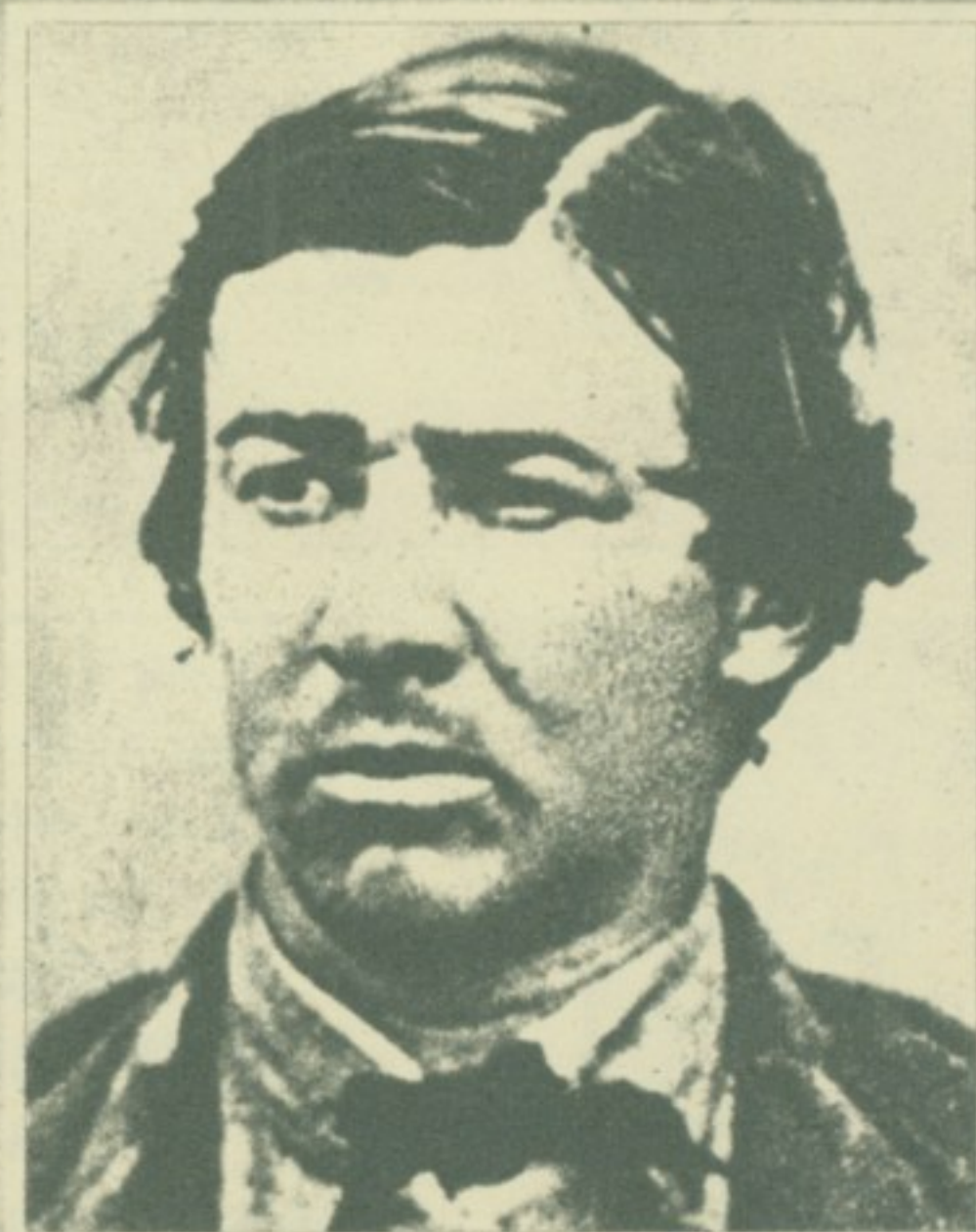
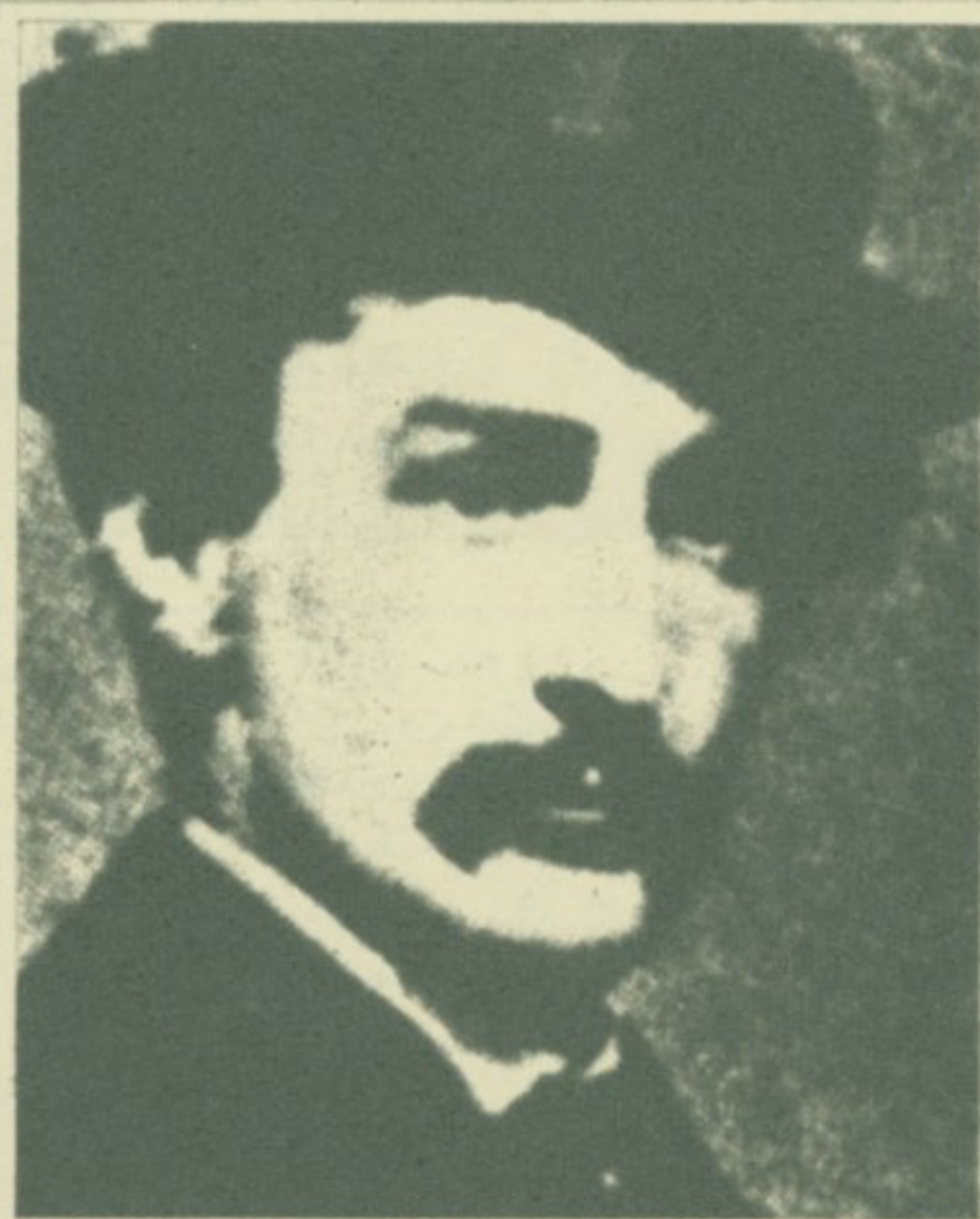
Метак је погодио Бута у врат и он се обливен крвљу стропоштао на земљу. Херолд је сместа отворио врата амбара и предао се.

Бут је повремено долазио свести и, мада на самрти, гушећи се и притискајући срце, узвикивао да је задовољан оним што је учинио. Тако је и умро. Његов леш пренет је у Вашингтон да би био службено идентификован а затим је ноћу сахрањен на непознатом месту како би му се изгубио сваки траг.

Америка није заборавила свог 16. председника који је дао живот за слободу, демократију и јединство. На зиду Линколновог меморијала у Вашингтону у коме се налази огромна Линколнова статуа од мермера пише: У овом храму, као и у срцу народа за који је спасао Унију, заувек је сачувана успомена на Абрахама Линколна.

Данас је равно 107 година од Линколновог мучког убиства.

Б. Д.

Убица Џон Вилкс Бут (лево) и његов саучесник Дејвид Херолд.

Пиштољ деринџер којим је 14. априла 1865. убијен Линколн.

ДИКАН

И ПОСЛЕДЊЕ ФРРРУКЕ

Најславнији вагон на свету

ЧИМ ЈЕ ЗАУЗЕО
ФРАНЦУСКУ 1940.
ГОДИНЕ, АДОЛФ
ХИТЛЕР ПОХИТАО
ЈЕ У КОМПЈЕЊ-
СКУ ШУМУ

Кад је Међународно друштво кола за спавање и ручавање одлучило 1912. да сагради серију од 22 вагон-ресторана, нико није слутео да ће један од њих, онај који је носио број 2419, ући у историју и то у два маха.

СТО ЈЕ ВЕОМА ВАЖАН

Вагон-ресторан 2419 ступио је на дужност маја 1914. и ко зна колико би саобраћао на локалним линијама возећи богате трговце и велелепоседнике у Париз и њихове жерке и жене у купо-

вагон-ресторан. Али, не обичан. У великој просторији уклонити све столове осим четири, у сваком углу по је дан. На средини поставити велики четвртасти сто на коме се могу развити географске карте и планови бојишта. Из кухиње избацити све и поставити неколико сточића за писаће машине.

Тако преуређен вагон 2419 прешао је из цивилне у војну службу 28. октобра 1918. увече, а само десетак дана касније нашао се у центру пажње светске јавности.

Приписнута поразима са свих страна, врховна немачка команда затражила је 7. новембра од маршала Фоша примирје. У композицији воза који је одвезао француске представнике до станице Ретонд у Компјењској шуми

дана напусти Алзас и Лорену, да преда у исправном стању 5000 топова, 25000 митраљеза, 3000 бацача, 1700 авиона, 5000 локомотива, 15000 вагона и 5000 камиона. Био је то страشان пораз за Немачку, а велики тријумф за Французе.

А наш вагон? Његова слава била је на врхунцу. Послужило је за даље мировне преговоре у Треву, и још два важна састанка зараћених страна.

ПОЧИЊУ НЕВОЉЕ

Међутим, кад се рат коначно завршио поставило се питање куда са славним вагоном. Чули су се разни предлози: да вагон као историјска знаменитост путује светом, да се постави у Војни музеј и сл. Најзад је генерални директор Комитета Међународног друштва за спавање и ручавање решио да кола, која су још једном реновирана у Сен Де нију, поклони француској држави.

Али, изгледа да вагону 2419 није било суђено да живи у миру. Пошто је једно време био председнички вагон, 1921. одлучено је да буде постављен на почасно место у дворишту великог здања Дома инвалида у центру Париза где се, између осталог, налази и Наполеонов гроб. Испоставило се, међутим, да пре тога треба савладати море компликација. Мада су изабрали ноћне сате, управа трамваја тужила је надлежне суду због гу-

жве, општина да је калдрма оштећена а на крају се још показало да је улаз у двориште Дома инвалида исувише узан за вагон. Да се руши капија, није дало Друштво за заштиту споменика, те се читава чета инжењераца добро јунојила док се најзад чувени вагон није нашао на предвиђеном месту.

Славни вагон остао је у парку Дома инвалида до априла 1927. Шест година под ведрим небом, кише, жега, снег, учинили су своје. Ветеран се налазио у жалосном стању. Светска штампа још једном се узнемирила.

— Ако вам је стало до вагона из Компјењске шуме, преузмите га — писао је у правник музеја војном министру. — Уколико остане овде, са њим је свршено.

Општина у Компјењу се узнемирила. Нашао се и добротвор који је решио да у име Компјења сноси све трошкове око транспорта и смештаја; неки господин Фурније био је спреман да плати 50.000 франака. Биро кратија се, међутим, опет испречила. Док су се Војни музеј и општина натезали, трошкови су порасли, Фурније није имао више новца и цео подухват око пребацивања је стао. Тада се појавио неки богати Американац који је био вољан да плати 150.000 франака како би административне формалности биле срећне. Вагон је напустио Инвалиде 8. априла 1927. на исти начин како је био и ушао унутра шест година раније, то јест веома тешко, и смештен у лепу малу зграду спомен-музеја у Ретонди крај Компјења. Слављу је присуствовао и маршал Фош!

Изгледало је да се вагон

најзад лепо сместио и да ће ту стајати деценијама, али догађаји и људи су одлучили другачије.

ХИТЛЕРОВА ОСВЕТА

20. јуна 1940. нацистичка блиндирана возила ушла су у Ретонд. Прво што су учинили било је да дигну у ваздух спомен-музеј и одвезу вагон 2419 на исто место где је потписана капитулација Немачке 1918.

22. јуна, у 15 часова Адолф Хитлер, у чијој су пратњи били маршал Геринг, адмирал Редер и генерали фон Браухич и фон Кајтел, ушли су у вагон 2419; у 15 и 32 стигли су француски опуномоћеници: шеф делегације генерал Инцигер и његови пратиоци, амбасадор Ноел, генерал Бержер и вицеадмирал Ле Лик. Пошто су прочитани услови примирја, то је трајало десетак минута, Хитлер се дигао и изишао из вагона. Капитулација Француске је потписана у 18 и 52!

Сутрадан Хитлер је издао ова наређења:

Историјски вагон, који је сада немачки, пребацили у Берлин! 24. јуна, вагон 2419 је повезан у Берлин, где је остао око седам дана, изложен пред Бранденбуршком капијом. Становници Берлина дочекали су га ван себе од одушевљења.

Четири године касније уништиле су га савезничке бомбе које су пале на станицу Анхалт, у Берлину.

Д. Е.

1918. година, Компјењска шума, вагон 2419: на тражење врховне немачке команде маршал Фош потписује примирје

вину гардеробе то последњој моди да није избио I светски рат, најстрашнији и највећи који је до тада видела Земљина кугла. Немци су напали Француску намеравајући да је поразе за неколико недеља. Али, није испало онако како су они прижељкивали: сукоб се претворио у дути позициони рат, да би касније Французи, уз помоћ савезника, почели да наносе Немцима поразе.

После крвавих битака у лето 1918. Немци су почели да се повлаче и снаге врховног савезничког команданта маршала Фоша само за један дан уништиле су 16 немачких дивизија и извршиле пробој! Био је то по речима генерала Лидендорфа најкрвнији дан у историји немачке војске. То је било 8. августа а у октобру потпуковник Лоазелер затражио је од директора Међународног друштва кола за спавање и ручавање да се возу маршала Фоша, који се састојао од три вагона и два фургона исте фабрике, дода један

налазио се и бивши вагон-ресторан 2419.

НЕЗАПАМЋЕН ПОРАЗ

11. новембра 1918. на великом столу у вагону 2419 потписана је капитулација немачке војске. Савезнике су представљали маршал Фош и адмирал Вемис, први лорд Британског адмиралитета, а немачку владу државни секретар Ерицбергер, опуномоћени министар гроф од Еберндорфа, генералмајор фон Винтерфелд и капетан бојног брода Фанселов.

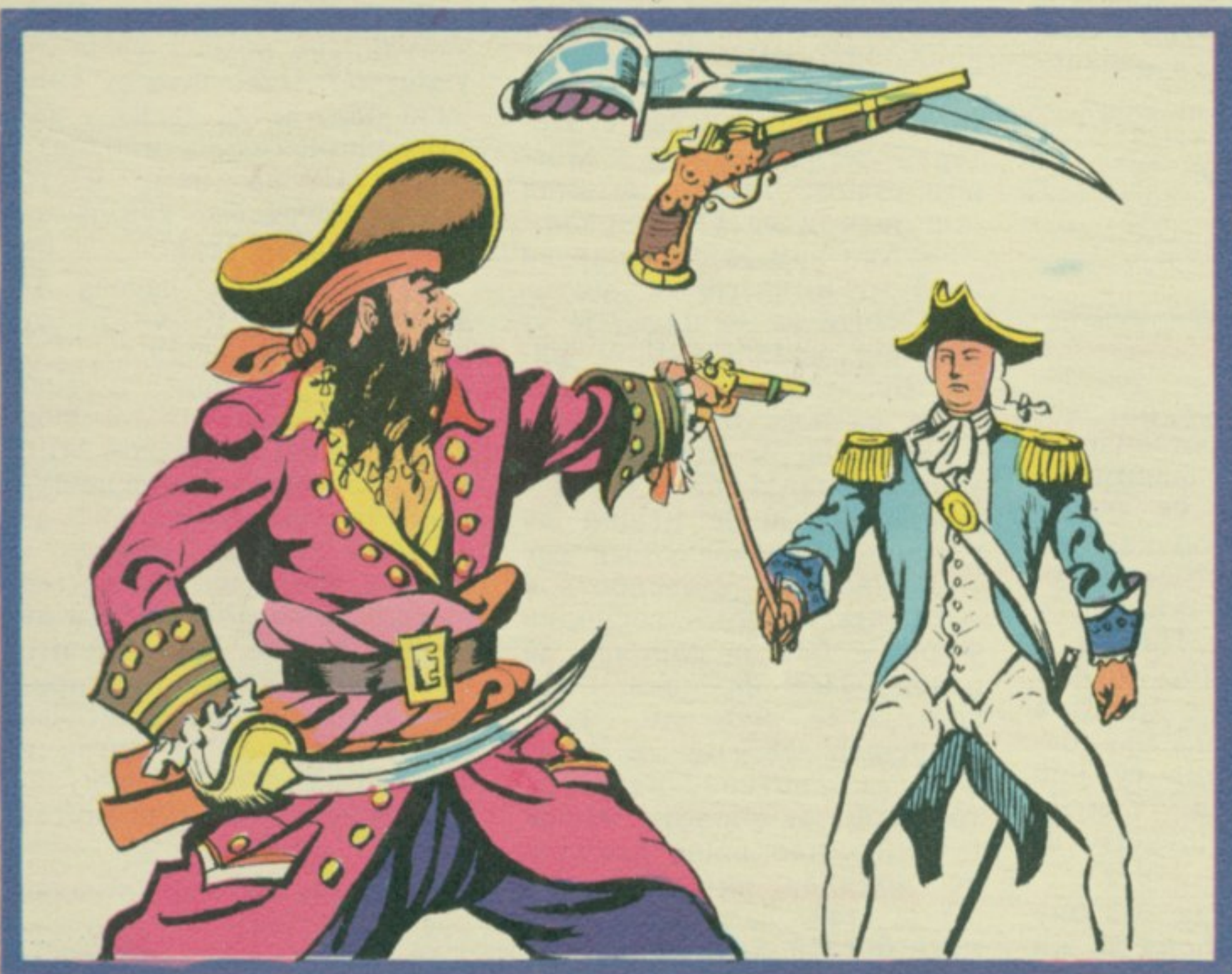
Био је то у ствари крај I светског рата у коме су учествовале 33 државе са 80 милиона мобилисаних и који је однео опромне људске жртве: 10 милиона погинулих, исто толико умрлих од глади и болести и 20 милиона рањених! Према условима примирја Немачка је била обавезна да у року од 15

1940. година, иста шума, исти вагон: представник Француске генерал Инцигер, десно у средини, потписује капитулацију.

Чувени гусар Црнобради погинуо је у двобоју с поручником Мајнардом а глава му је обешена о катарку брода

ГУСАРИ — Тукли су се због деобе плена, коцке, алкохола, а употребљавали су све врсте оружја: пиштоље, ножеве, сабље, па чак и столице, фењере, батине. На слици је двобој између поручника Мајнарда и чувеног гусара Црнобрадог. Црнобради је погинуо а глава му је обешена о катарку брода.

КОЗАЦИ — Козачке војне дружине у средњовековној Русији састојале су се углавном од одбеглих сељака—кметова. Козаци су живели под оружјем слободним хајдучким животом а дружином је командовао атаман. Били су храбри, одлучни војници, вични јахању и баратању сабљом у двобојима.

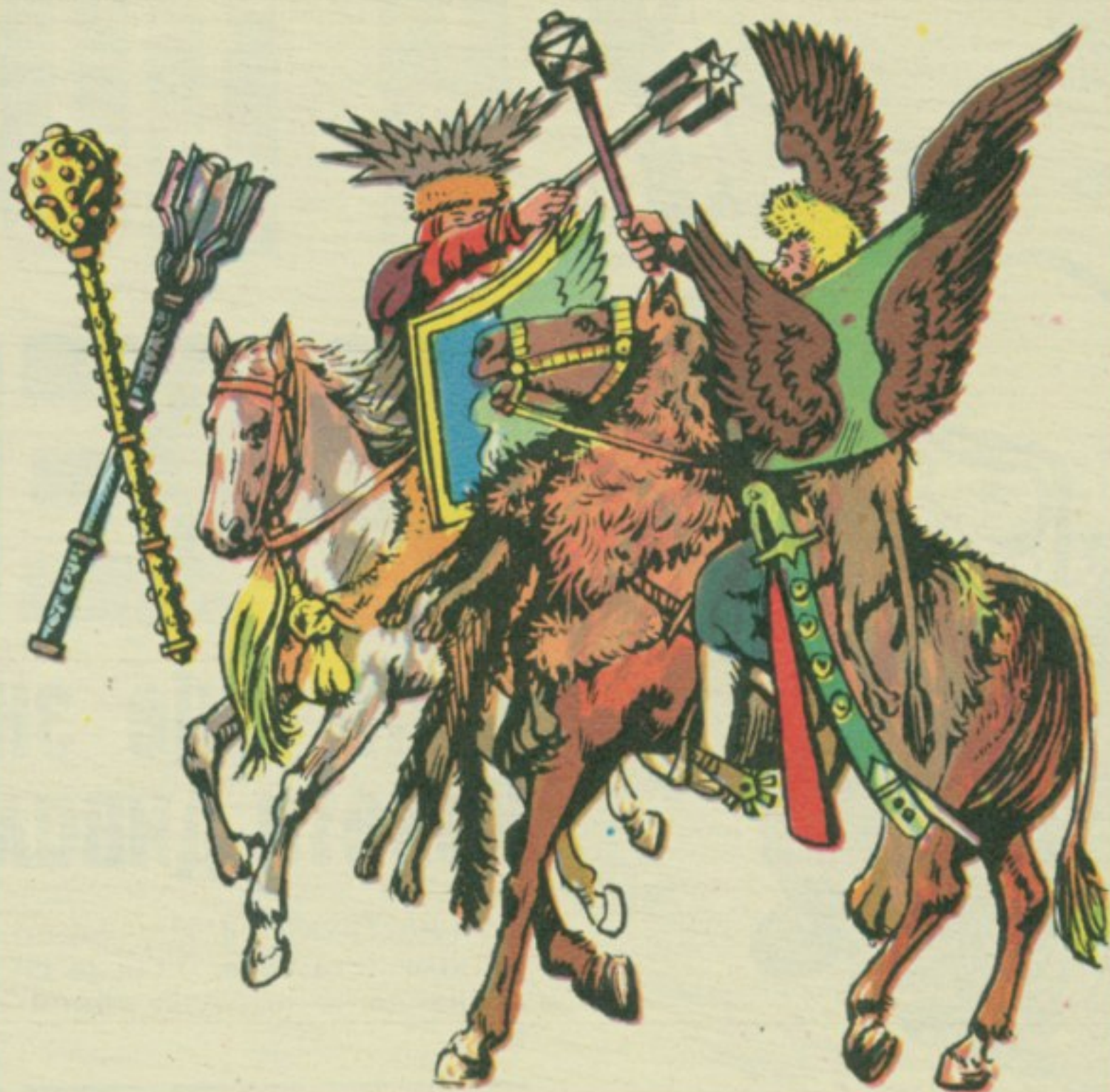

ИНДИЈАНЦИ — И припадници индијанских племена решавали су многе спорове појединачним двобојима. На двобој су обично излазиле поглавице али и обични ратници. Оружје је најчешће био нож и ратна секира — томахавк али су се Индијанци тукли и копљима на коњима у пуном трку. Пораз поглавице значио је и пораз читавог племена — на овај начин избегава-на су крвопролића. Индијанци су се тукли и са својим највећим непријатељима белим људима и ти двобоји били су немилосрдни, на живот и смрт.

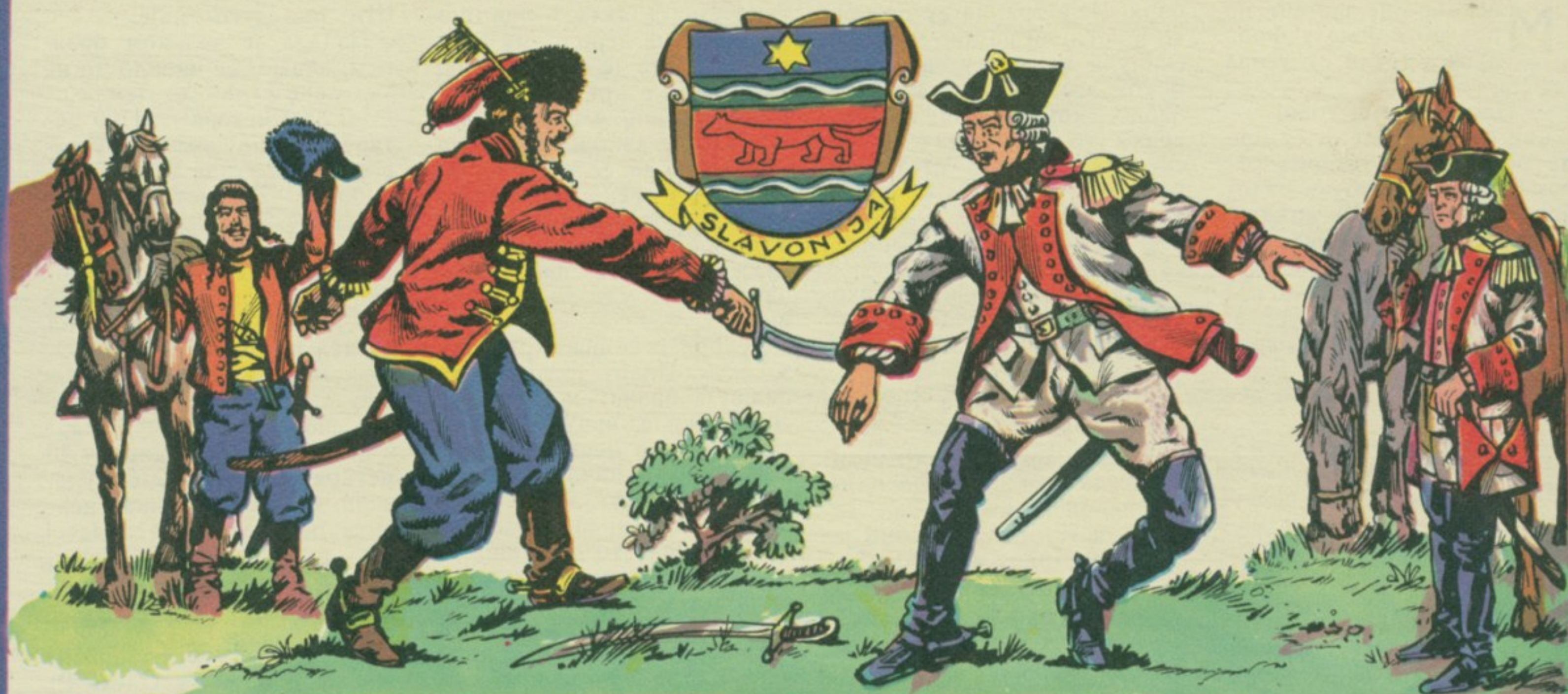

МУСКЕТАРИ — Италијани су први открили да је врх мача смртоноснији од сечива па су почели да праве мачеве ужег сечива а оштријег врха. Ово је променило начин борбе — напуштена је кама и мач у рукама остао је једино оружје. Највештији и најбољи мачеваоци били су француски мускетари, врста пешадије наоружана пушкама — мускетама — по којима су и добили име. Најелитнији мускетари почетком XVII века налазили су се у пратњи краља Луја XIII и у служби кардинала Ришељеа. О овим изванредним мачеваоцима писао је француски књижевник Александар Дима Отац.

ДЕЛИЈЕ — Турске делије, што значи смели или јунаци, били су лич на гарда великог везира. Они су били одлични војници, презирали су живот и стално доказивали храброст у борбама и мегданима. Били су изванредни коњаници, са непријатељем су се тукли до смрти а у двобојима су употребљавали буздоване и тешке мачеве. Буздован је у то време био најефикасније оружје против европских оклопника. Делије, наоружане до зуба и одевене у медвеђе крзно, уливале су страх и самим својим изгледом па су људи, кад год су могли, избегавали да им се нађу у близини.

БАРОН ТРЕНК — Аустријски пуковник барон Фрањо Тренк отпуштен 1740. године из царске војске због кршења дисциплине наставио се на свом имању у Славонији. Ту је организовао регименту злогласних пандура, чувених по окупацији и пљачкама. Своје пандуре бирао је барон Тренк међу славонским селацима и помилованим хајдучима. Сам барон био је лудо храбар и веома вешт мачевалац тако да је ретко ко из двобоја с њим изнео живу главу. Пандури су му се дивили и сваку његову победу бурно прослављали.

ТРАПЕРИ — Године 1826. на годишњем скупу трапера у месту Порт Нелсон у Хадсоновом заливу кавгација Мат Метсон малтретирао је читав логор. Сви ловци зазирали су од њега а супротставио му се једино млади Кит Карсон, касније чувени истраживач и легендарни праничар. У двобоју Мат се борио пиштољем а Карсон луком и стрелама. Прва стрела скинула је Мату крзнену капу с главе, друга му је избила пиштољ из руке а трећу је Карсон, уместо да противника убије, преломио и дао му је за успомену. Њу је Метсон до краја живота носио око врата и више није дирао мирне људе.

ЈАНКО КАТИЋ — Чувен је мегдан овог српског војводе са Турчином Јашарагом испод Калемегдана. Јашару усред двобоја излети цилит из руке. Јанко Катич дохвати цилит и, дубоко се поклонивши, врати га противнику. „Што га надби што му цилит изби, млађи је! Али, што га надвиси овим поштовањем!“ шаптали су окупљени Турци.

И ПОСЛЕ СВЕГА РЕКОРД

Иако није знала да плива, падобранка Колета Дивал се одлучила за циљ — море

ства инструктора. Најзад, по четком лета 1955. била је сигурна да је потпуно спремна.

СКОК СА 8600 МЕТАРА

Кад се 24. августа авион типа „норд атлас“ јудвојио од писте на аеродрому Бретињи, Одета је била мирна, као да није кренула на најважнији скок у свом животу. Док се авион дизао, она је почела да се облачи. На висини од преко 8000 метара чекала ју је велика хладноћа а због разређености ваздуха морала се снабдети апаратом за удисање кисеоника.

Ускоро је дошао тренутак за скок. Пилот је почео да смањује брзину и Одета се приближила вратима. Али, тада се деси нешто непредвиђено. Техничар који је Одети требало да учврсти цев за инхалирање није могао да обави то довољно брзо јер су му се прсти укочили од хладноће. Изгубио је осам драгоцених секунди и време за искакање је прошло. Кад је девојка ипак скочила, нико није ни помислио да се ветар на земљи променио и да је одвукао падобранку изван предвиђеног терена. Авион се изгубио. Одета Русо налазила се сама на небу.

— Само да ми се наочари не залезе — помислила је. — Мој инхалатор добро ради... Још не видим земљу. Има времена...

Љуљала се час лево час десно. Сећајући се савета старијих падобранца, савила је леђа, подигла ноге у

висину очију а руке ставила на стомак.

— Требало би сад опет да се окренем... 7000 метара. Мораћу да се поставим као слово У са раширеним рукама и скупљеним ногама... 6000 метара... Страшно сам се искривила! 5000 метара... Што ово дуго траје.

Падала је великом брзином, али јој се чинило да ни кад неће стићи до Земље.

— 2000 метара... 1100 метара. На овој висини Султанова је повукла ручицу падобрана! 700 метара... 600. Још не! 500... Не! 450... 400... Сад!

Трзај! Падобран се јотворио. Погледала је на небо где је било све у реду. Сад поглед на Земљу:

— Јао, па то је река! Пашћу у воду! Баш је то глупо, скочити са 8000 метара и не избећи реку широку 70 метара. Ако се будем удавила, мој рекорд никад неће бити потврђен. Ах... Неее!

ГНЕВНА ШАМПИОНКА

Сутрадан су све новине писале о подвигу Одете Русо. Кад је то сазнала и Колета Дивал, француска рекордерка у слободном падању са висине од 5200 метара, просто није могла да савлада узбуђење помешано са дивљењем и гневом. Одета је слободно падала 8200 метара и то је значило да она, Колета Дивал, више није рекордер. Одлучила је да поново освоји рекорд и већ после неколико дана кренула у Кан решена да савлада све препреке. Иако није знала да плива одлучила је да

јој циљ буде море а не земља!

Пењање авионом на висину од 8600 метара изгледало јој је страшно дуго. Једва је дочекала знак пилота за скок. Била је узбуђена.

Док је Колета Дивал летела као стрела готово вертикално, полиција за ваздушни саобраћај јавила је да саскок мора одгодити јер се управо дигао јак маестрал. Али, било је касно!

На висини од 6000 метара Колета је осетила страшан бол у ушима. Имала је утисак да ће се онесвестити, па замало није отворила падобран. Али то би значило губитак рекорда. Стисла је зубе и трпела бол. Коначно је стигла на висину од 1200 метара. Доле се видело море. Опијала је појас за спасавање и летела... Висиниометр је показао 400 метара. Најзад! Али, Колета у магновењу одлучи да пусти још сто метара па шта било. На 300 метара изнад мора отвори падобран.

Ударила је о море и одскочила као какав облутак. Ветар надува падобран и он поче да је вуче по води. Тек тада угледала је брзи чамац који се приближавао. Био је пун фото-репортера.

Међународни аеронаутички савез, држећи се строгих правила у овом спорту, није признао ниједан рекорд јер ниједна од учесница није скочила тачно на циљ.

Тек непуну годину дана касније, 23. маја 1956. када је скочила са 11.740 метара изнад залива у Рио де Жанеиру. Колета Дивал је без конкуренције постала светска шампионка.

Многобројне шетаче по ред реке Јоне у Француској тргли су усплахирили повици:

— Погледајте... горе!

Све очи подигле су се према небу где се испред огромног белог клобука падобрана, који се са бескрајног плаветнијла приближавао Земљи, назирало људско тело у лаком њихању. Откуд падобранец у овом крају? У близини није било ни аеродрома никакве војне јединице. Мора да се нешто десило!

— Пада у реку, удавиће се! — викали су узбуђено.

Падобран је летео право према води и више није било сумње да ће пасти усред реке. И док су рибари, који су се случајно нашли у близини, трчали према свом чамцу, неко је већ повикао:

— Пао је, пао је поред бране!

ПА ТО ЈЕ ЖЕНА!

Кад се рибарски чамац најзад отиснуо од обале, изнад воде се видела још само падобранчева рука. Али, у том часу са бране је муњевито појурio моторни чамац са двојицом момака из речне морнарице. Они су успели да ухвате давленика за руку и почели да га извлаче.

Ускоро су пристигли и ри-

бари. Падобранца су пажљиво положили на дно чамца и скинули му маску са кисеоником испод које се указало бледо, сићушно лице са згрченим уснама, а кад су му скинули шлем са главе, по раменима се просула дуга кестењаста коса.

— Па то је жена! — повика један морнар.

Млада падобранка полако отвори очи, погледа непозната лица а онда тихо изусте:

— Ја сам Одета Русо... Треба обавестити...

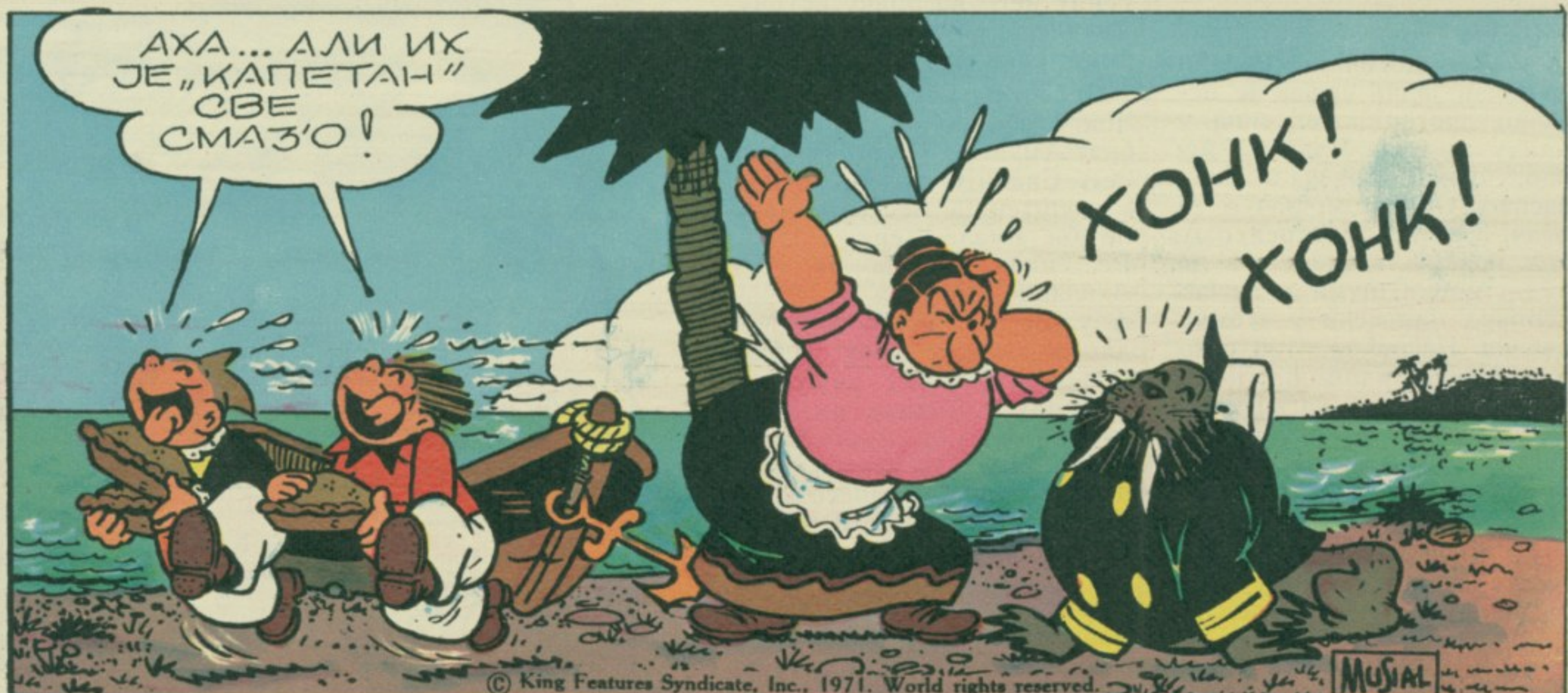
Затим, као да је одједном схватила шта јој се догодило, направи покрет као да хоће да устане. Нервозно је опипала страну свог комбинезона и промрмљала:

— Барограф... ах! Добро је! Мој рекорд ће моћи да буде измерен.

Одета Русо није ни сама знала кад се у њој јавила идеја да потуче светски рекорд за жене у слободном падању који је држала совјетска падобранка Султанова са резултатом од 7.426 метара. Да би то постигла, Одета је морала да искочи из авиона на висини изнад 8.000 метара. Због тога је стрпљиво вежбала, навикавала се на употребу инхалатора, по дешавала своје покрете у току лета да би умањила брзину пада, слушала упут-

Чамац пун фото-репортера јурио је према месту на коме се белела огромна купола падобрана.

МОЖЕ ЛИ ДИВЉА ЖИВОТИЊА ДА ОДГАЈИ ЧОВЕЧЈЕ МЛАДУНЧЕ? ШТА О ТОМЕ КАЖЕ ДАНАШЊА НАУКА

Члето 1923. група индијских ловаца кренула је у планину Асам, у хајку на женку леопарда која је с времена на време силазила у село остављајући за собом пустош у шталама. Кад су је убили, претражили су око лину и нашли њену јазбину. Из ње су извукли три мала леопарда који су се бесно отимали и гребали, а затим је из дубоке таме с муком ишчупан дечак! И он се уједао и гребео ништа слабије него остали станари пећине. Ловци су имали грдне муке док га нису довели у село где су пронађени његови родитељи.

ДЕЧАК ЈЕ УГРАБЉЕН

Прича почиње 3 године пре овог догађаја. Радећи на њиви један сељак је оставио двогодишњег сина у хладу дрвета. Мали се играо, чупкао траву а онда заспао. Одједном, зачуо се плач. Сељак се окренуо у том правцу и имао шта да види: према шуми је трчао леопард односећи у зубима дечака. Несрећни отац стао је да дозива у помоћ, али ни његови крици, ни каснија трагања нису дали никакав резултат. Леопард као да је пропао у земљу.

Све је говорило у прилог томе да је дечака уграбила женка леопарда којој су ловци недавно убили младе. Децакови родитељи живели су у тузи верујући да је леопард убио и раскомадао њи

ховог сина. Зато њиховој радости није било краја кад су чули да је ипак жив. Изгубљени син вратио се кући, али у каквом стању! Цело тело било му је у огреботинама и ожиљцима, на коленима и длановима кожа задебљала као ђон јер се на њих ослањао при ходу. Помајка га наравно није могла научити да иде усправно, па је знао да хода само четвороношке али веома брзо и вешто. „Преваспитање“ од леопарда у човека трајало је дуго и није ишло баш глатко. За три пуне године дечак је научио да једе из тањира и стоји усправно, али чим би му запретила било каква опасност, бацао се на руке и настављао трк четвороношке.

Случајеви да су дивље звери усвојиле човечије младунче познати су још од најранијих времена, али већи на од њих више личи на легенду него на праву истину. Таква је чувена прича о томе како је основан Рим.

Нумитора, краља Алба Лонге, збацио је с престола брат Амулије, а његову кћер Реју Силвију нагнао да оде у свештенице весталке како не би имала деце. Кад је Реа ипак донела на свет близанце Ромула и Рема, Амулије је сместа наредио да их баце у реку Тибар. Стражари су се сажалили и браћу ставили на мали сплав који су пустили да плови. Деца су имала среће да их ветар не однесе у море већ на обалу где је њихов плач чула вучица, спасла их смрти и отхранила. Кад су порасли у снажне младиће, на месту где их је река избацила на обалу, подигли су Рим, град који и

данас у своје грбу чува лик вучице са два брата.

Према старој грчкој легенди Парис, син тројанског краља Пријама, био је још пре рођења осуђен на смрт због предсказања да ће баш он изазвати пропаст родног града. Кад се дечак родио, Пријам је тешка срца наредио да га однесу у шуму и тамо оставе. Малог је нашао медведица и одгајила га. Израстао је у прелепог младића дивовске снаге.

И у митовима других на рода постоје хероји које су отхраниле звери. Код нас је најпознатије предање о Милошу Обилићу, односно Кобилићу. Али, то су све

УСВОЈ ВУЧИ

приче мада у њима има доста вероватних детаља. Шта о томе мисли данашња наука? Да ли дивље животиње могу да одгаје човечије младунче?

ПРИВИЋЕЊА СА СЈАЈНИМ ОЧИМА

Амерички професор А. Џезел сакупио је и научно описао равно 32 таква примера.

У Немачкој је 1344. нађен дечак у вучјој јазбини, у Литванији су једног дванаестогодишњака открили 1661. у медвеђој пећини, овце су „васпитале“ дечака у Ирској 1671, замењујући му редом, једна по једна, мајку. Ови и још неки случајеви направили су такав утисак на чувеног шведског природњака Карла Линеа да је он децу коју су одгајиле звери одвојио од обичног човека (*Homo sapiens*) у посебну подврсту коју је назвао *Homo ferus* (дивљи човек).

Један од најинтересантнијих случајева догодио се ок

тобра 1920. Свештенику Сингу стигла је делегација из малог индијског села Годамура. Тврдили су да у близини њиховог села има духова. Синг је, изгледа, био и паметан и храбар човек. Пошто су сељани тврдили да се духови јављају само ноћу, сачекао је да падне мрак и сам кренуо у шуму. Тамо се својим очима уверио да гласине о привиђењима нису без основа.

Ујутру је сакупио људе и упутио се на исто место. Наишли су право на вучју јазбину. Одрасли вукови успели су да побегну, а вучица се понашала веома чудно. Својим телом препречила је улаз у јазбину. Кад су је убили и провалили у јазбину хајкачи су унутра нашли два вучића и две девојчице! Једна је могла имати око 8, друга једва три године.

Синг није знао шта би са овом децом па их је повео са собом у Миднапор где је био управник сиротишта. Још у путу се покајао се не једном јер је са девојчицама заиста било тешко изаћи на крај.

Синг је старију назвао Камала а млађу Амала. Деца се ни по чему нису разли-

ОЖИЛЛА МЕ ИЩА!

ковала од вукова у понашању, нарочито Камала. Није трпела сунчеву светлост и дан је обично проводила чу чећи крај зида или се завилачила у угао и спавала. Са првим сумраком живнула би и одлазила у башту. Ноћу су сестре завијале као прави вуци, а становници дома тврдили су да им очи сијају у мраку. Јеле су само месо, кидајући га зубима без помоћи руку. Касније је Камала научила да пије млеко и ту се њен јеловник дефинитивно завршавао. Спавале су на земљи, склупчане једна уз другу. Нису хтеле ни да чују за одећу. Кошуљу, хаљину или ћебе све су љутито збацивале са себе. Права битка настајала је кад их је требало умити. Кад је Амала 21. септембра 1921. умрла, Камала је неколико дана непомично преседела у углу, нити је јела ни пила. И дуго после тога лутала је наоколо њу шећи земљу и цвилећи као пас који је изгубио господара.

За научнике је случај Амале и Камале био веома важан јер је очигледно доказивао да је за нормалан развој у детињству неопходна људска средина, жива реч, утицај родитеља. Ма колико да су се трудили васпитачи су успели да Камалу до краја живота науче свега стотинак речи и да хода исправно. Оно што је девојчица пропустила јер је најважнији период у развоју, од 2—5 година, провела међу животињама, тешко се надокнађивало и исправљало.

МЕЂУ МАЈМУНИМА

И у наше време мало-мало на светску штампу узбуди нови случај о томе да су звери усвојиле неку бебу. Тако је 1946. у Сиријској пустињи нађен дечак кога је отхранила газела. Исте године професор Нестурх, антрополог, описао је случај који се догодио у Африци почетком овог века.

Два полицајца једва су отела од чопора павијана десетогодишњег дечака који се грчевито бранио, отимао

и уједао. Међу мајмуне је доспео на сличан начин као и остала дивља деца. У време пољских радова родитељи су га оставили на ивици дунгле одакле га је уграбила женка павијана. С мајмунима је провео око 10 година хранећи се корењем, плодовима и јајима различитих птица — чак и нојевим. Једном га је ној тако дохватио ногом да му је за цео живот остао ожиљак на глави.

Вратили су га међу људе и дали му име Лукас. Временом је успео да научи да обавља најпростије пољске радове, али мада је 40 година провео међу људима никад није сасвим изгубио навике мајмуна. Тако му је од павијана остала навика да се стално чешка и мрда главом.

МАМА ЈЕ МАМА

Педесетих година још два случаја из Индије постала су позната. Штампана је 1954. писала о дивљем детету које се звало Раму. Другог који је примећен у друштву вукова пронашли су становници села Агра кад му је било 8 година и у њему препознали дечака који је нестао из дворишта своје куће кад му је било две године.

Судећи по свим овим примерима, најчешће вукови усвајају човеково младунче. Зашто?

Вукови су живе, интелигентне животиње. Најчешће обитавају у близини људских насеља, па према томе постоји велика вероватноћа да на дете случајно остављено у пољу или шуми најпре набасају баш они.

Вук ретко једе плен одмах, поготову кад до њега дође на тако необичан начин. И иначе, ако је плен мањи, свака звер више воли да га однесе на сигурно место и на миру га поједе. И тако, беспомоћна беба која плаче стиже у јазбину, међу вучју породицу. Ту се сада, врло вероватно, може да пробуди матерински инстинкт код вучице. То је пресудан тренутак, и ако де

те то преживи даље прича тече, отприлике, овако. Неколико месеци вучица храни своје младунце млеком, а затим почиње да их прихрањује полусвареном кашом од сажваканог меса. Та храна, истина, није погодна за мале бебе, али је сасвим употребљива за дете које је доспело у јазбину са две или три године. Међутим, јавља се нови проблем: период храњења младих код вукова завршава се много раније него код човека и кад напуне осам до десет месеци вучићи напуштају родитеље и започињу самосталан живот. Кад би вучица у том тренутку препустила свог усвојеника самом себи, он би жалосно завршио. Али она то, вођена инстинктом, не чини јер види да је њено посвојче беспомоћно и неспособно за живот у шуми. Продужава да га негује и чува и дете, ако је

већ до овог тренутка преживело све перипетије, наставља спокојно да расте крај своје друге маме.

САСВИМ МАЛО ИСТИНЕ

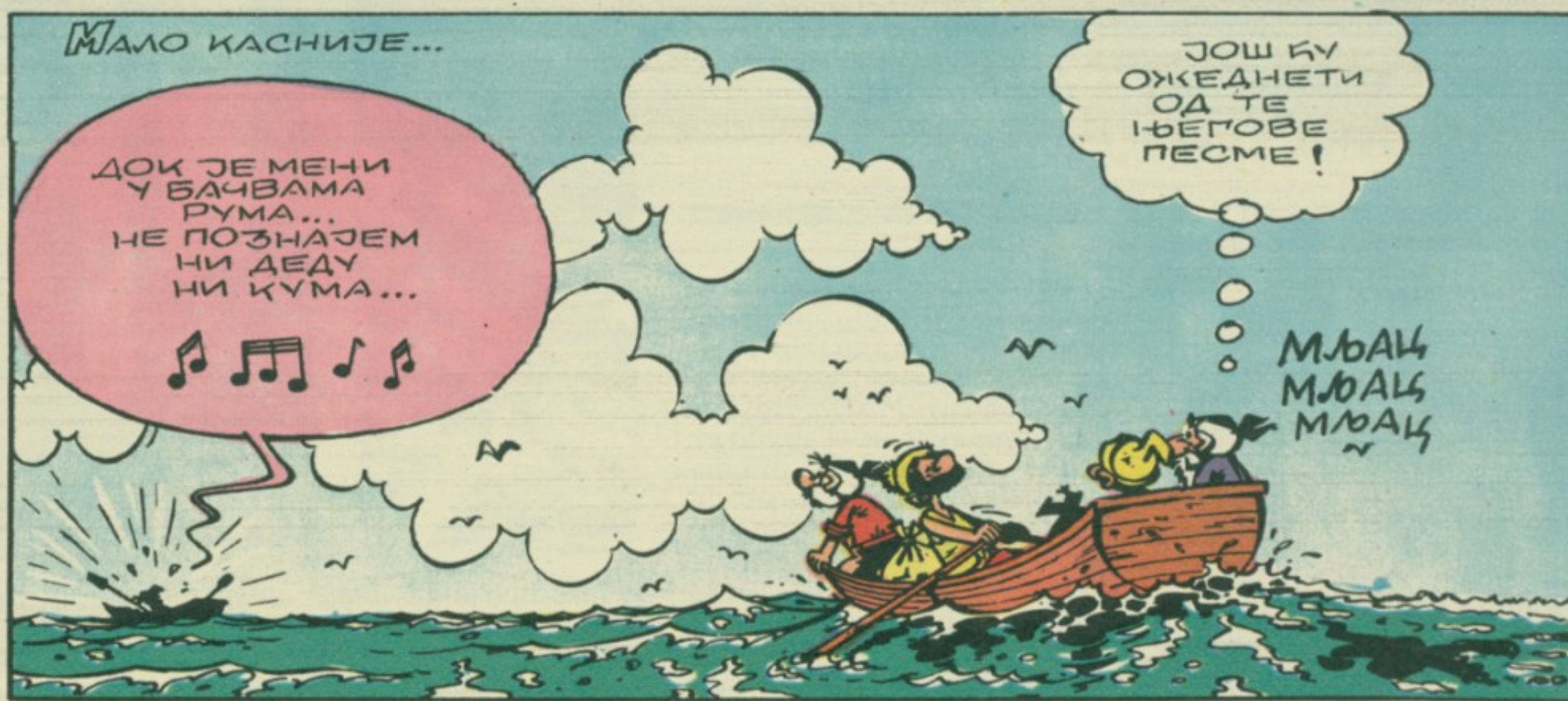
Научници данас признају да звер може одгајити човечје младунче. Али, у исто време они су веома сумњичави у погледу враћања такве дивље деце у нормално људско друштво. Књижевници који су писали о овим случајевима, међутим, нису се баш увек придржавали истине у својим књигама. Тако два јунака, популарна у целом свету, Тарзан енглеског писца Рајса и Могли Радјарда Киплинга, мало личе на осталу „дивљу децу.“ Тарзана је одгајила мај-

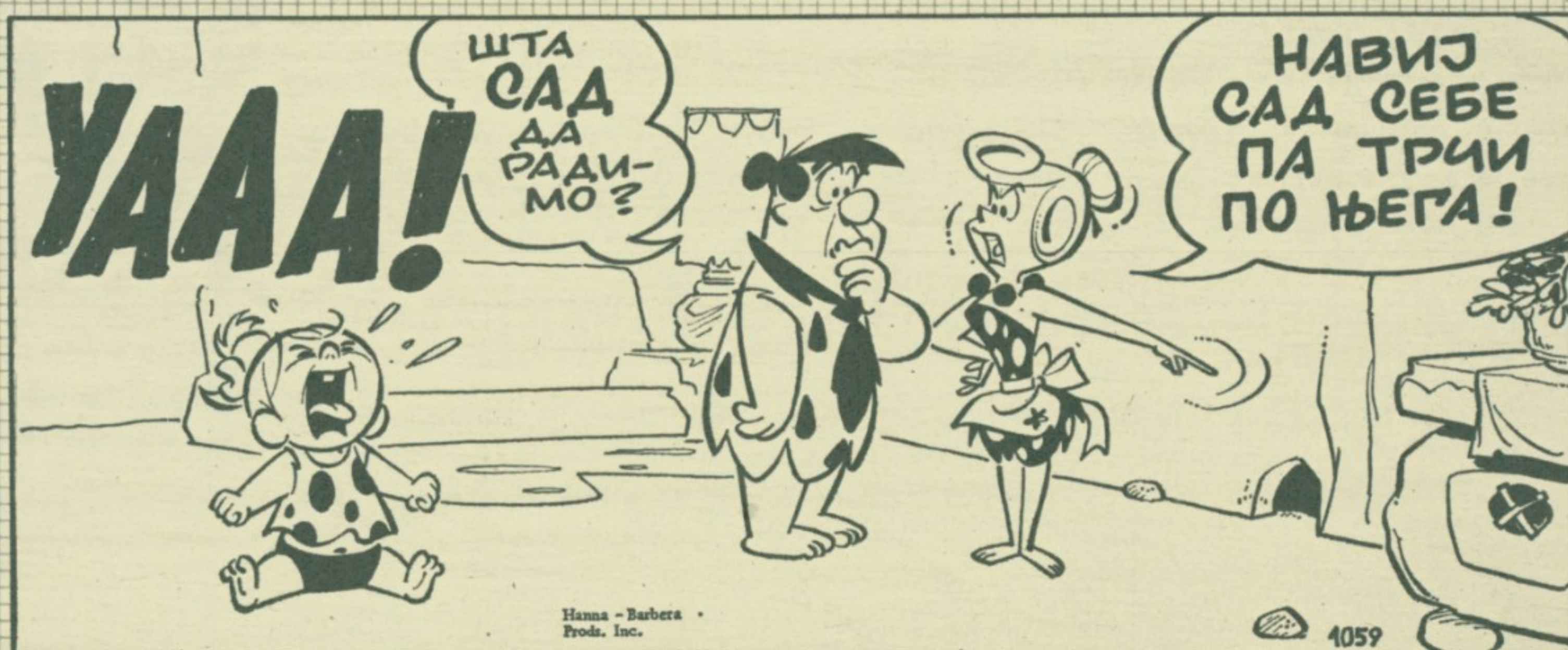
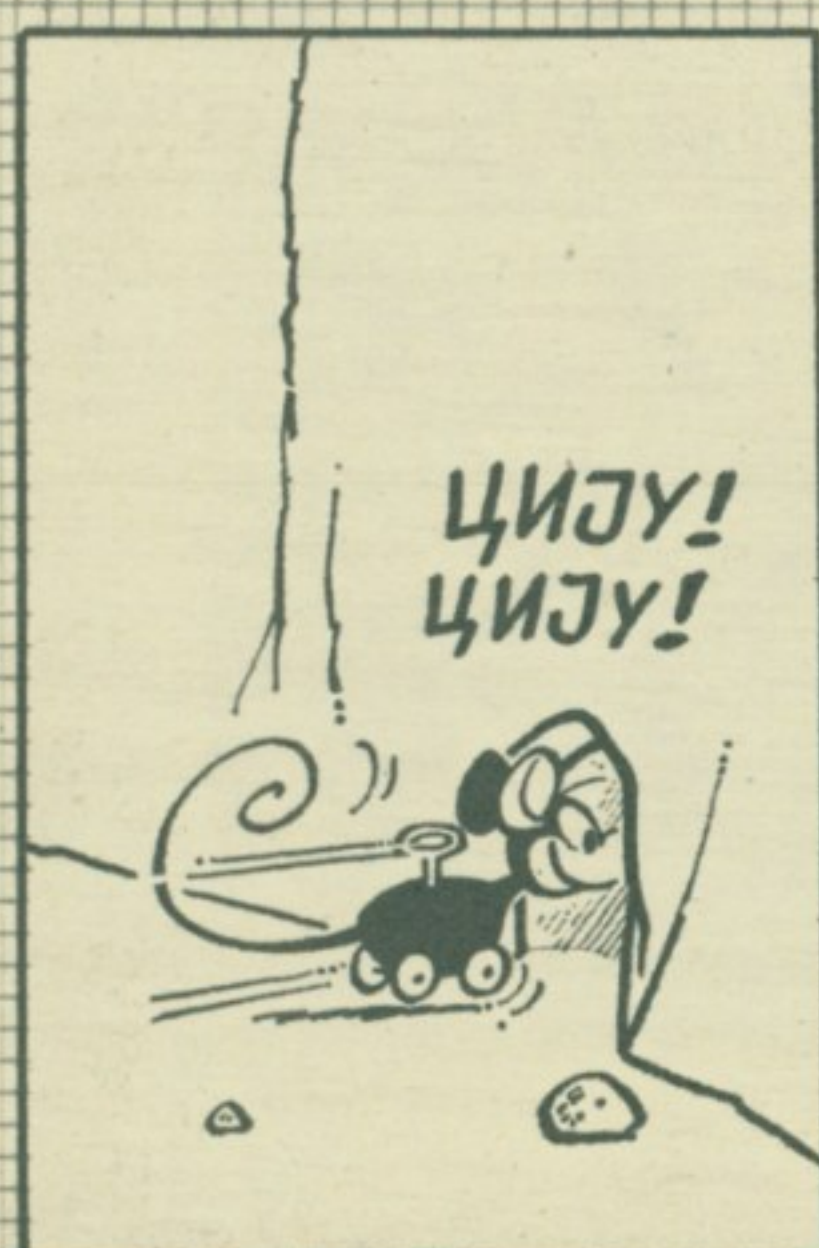
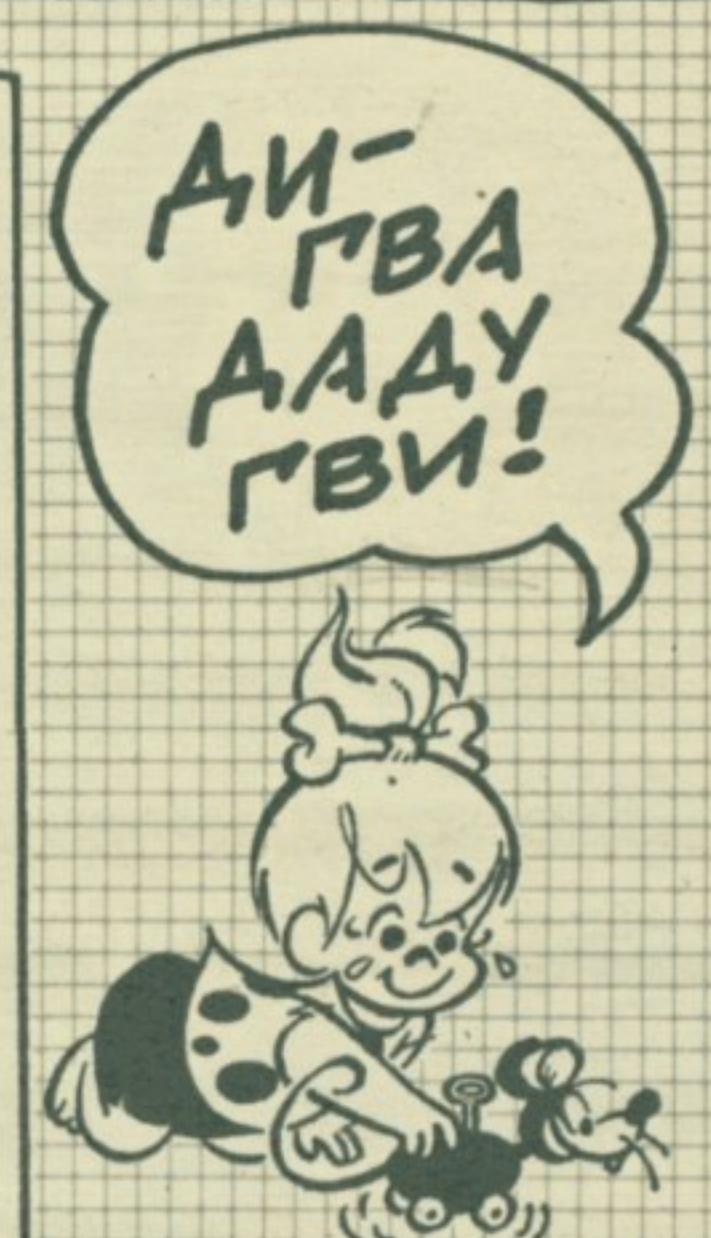
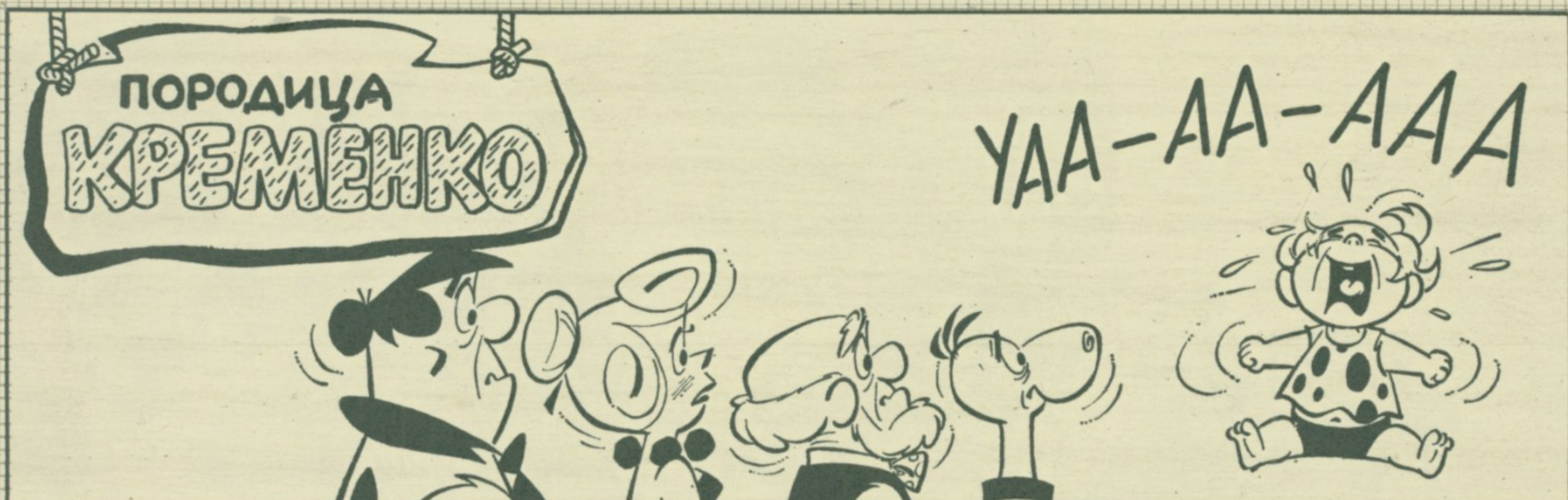
муница Кала која је несрећним случајем изгубила младунче, а Моглија је после велике поплаве вода нанела на ивицу дунгле где га је нашао пантер Багира. Он се „сетио“ да је вучица недавно добила младе и тамо однео бебу. Вучица је прихватила дошљака и Могли је поред ње одрастао у радозналост и лепог дечака. Оба јунака, и Тарзан и Могли, касније су се вратили међу људе и живела срећно.

Читаоцима и гледаоцима очигледно није сметало што све у овим романима не одговара истини. О томе најбоље сведочи серија романа о Тарзану, небројене свеске стрипова, педесетак филмова са разним глумцима, стрипована Киплингова књига, а по многим најлепши цртани филм за децу направљен досад остаје филм Волта Дизнија „Књига о дунгли“.

В. С. 13

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

ИНДУСТРИЈСКО
ПОЉОПРИВРЕДНИ КОМБИНАТ
ОСИЈЕК

ПОГОН *Kandit*

БОМБОНЈЕРЕ-СЛИКОВНИЦЕ

Најукусније чоколаде и бомбоне производи
Kandit

Са албумима *Kandit* („Потрошачки албум” са маркицама и „Да-до”) учествујете у наградним извлачењима фабрике чоколаде и бомбона *Kandit*

НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ: „НАЈСЛАЂАН — НАЈСЛАЂАНА 72”

Ако нисте још послали фотографију детета рођеног између 1. јануара 1965. и 1. јануара 1970. године, учините то одмах да би се укључило у најслађу наградну игру. (Правила игре објављена су у Политикином забавнику број 1055 од 17. III 72) Фотографије се примају до 20. IV 1972.

„ПОЛИТИКА” — пропаганда и публицитет

ДОШАО ЈЕ ИЗ
ДАЛЕКОГ СВЕМИ-
РА. МУДРАЦ МУ
ЈЕ НАРЕДИО ДА
ОСТАНЕ НА ЗЕМ-
ЉИ И ДА СЕ
БОРИ ПРОТИВ
СВИХ КОЈИ МОГУ
ДА УГРОЗЕ
МИР НА ЊОЈ
И ДРУГИМ
ПЛАНЕТАМА...

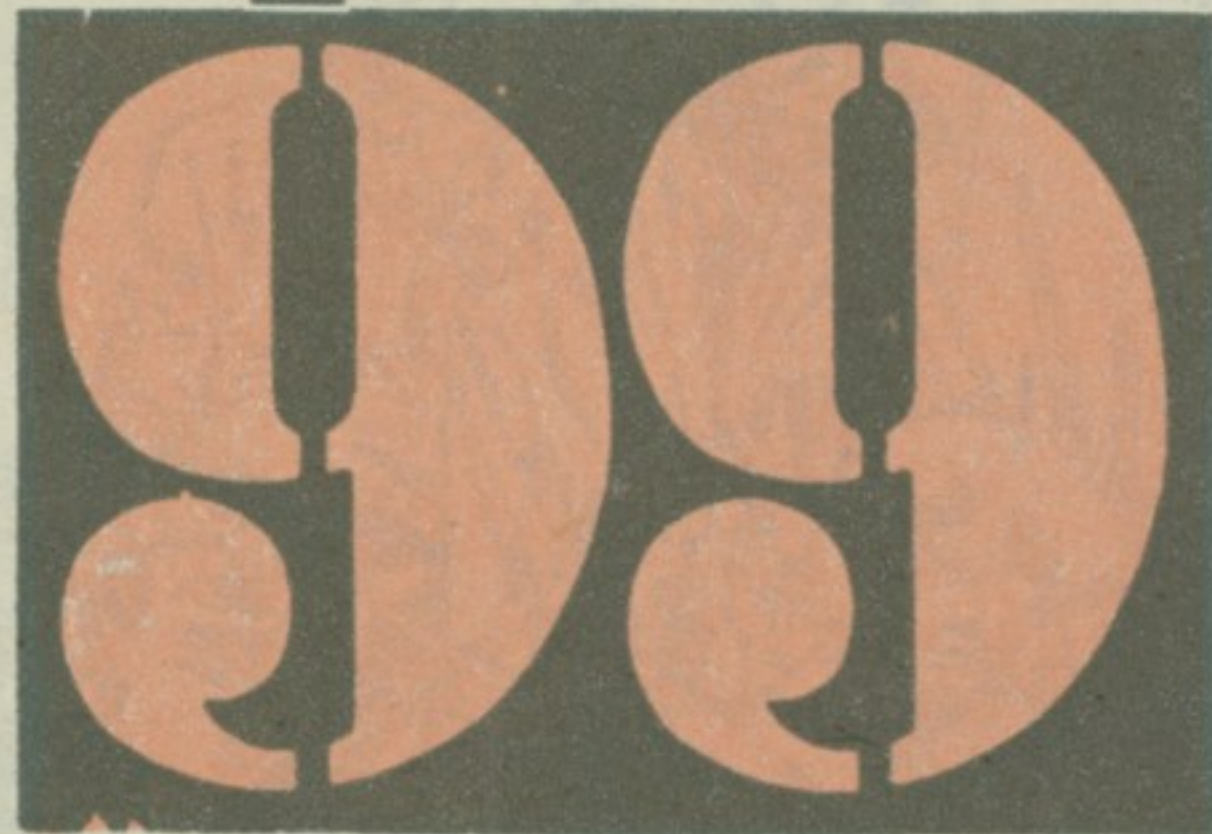

ПОСЛЕ ДУГОГ
ПУТОВАЊА
ОН ЈЕ СВОЈ
КОСМИЧКИ БРОД
САКРИО
У ДУБИНАМА
ПАЦИФИКА
ГДЕ ЋЕ ОСТАТИ
СВЕ ДОК
ЗЕМЉА
НЕ БУДЕ
СПРЕМНА ДА
ПРИСТУПИ
КОНФЕДЕРА-
ЦИЈИ
НАСТАЊЕНИХ
ПЛАНЕТА...

ЊЕГОВО ПОРЕКТО МОРАЛО
ЈЕ ДА ОСТАНЕ ТАЈНА.
ЊЕГОВО ИМЕ ЈЕ:

Челта

БИТКА КОД ГЕТИЗБУРГА

ЈЕДНОГ ЛЕТЊЕГ ДАНА 1863.
ЧЕТА ВОЗНИКА УПАЛА
ЈЕ У ПРЕДГРАЂЕ ЈЕД-
НОГ ГРАДИНА. БИЛИ
СУ ПРЉАВИ, ИСЦЕ-
ПАНИ, БОСИ...

ИМАЛИ СУ НАРЕЂЕЊЕ ДА ЗАПЛЕНЕ
ШТО ВИШЕ МОГУ ЦИПЕТА... ЗА ВОЈСКУ ЈУГА...

ЖАО МИ ЈЕ, ПРИЗАТЕ-
ЉУ! АЛИ, ВОЗНИЦИМА
СУ ЦИПЕЛЕ ПОТРЕБ-
НЕ. ПЛАТИЋЕМО
ЧИМ СЕ
ЗАВР-
ШИ
РАТ!

АЛИ... ВИ
БЕТЕ МЕ
ПОТПУНО
УПРОПАС-
ТИТИ!

НЕДАЛЕКО ОД
ГРАДА ВОЗНИЦИ СУ
КАСНИЈЕ НАИШ-
ЛИ НА ДРУГЕ ВОЗ-
НИКЕ. ОВИ СУ
БИЛИ ОДЕВЕНИ У
ПЛАВЕ, ПРА-
ШИНОМ ПОКРИВЕ-
НЕ УНИФОРМЕ...

ТЕ ДВЕ ЧЕТЕ БИЛЕ СУ ПРЕТХОДНИЦА
ДВЕ ПРОТИВНИЧКЕ ВОЈСКЕ КОЈЕ ће
КАСНИЈЕ УЧЕСТВОВАТИ У ЈЕДНОЈ
ОД НАЈКРВАВИЈИХ БИТАКА
АМЕРИЧКОГ ГРАЂАНСКОГ РАТА...

ПОЗНАТОЈ
КАО
БИТКА
КОД
ГЕТИС-
БУРГА...

У МУЗЕЈУ ГЕТИЗБУРГА КОЈИ
ЈЕ ДЕЛТА ПОСЕТИО МОГАО СЕ ПРА-
ТИТИ ТОК ЧИТАВЕ БИТКЕ...

... ИСХОД БИТКЕ
ДУГО ЈЕ БИО НЕИЗ-
ВЕСТАН! ЈУЖЊАЦИ,
КОЈИ НИСУ БИЛИ ПОТ-
ПУНО ПОТУЧЕНИ УЗ-
ВРАЋАЛИ СУ
НАПАДЕ...

... ИПАК СУ
ОСТАБЉЕНЕ ТРУ-
ПЕ ЈУГА МОРАЛЕ
ДА СЕ ПОВУКУ!
ЈУЖЊАЦИ СУ
ИЗГУБИЛИ 28 000,
А СЕВЕРЊАЦИ 23 000
ВОЈНИКА! ИПАК, СЕ-
ВЕР ОВО НИЈЕ
МОГАО ДА
УБРОЗИ
У СВОЈЕ
ПОБЕДЕ...

ПОСЛЕ ПОСЕТЕ МУЗЕЈУ,
ДОК СЕ ДЕЛТА ШЕТАО...

ПРОШ-
ЛО ЈЕ ВИ-
ШЕ ОД ЈЕДНОГ
ВЕКА ОТКАД
СЕ ТА БИТКА
ОДИГРАЛА, А
ЉУДИ НА
ОВОЈ ПУДОЈ
ПЛАНЕТИ
И ДАЉЕ
РАТУЈУ!

ГЕНЕ-
РАЛЕ
ФРЕНСИС
БЕРЛОУ,
ОВА
ЗОНА
ЈЕ ОПАС-
НА!

ОВДЕ
ИМА ПОБУ-
ЊЕНИЧКИХ
ТРУПА!
МОГЛО БИ
НЕШТО
ДА ВАМ
СЕ ДОГО-
ДИ!

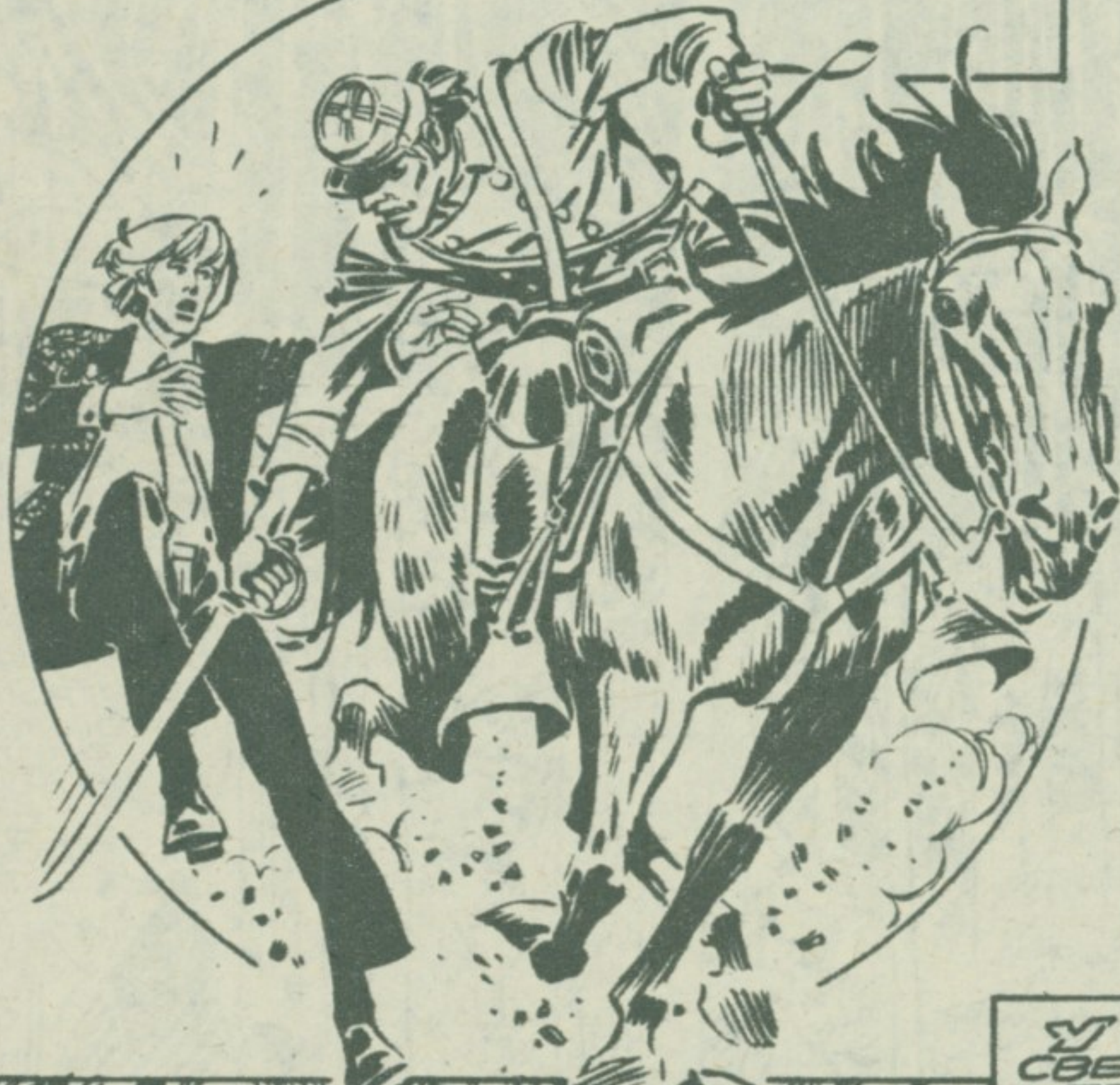

УПРАВО У ТОМ
ТРЕНУТКУ...

ПА ОВО
ЈЕ ПРАВА
МАСКАРАДА!
ПРЕТЕРАТИ
СУ!

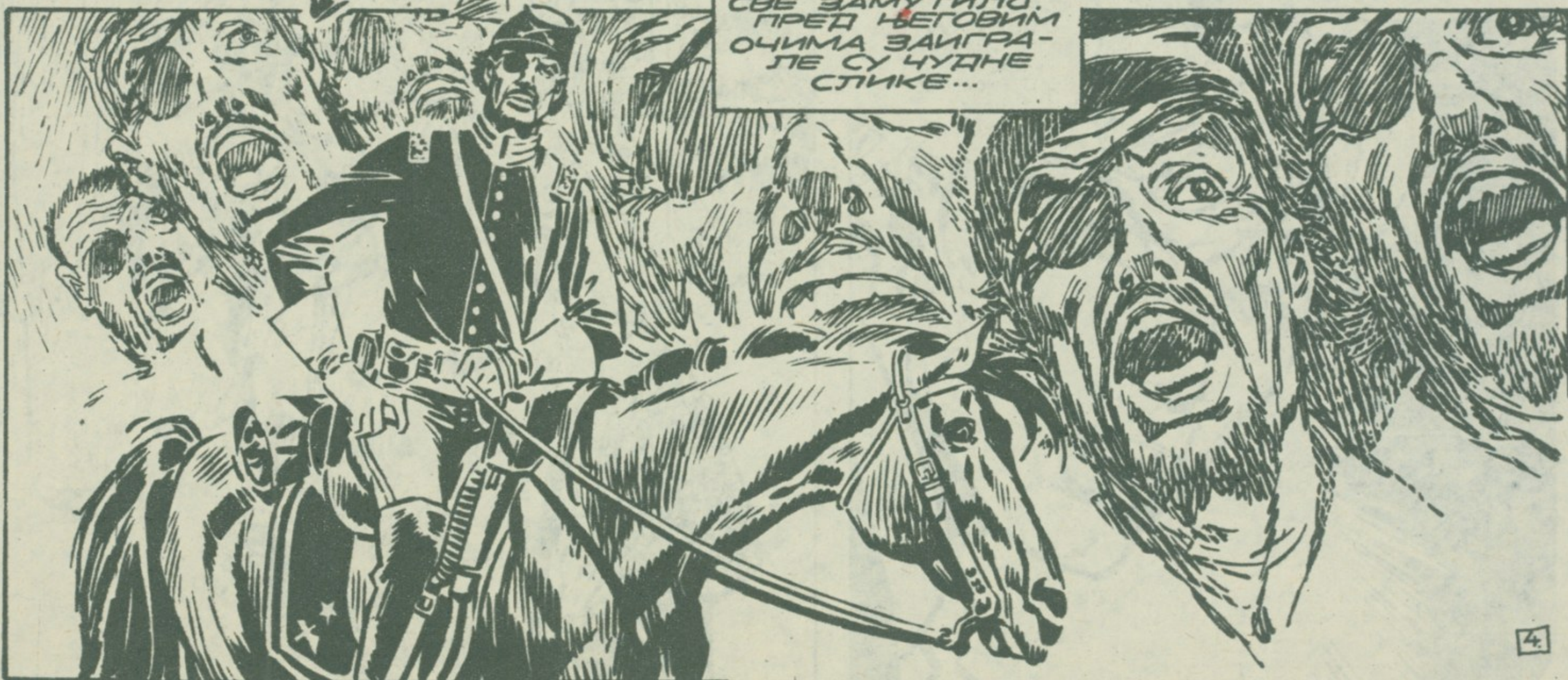
МАЛО,
ЧАС САМ
ИХ СРЕО...
ЧУВАЈТЕ СЕ!
ЗАШТО СТЕ
БЕЗ УНИФОР
МЕ И
ОРУЖ-
ЈА?

...ЈЕДАН ОД ДВОЈИ-
ЦЕ ЗАХАЧА КОЈИ СУ
НАИШТИ УДАРИО ЈЕ
ДЕТТУ...

У ГЛАВИ МУ СЕ
СВЕ ЗАМУТИЛО.
ПРЕД ЊЕГОВИМ
ОЧИМА ЗАИГРА-
ЛЕ СУ ЧУДНЕ
СТИКЕ...

ДРАГИ!
ДРАГИ!
ШТА СЕ
ДОГОДИЛО?
ЗВАО СИ
МЕ У СВОМ
БУНИЛУ
И ЈА
САМ
ДОШЛА!

ЈЕ НОЋИ
ДЕЛТА 99
НИЈЕ МОГАО
ДА ЗАСПИ.
ЧИНИЛО
МУ СЕ
ДА ЋЕ МУ ОД
РАЗМИШЉА-
ЊА
ПУГНИ
ГЛАВА...

ОВАКО
НЕШТО
НИКАД МИ
СЕ ДОСАД
НИЈЕ ДОГО-
ДИЛО! ЧИНИ
МИ СЕ
ДА ЋУ
ПОЛУДЕ-
ТИ...

НЕ ЗНАМ,
ЛУ! ЗНАМ СА-
МО ДА САМ СЕ
ШЕТАО ПО
ШУМИ КАД СУ
НАИШЛИ
НЕКИ ЉУДИ
У СТАРИНСКИМ
УНИФОРМАМА!
И ЈЕДАН
ОД ЊИХ...

КО
ТЕ ЈЕ
УДАРИО
ПО
ГЛАВИ?
И
ЗАШТО
?

Али, КОШМАР
ЈЕ ТЕК
ПОЧИЊАО...

TAK!
TAK!

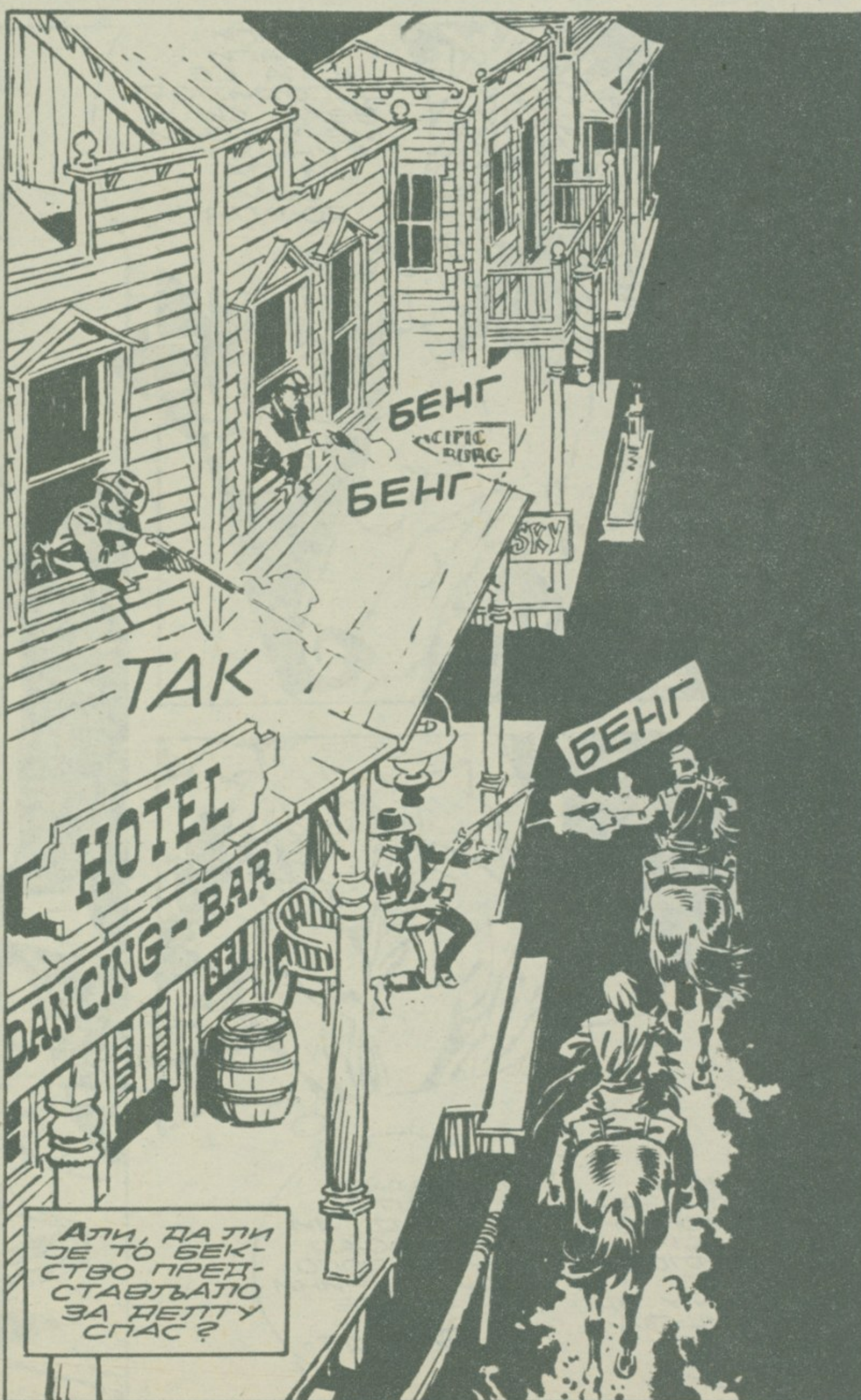
TAK!

ПОЖУРИТЕ,
ГЕНЕРАТЕ,
БЕРЛОУ!
ПОБУЊЕНИЦИ
СУ УШЛИ У ГРАД!
МОРАМО
СМЕСТА ДА
БЕЖИМО!

ВИДИТЕ
И САМИ!
НЕМАМО
ВРЕМЕНА
ЗА
ГУБЉЕ-
ЊЕ!

БЕНГ

БЕНГ

БЕНІ

TAK

БЕИГ

A stylized illustration of a building facade. A prominent sign on the building reads "HOTEL" in large, bold, capital letters. Below it, another sign reads "DANCING - BAR" in a similar bold, capital font. The illustration is in a simple, graphic style with black outlines and white space. The building's structure is suggested by vertical lines and a few horizontal ones. The overall tone is classic and evocative of mid-20th-century graphic design.

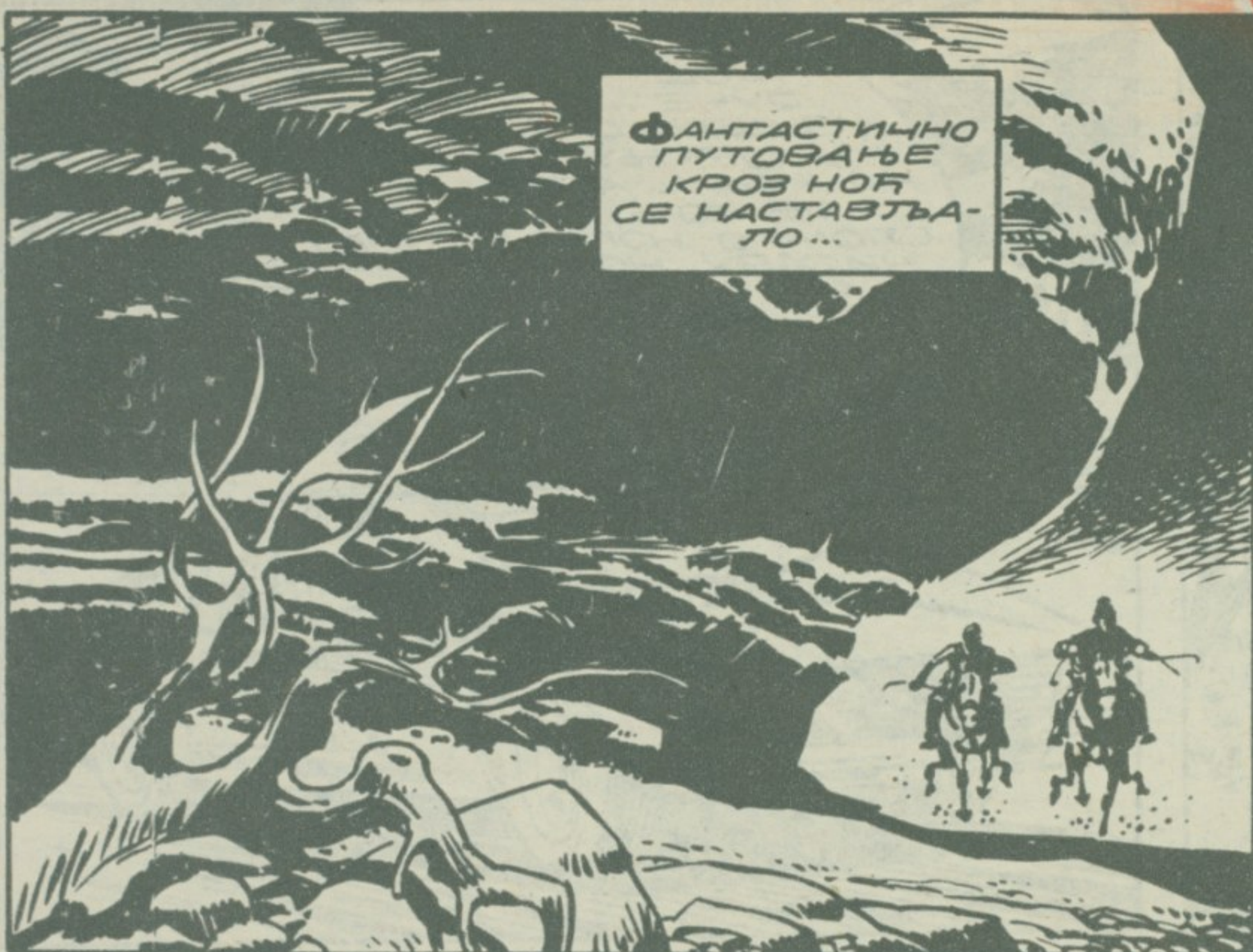
Али, да ли
је то Бек-
ство пред-
стављало
за Делту
спас?

БАМ

ДЕТТА ЈЕ КАО
РОБОТ КРЕЊУО ЗА
НЕОБИЧНИМ
ОФИЦИРОМ...

TAIK
TAIK

ФАНТАСТИЧНО
ПУТОВАЊЕ
КРОЗ НОЋ
СЕ НАСТАВЉА-
ЛО...

...А ОНДА ЈЕ
ОДЈЕКНУО
ПУЦАЊ...ЈЕ-
ДАН ЈЕДИНИ!

БЕНГ!

СИГУРАН
САМ ДА
ЈЕ ТО БИО
СЕВЕР-
ЊАЧКИ
ГЕНЕРАЛ!

А ЈА САМ
УБЕЂЕН
ДА СИ ПУ-
ЦАО У
НЕКОГ ЗА-
ЛУТАЛОГ
КОЊА
БЕЗ ЗА-
ХАЧА!

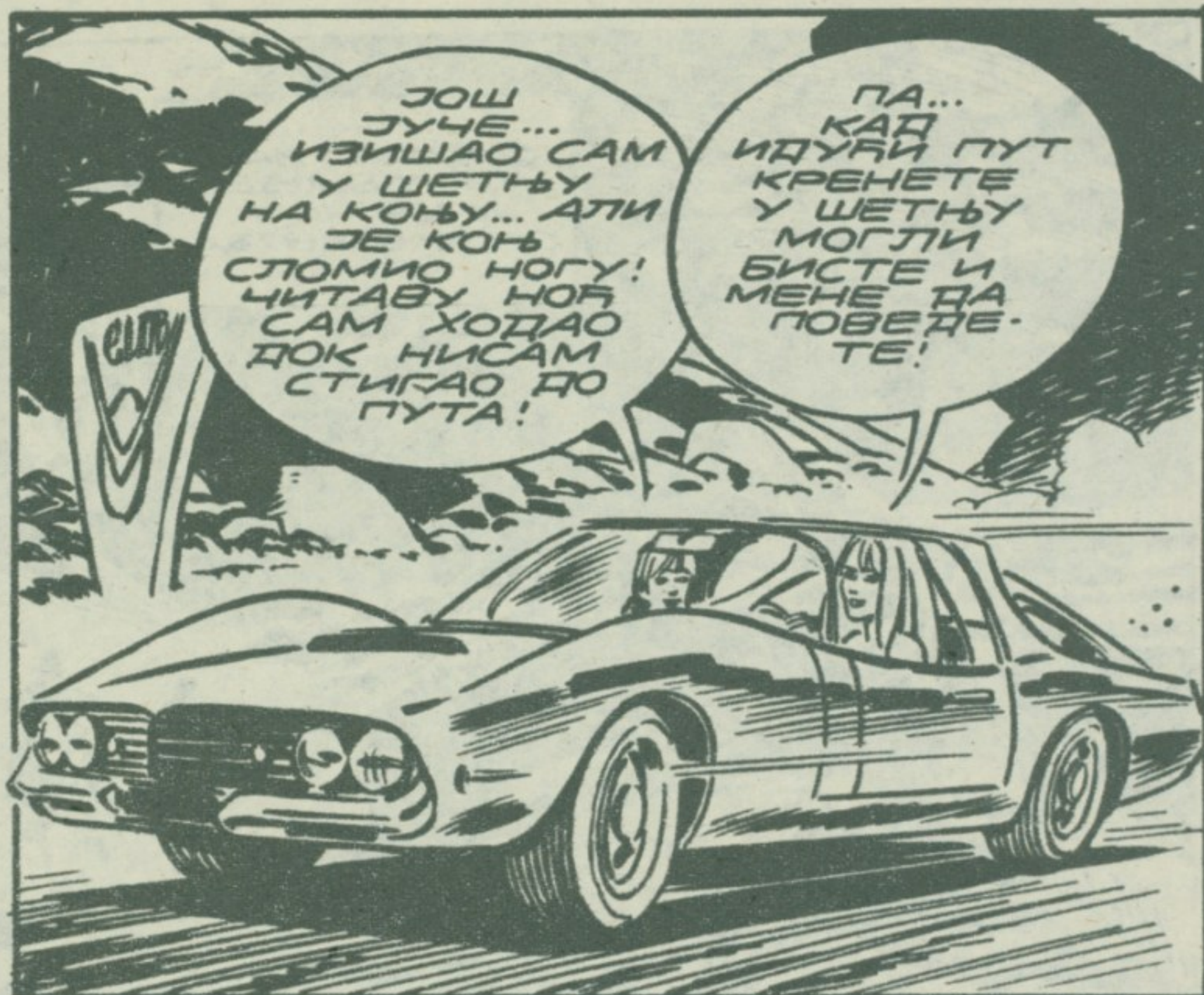

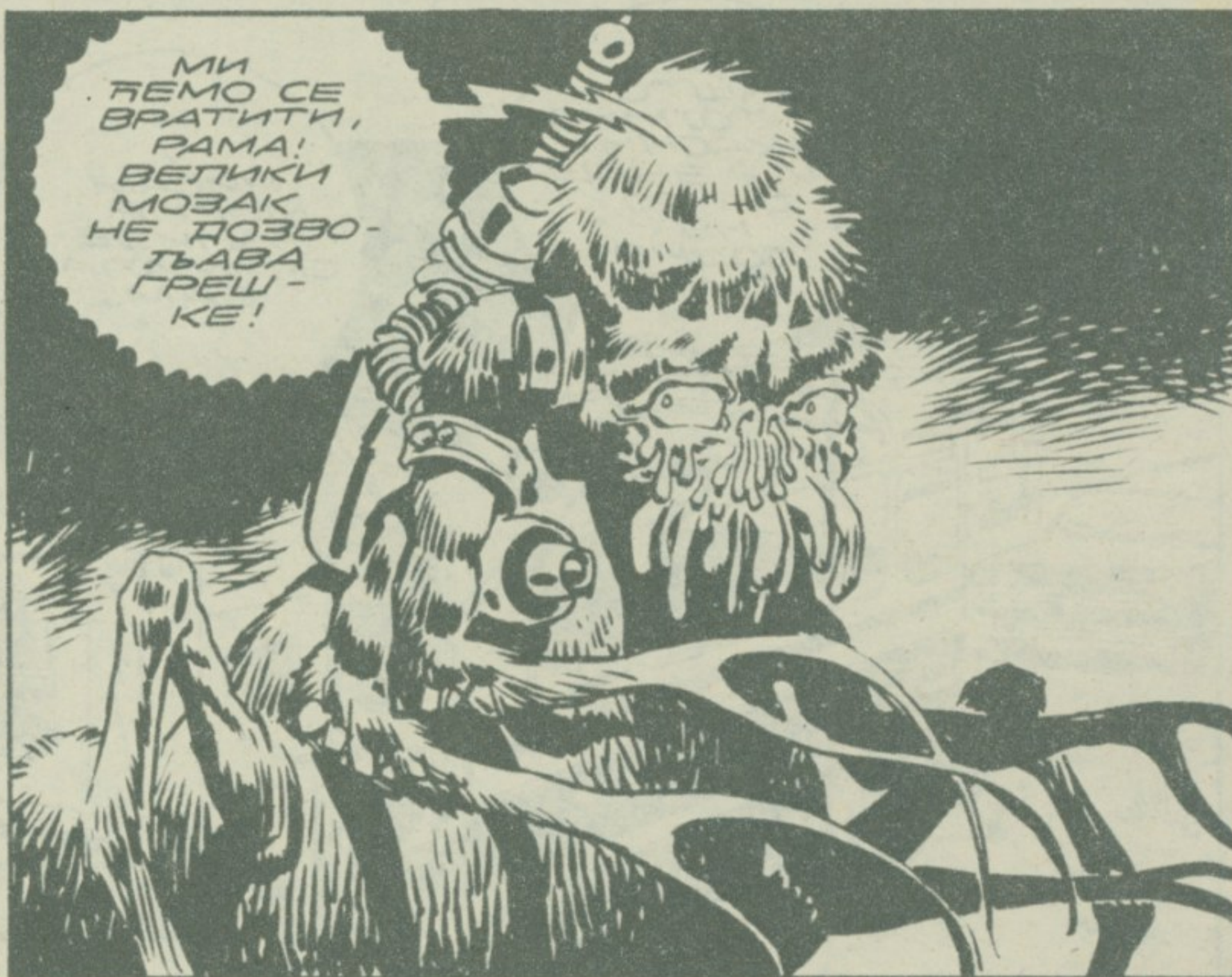
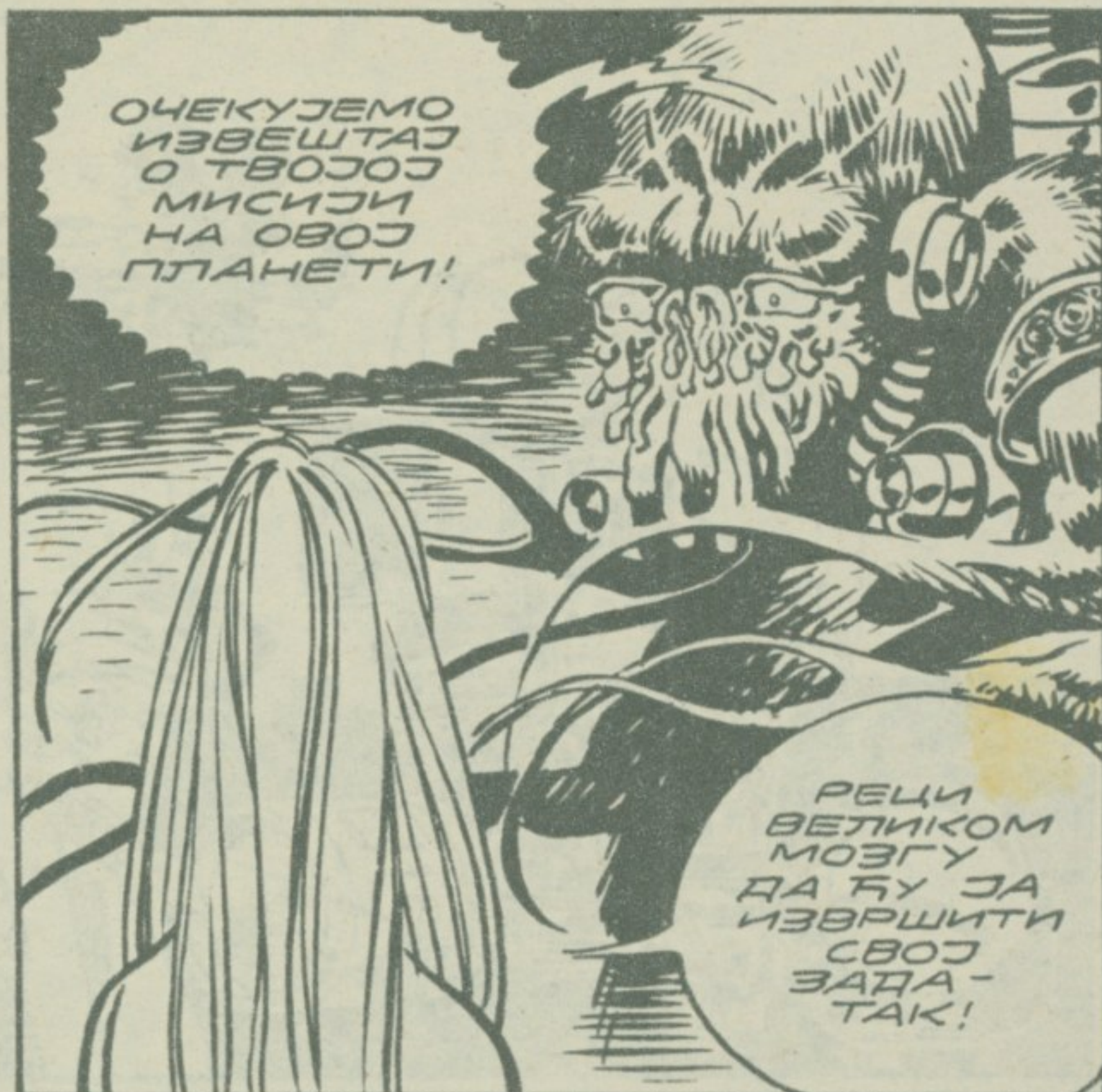
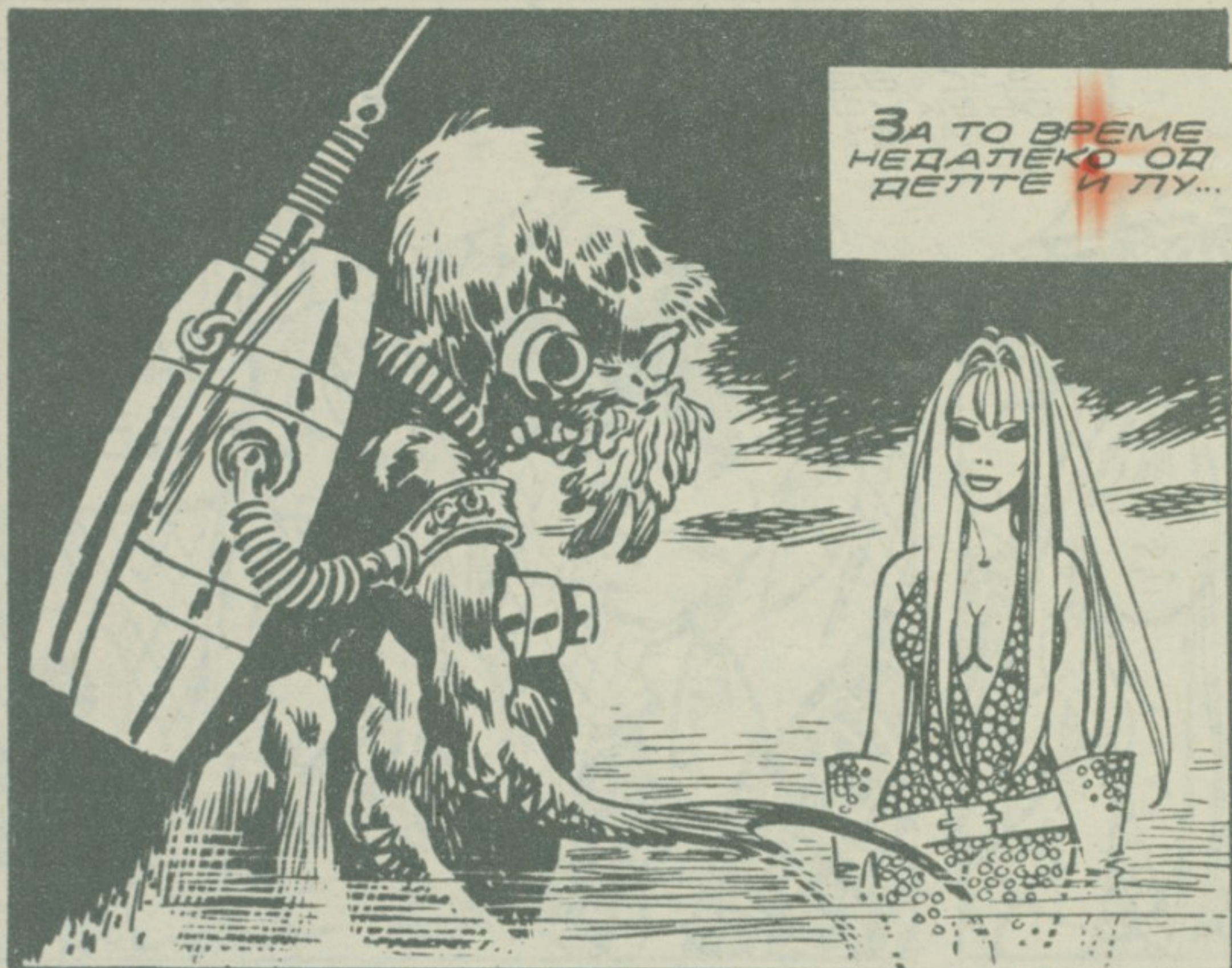
У ЗОРУ ДЕЛТА
СЕ НЕКАКО ДОВУ-
КАО ДО ПУТА...

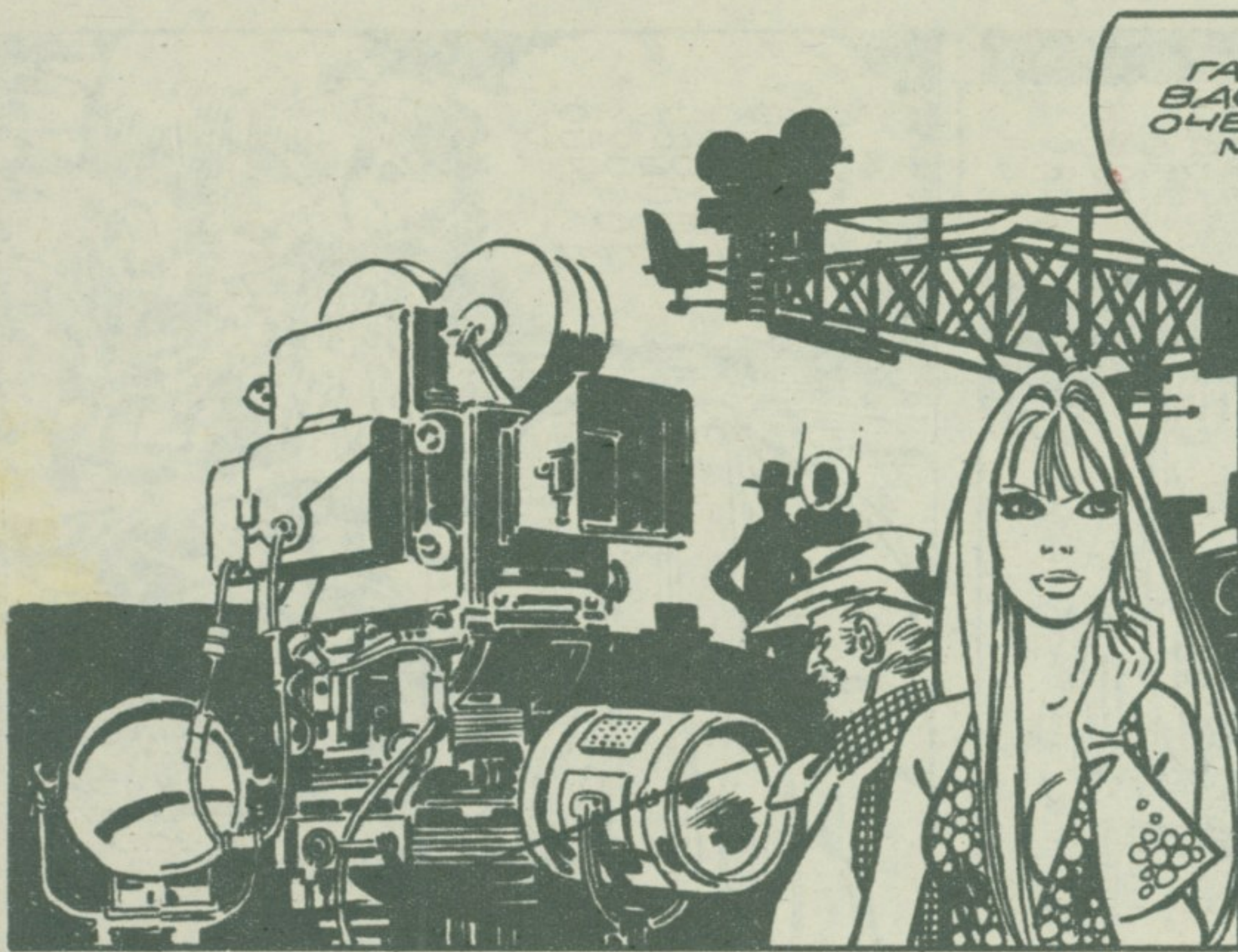

ЗДРАВО!
МАЛО
ЧУДНО
ВРЕМЕ
ЗА ШЕЋЊУ...
ЗАР НЕ
МИСЛИТЕ
?

АХ!
ШТА
БЕТЕ ВИ
ОВДЕ
?

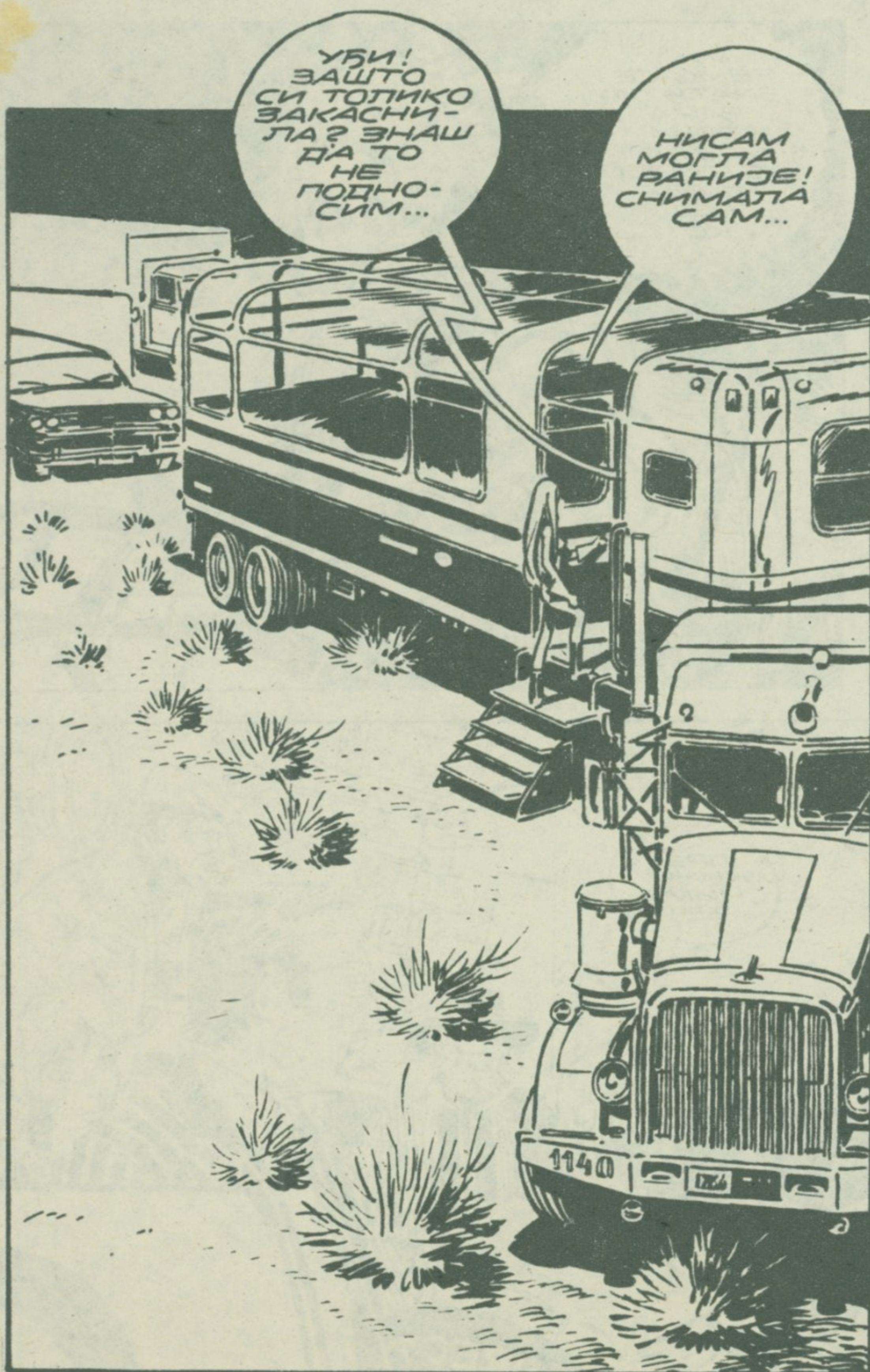

ГАЗДА
ВАС ВЕГ
ОЧЕКУЈЕ
МИС!

ЗНАМ,
БОБЕ!
ЗНАМ...

ПРИСТУП
ЗАБРАЊЕН

УБИ!
ЗАШТО
СИ ТОЛИКО
ЗАКАСНИ-
ЛА? ЗНАШ
ДА ТО
НЕ ПОДНО-
СИМ...

НИСАМ
МОГЛА
РАНИЈЕ!
СНИМАЛА
САМ...

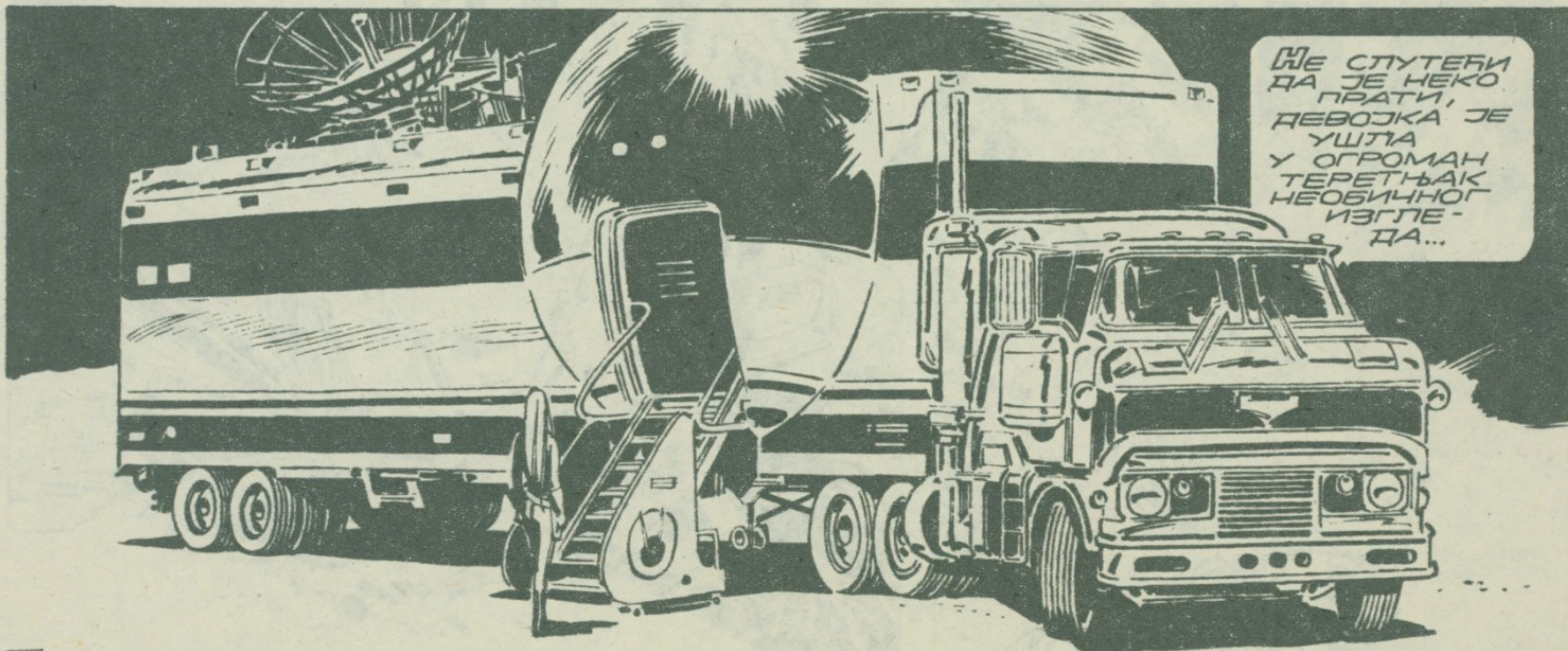
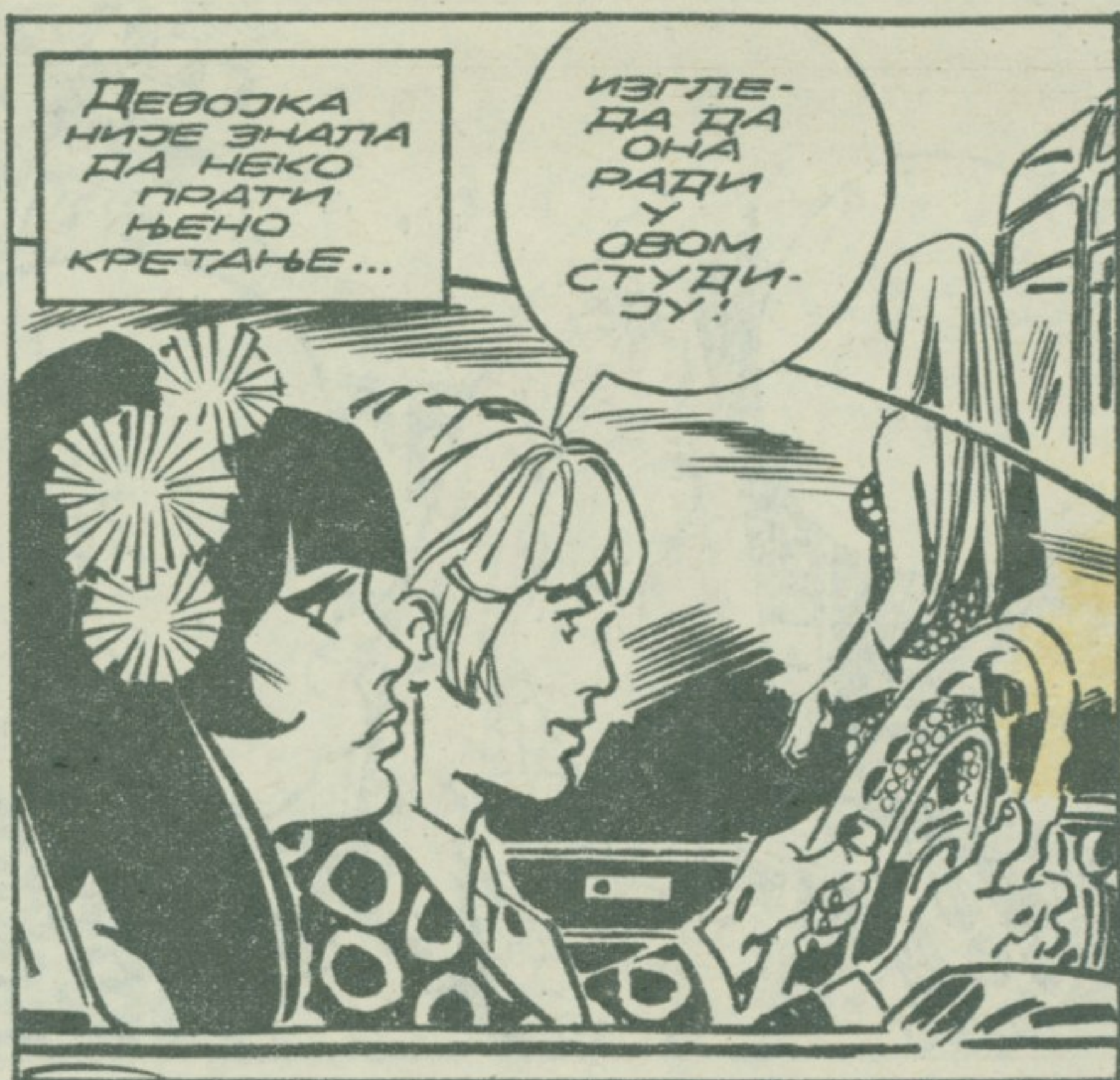
НЕ РАЗУ-
МЕШТА
СЕ ДОГАЂА
С ТИМ ЧОВЕ-
КОМ! ДОСАД
НИКО
НИЈЕ МОГАО
ДА СЕ
ОДУПРЕ...

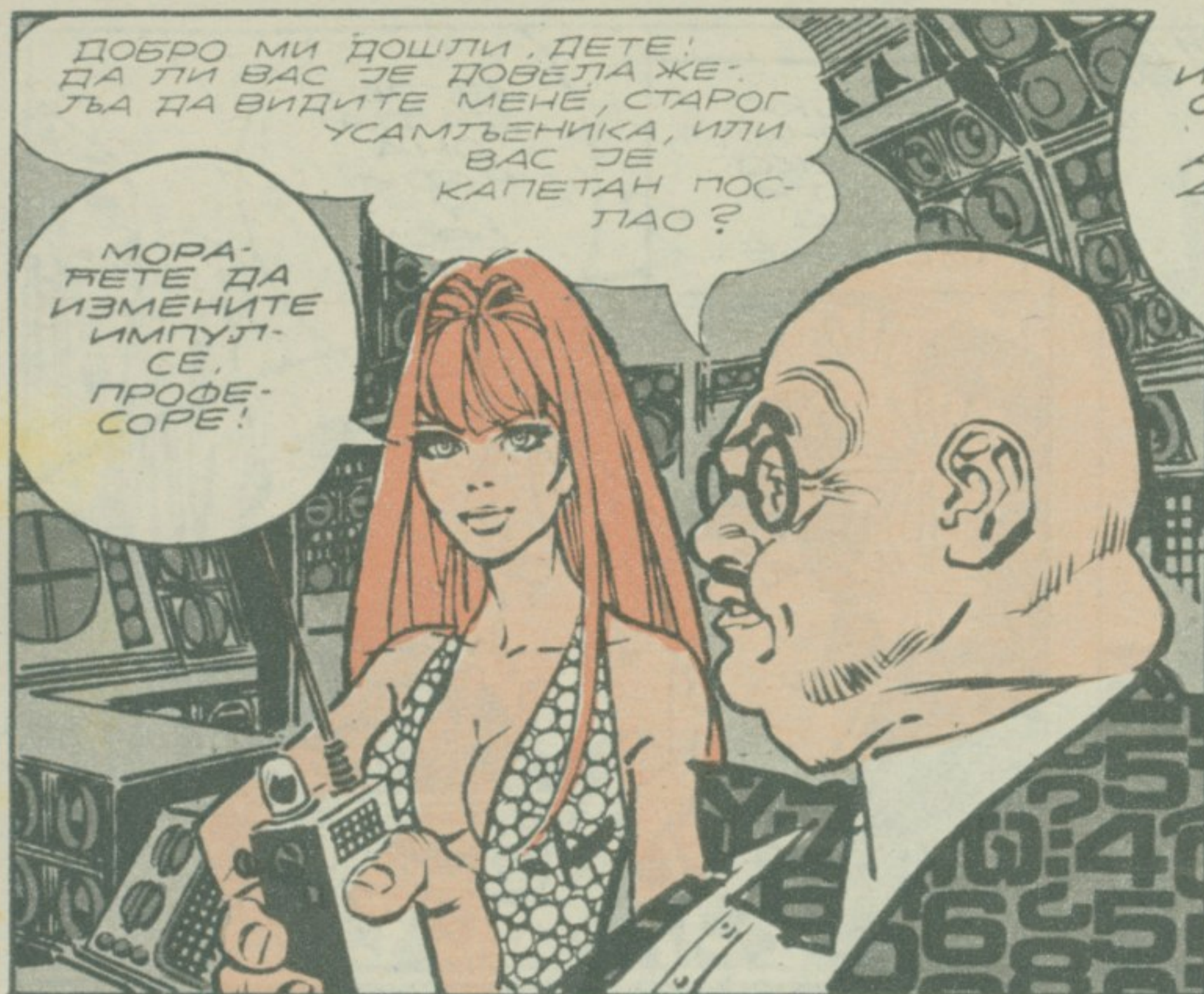
ЊЕГОВИ
РЕФЛЕКСИ
СУ
НАДЉУД-
СКИ!

МОРАШ
ГА СТАТИНО
ДРЖАТИ НА
ОКУ!
МОРАШ МИ
САЗНАТИ
НЕШТО
ВИШЕ
О ЊЕМУ!

РАЗГОВАРА-
ЋУ С ПРОФЕ-
СОРОМ! МОЖ-
ДА ОН МО-
ЖЕ ДА ПО-
ЈАЧА
ИМПУЛСЕ!

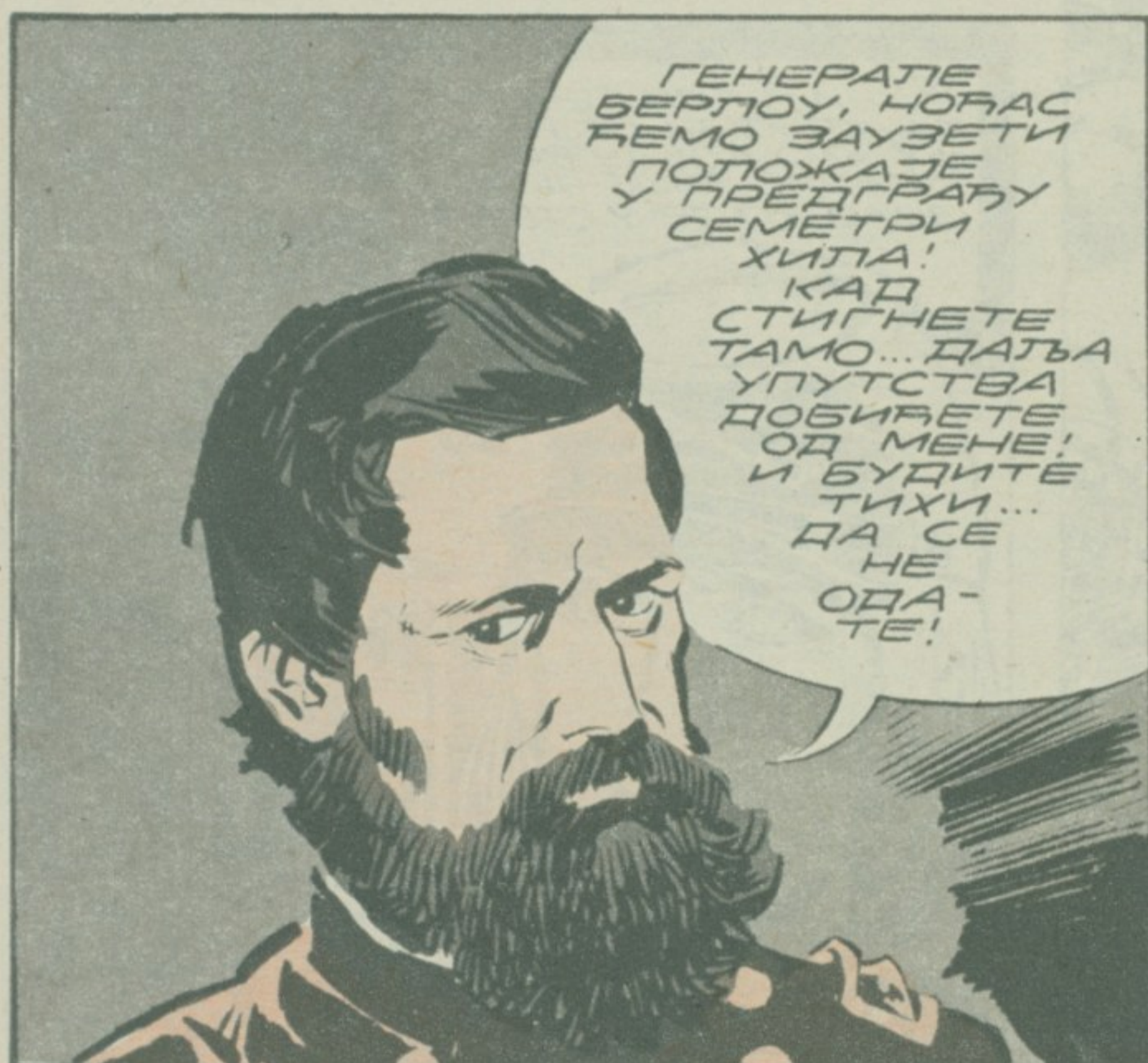

ТАЈ ЧОВЕК
ИМА ВЕОМА ВИ-
СОКЕ МОЖДА-
НЕ ТАЛАСЕ!
АКО ИЗМЕНИМ...
АКО ПОЈАЧАМ
ИМПУЛСЕ, ОН
БИ МОГАО
ДА
УМРЕ!

МОРАТЕ ПОКУ-
ШАТИ, ПРОФЕ-
СОРЕ! А АКО
УМРЕ...
МЕНЕ ТО
СВАКАКО
НЕЋЕ ОЖА-
ЛОСТИТИ!

ВАШ
КОЊ,
ГЕНЕРА-
ЛЕ!

ПА...
КАД
САМ
ГЕНЕРАЛ
ТРЕБА ДА
ИМАМ
И
КОЊА!

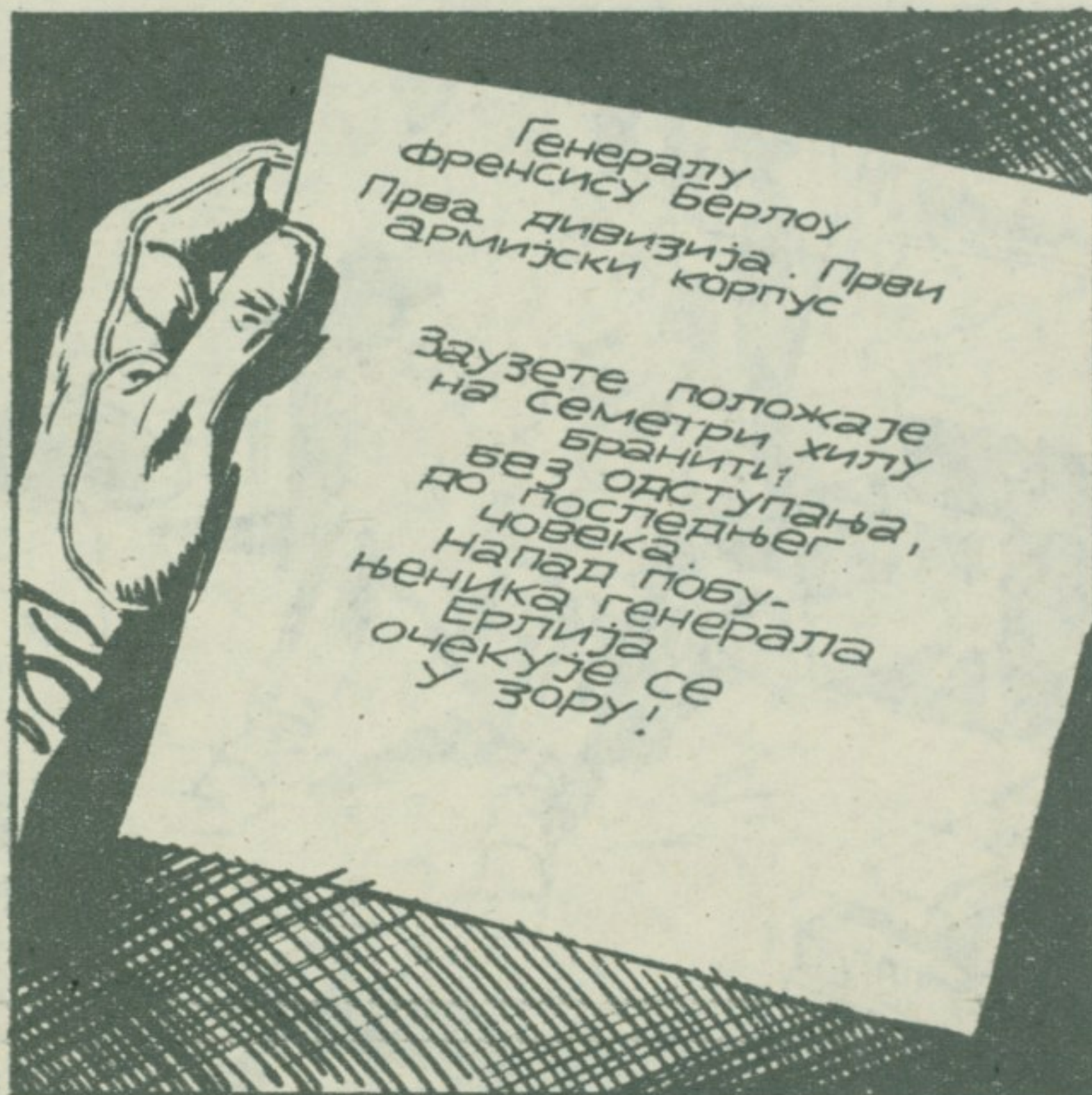
ЊОФ... СЕНКЕ...
АВЕТИЊСКА
АРМИЈА ДА
ЛИ ЈЕ ТО
СТВАРНОСТ
ИЛИ
НАСТАВАК
КАКВОГ
РУЖНОГ
СНА?

У УНИФОРМИ ГЕНЕРА-
ЛА, ДРЖЕЊИ СЕ НА КО-
ЊУ, КАО КАКАВ РОБОТ,
МЛАДИЋ ВИШЕ НИЈЕ
ЗНАО КО ЈЕ У СТВАРИ...

ПОРУ-
КА ОД
ГЕНЕРАЛА
ХАУАР-
ДА,
ГЕНЕ-
РАЛЕ!

Генерату
Френсису Берлоу
Прва дивизија, Први
армијски корпус

Заузете положаје
на семетри хиту
бранити!
Без одступања,
до последњег
човека.
Напад побу-
њеника генерала
Ерлија
очекује се
у зору!

ДА ЛИ ЋЕ ТО
ЗАИСТА БИТИ
СТВАРНИ
ПОКОЉ?

СУКОБ
ЈЕ БИО
СТРАХОВИТ...

ТАЈ
ЧОВЕК...

МОРАМ
ГА
СПРЕЧИТИ...
ПО
СВАКУ
ЦЕНУ...

...И
УЧИНИ-
ТИ
КРАЈ
ОВОМ
БЕЗУМ-
ЉУ!

ЈА ПРЕУЗИ-
МАМ
КОМАНДУ
НАД
СВИМ
ТРУПА-
МА!

ЗА СВИ
МНОМ!
У НААА-
ПАД!

А ОНДА СЕ
ДОГОДИЛО
НЕШТО НЕ-
ПРЕДВИЂЕНО.
ЧЕГА
НИЈЕ БИЛО
У СЦЕНА-
РИЈУ...

СТОЈ!
НЕЋЕШ
ДАЉЕ НИ
КОРАКА!

ТИ...
ИДИОТЕ!
СКУПО ЋЕШ
ПЛАТИТИ
ТО МЕШАЊЕ
У МОЈЕ
СТВА-
РИ!

НИКО
МИ НЕЋЕ
СТАТИ НА
ПУТ! ЧАК
НИ ЈЕДАН
ЛАЖНИ
ГЕНЕРАЛ
БЕРЛОУ!

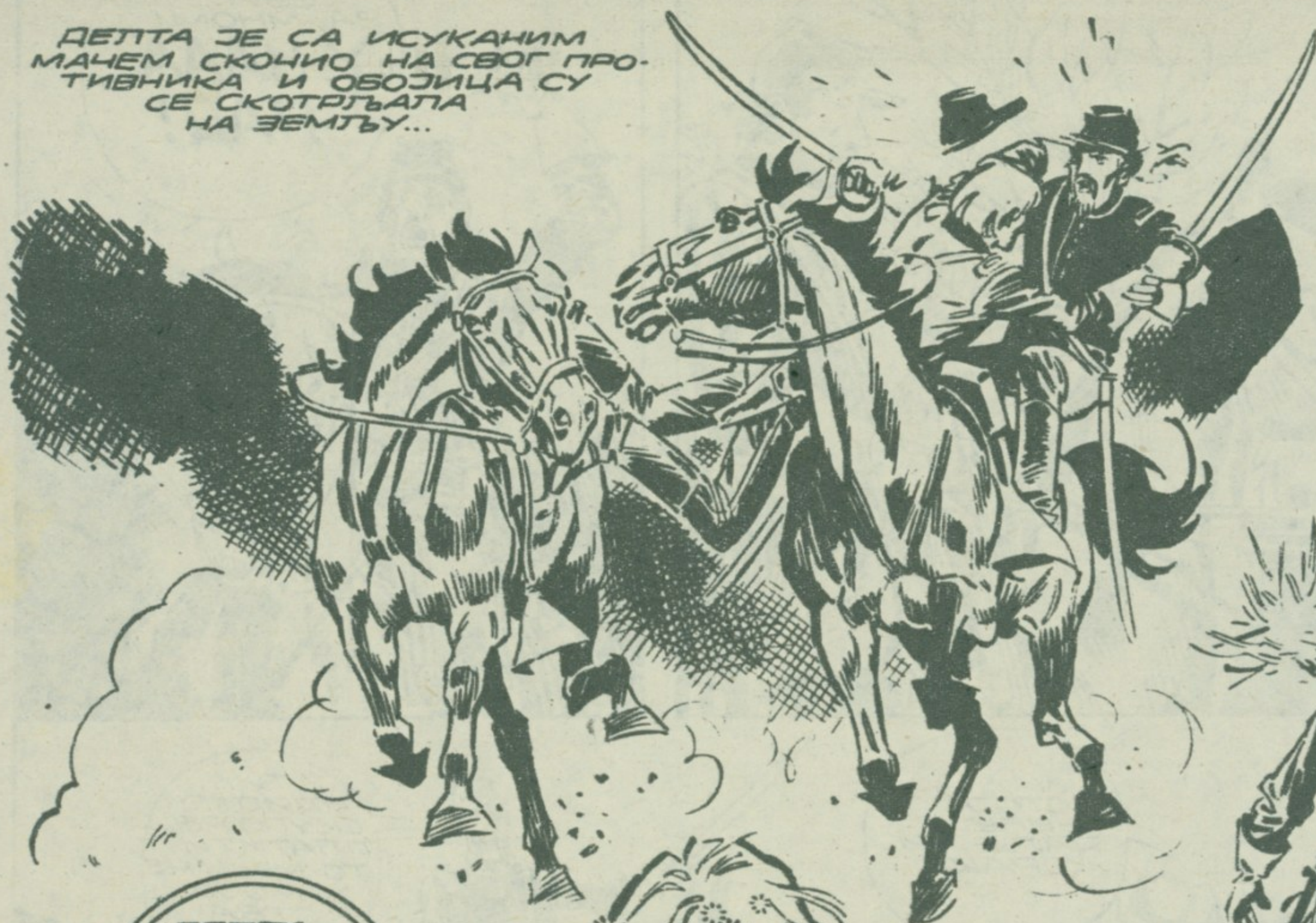
ОХ...
МОЈА
ГЛАВА!

КОЊИЧКЕ ТРУПЕ КОЈЕ
СУ БИЛЕ СПРЕМНЕ ДА
ЈУРНУ У БОРБУ,
ЗАСТАЛЕ СУ КАДА ЈЕ
ДВОБОЈ ПОЧЕО...

ДЕЛТА ЈЕ СА ИСУКАНИМ
МАЧЕМ СКОЧИО НА СВОГ ПРО-
ТИВНИКА И ОБОЈИЦА СУ
СЕ СКОТРЉАЛИ
НА ЗЕМЉУ...

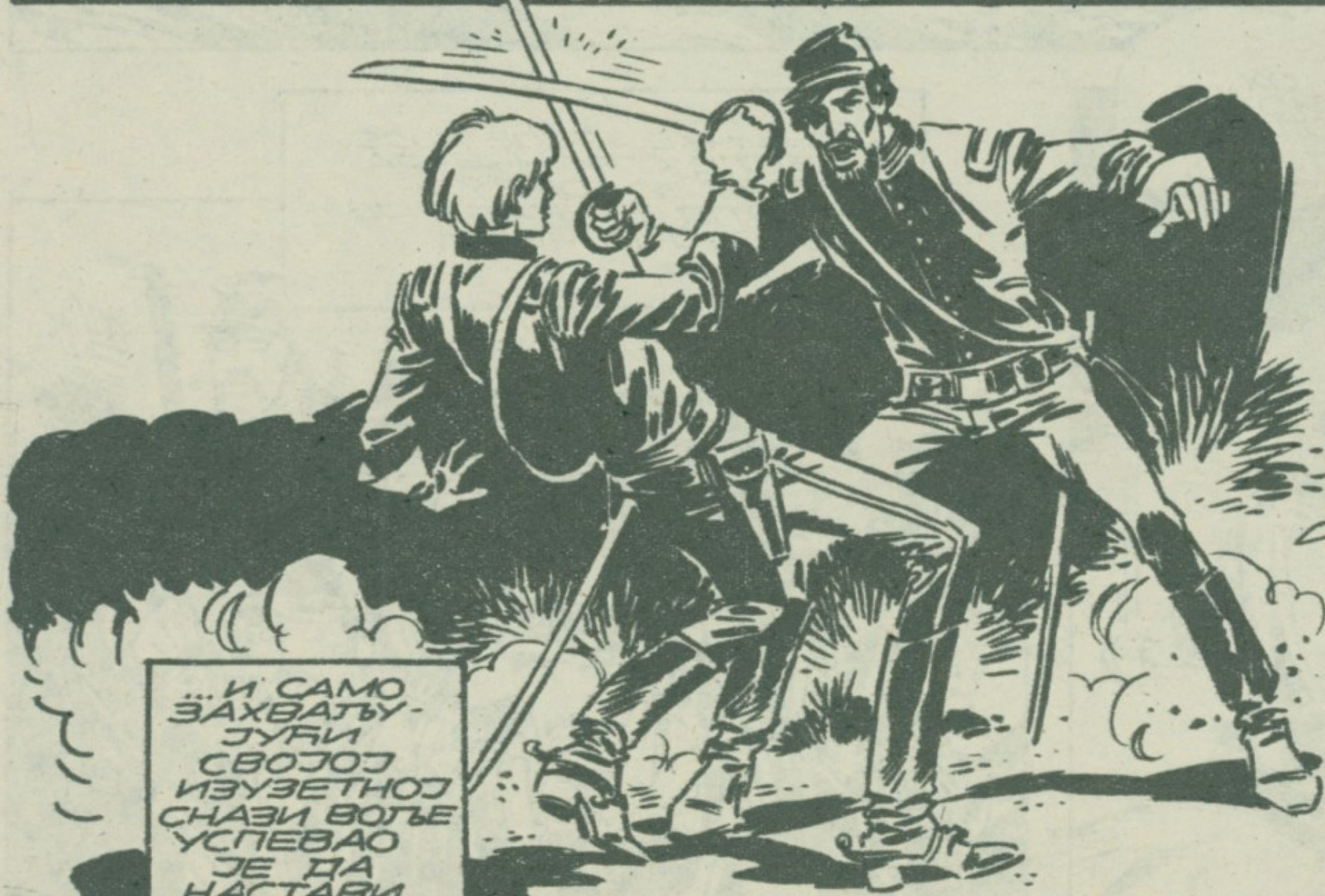
... АЛИ СУ ОДМАХ
ОПЕТ БИЛИ
НА НОГАМА...

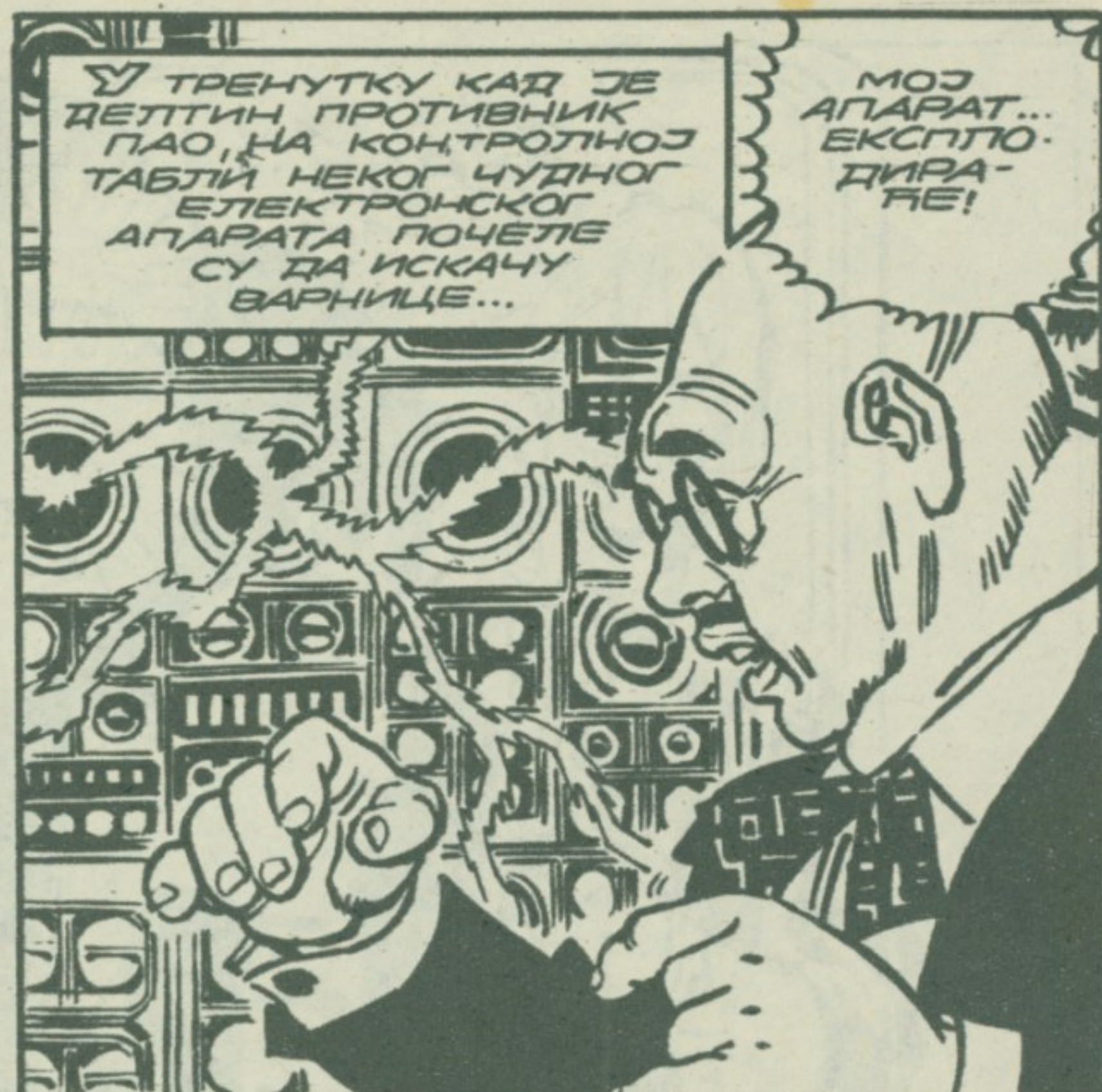

ДЕЛТА
ЈЕ ИМАО
УТИСАК ДА
МУ НЕКА
НЕВИДЉИВА
СИЛА
ОТИМА
МАЧ
ИЗ
РУКЕ...

... И САМО
ЗАХВАЉУ-
ЈУГИ
СВОЈОЈ
ИЗУЗЕТНОЈ
СНАЗИ ВОЉЕ
УСПЕВАО
ЈЕ ДА
НАСТАВИ
БОРБУ.

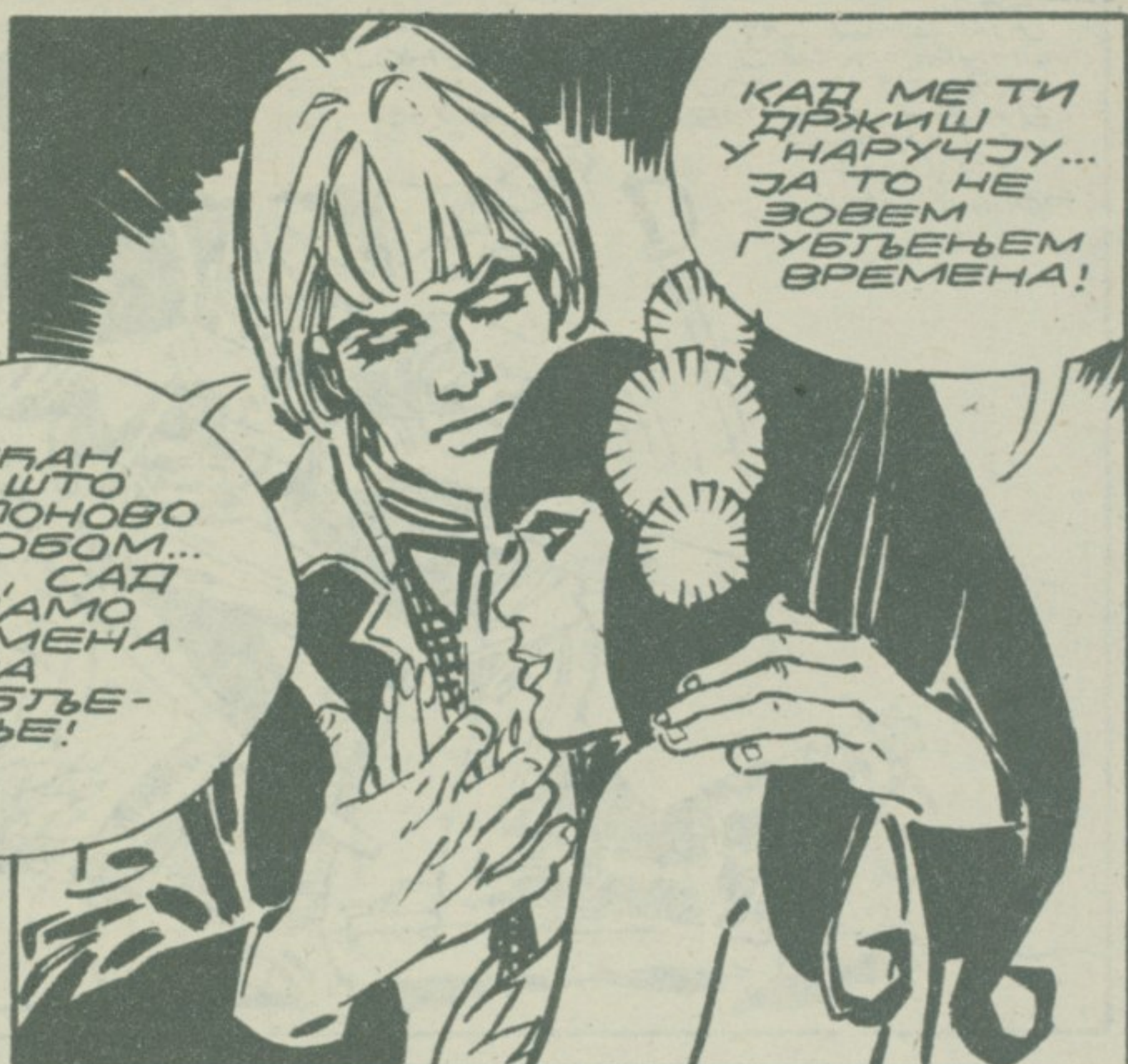

ЈУ
ОПЕТ САМ
БУДАН...
ПОТПУНО
СВЕТАН!

ОХ,
ДРАГИ!

СРЕЋАН
САМ ШТО
САМ ПОНОВО
С ТОБОМ...
АЛИ, САД
НЕМАМО
ВРЕМЕНА
ЗА
ГУБЉЕ-
ЊЕ!

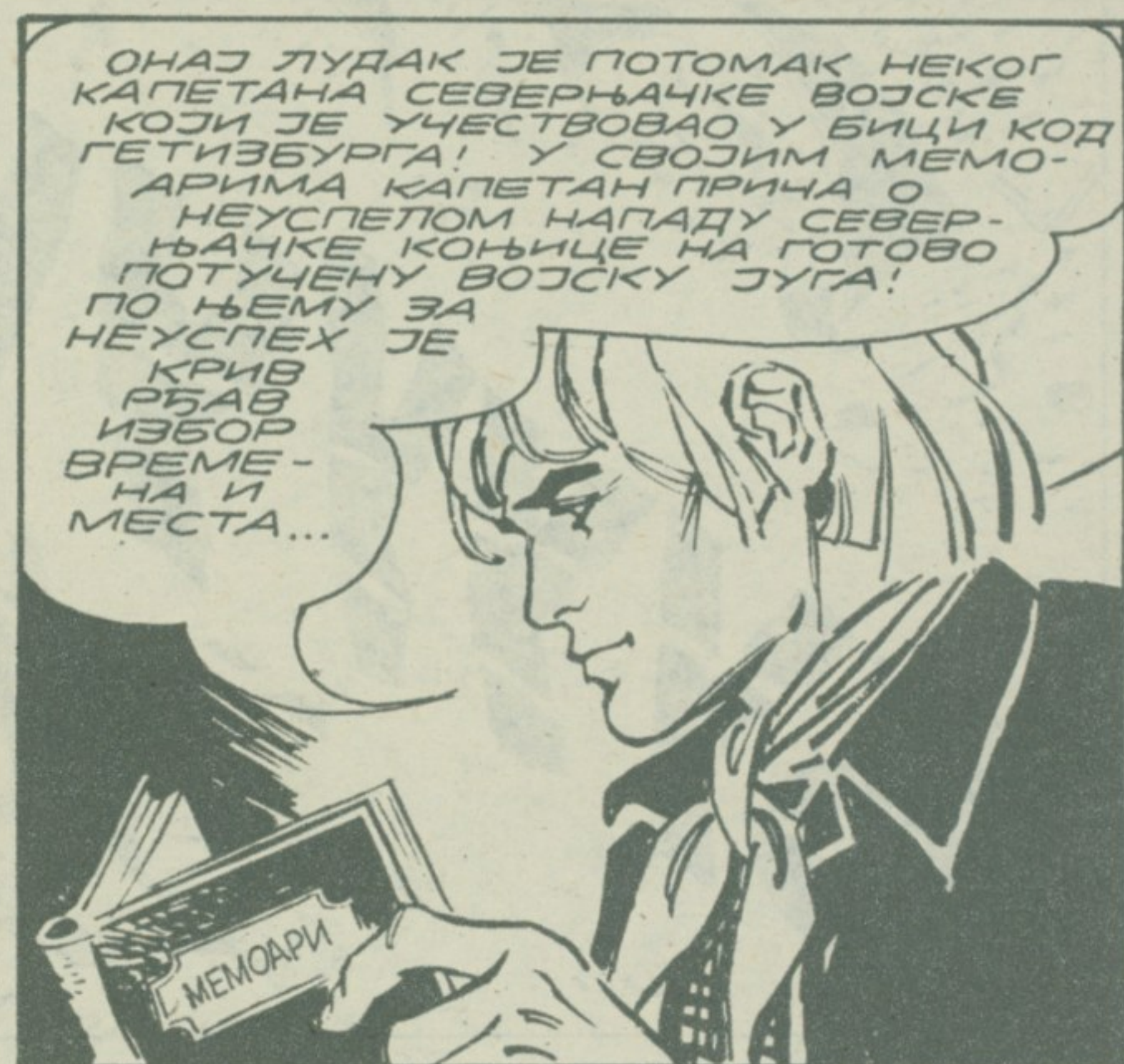
КАД МЕ ТИ
ДРЖИШ
У НАРУЧЈУ...
ЈА ТО НЕ
ЗОВЕМ
ГУБЉЕЊЕМ
ВРЕМЕНА!

ПОСЛЕ НЕКО-
ЛИКО ДАНА ПРО-
УЧАВАЊА
КЊИГА,
ДОКУМЕНАТА
И
ИСТОРИЈСКИХ
АРХИВА...

МИСЛИМ
ДА САМ
ОТКРИО
ШТА НАМ
СЕ ОВО
ДОГАЂАТО...
И
КАКО
СЕ ДОГА-
ЂАТО!

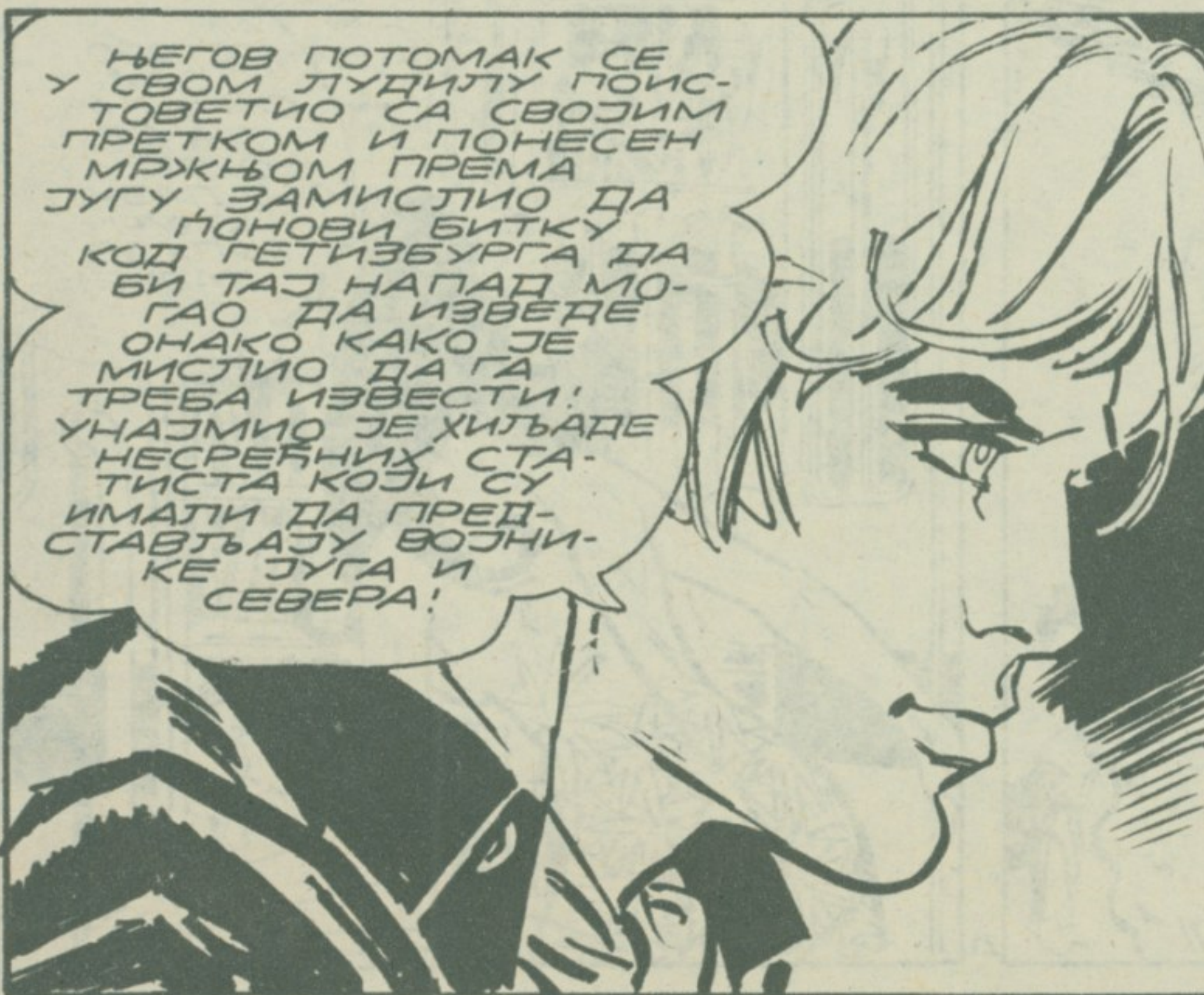
ГЕТИЗБУРГ

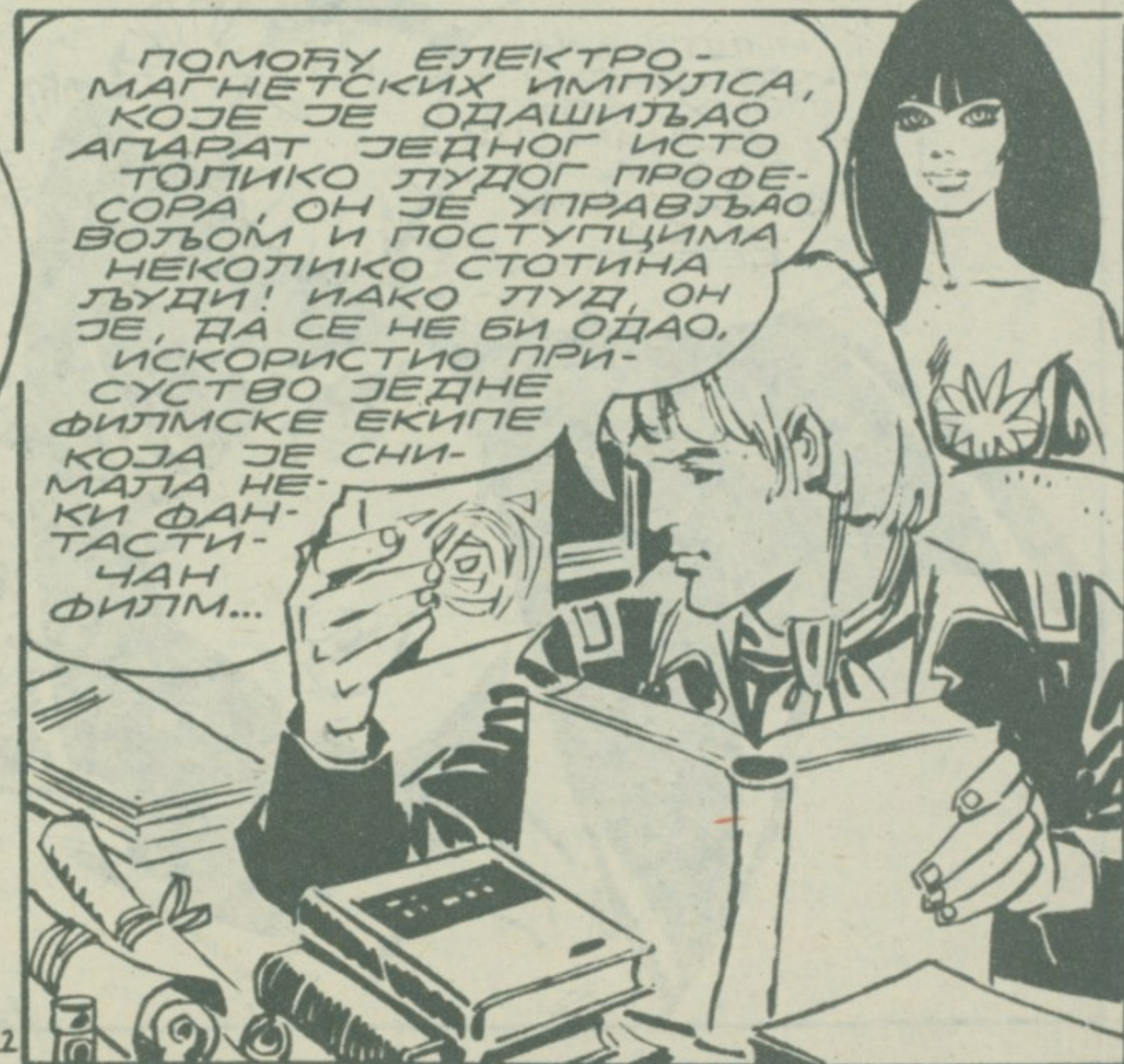
ОНАЈ ЛУДАК ЈЕ ПОТОМАК НЕКОГ
КАПЕТАНА СЕВЕРЊАЧКЕ ВОЈСКЕ
КОЈИ ЈЕ УЧЕСТВОВАО У БИЦИ КОД
ГЕТИЗБУРГА! У СВОЈИМ МЕМО-
АРИМА КАПЕТАН ПРИЧА О
НЕУСПЕХОМ НАПАДУ СЕВЕР-
ЊАЧКЕ КОЊИЦЕ НА ГОТОВО
ПОТУЧЕНУ ВОЈСКУ ЈУГА!
ПО ЊЕМУ ЗА
НЕУСПЕХ ЈЕ

КРИВ
РЪАВ
ИЗБОР
ВРЕМЕ-
НА И
МЕСТА...

МЕМОАРИ

ЊЕГОВ ПОТОМАК СЕ
У СВОЈ ЛУДИЛУ ПОИС-
ТОВЕТИО СА СВОЈИМ
ПРЕТКОМ И ПОНЕСЕН
МРЖЊОМ ПРЕМА
ЈУГУ ЗАМИСЛИО ДА
ПОНОВИ БИТКУ
КОД ГЕТИЗБУРГА ДА
БИ ТАЈ НАПАД МО-
ГАО ДА ИЗВЕДЕ
ОНАКО КАКО ЈЕ
МИСЛИО ДА ГА
ТРЕБА ИЗВЕСТИ!
УНАЗМИО ЈЕ ХИЉАДЕ
НЕСРЕЋНИХ СТА-
ТИСТА КОЈИ СУ
ИМАЛИ ДА ПРЕД-
СТАВЉАЈУ ВОЈНИ-
КЕ ЈУГА И
СЕВЕРА!

ПОМОЋУ ЕЛЕКТРО-
МАГНЕТСКИХ ИМПУЛСА,
КОЈЕ ЈЕ ОДАШИЉАО
АПАРАТ ЈЕДНОГ ИСТО
ТОЛИКО ЛУДОГ ПРОФЕ-
СОРА, ОН ЈЕ УПРАВЉАО
ВОЉОМ И ПОСТУПЦИМА
НЕКОЛИКО СТОТИНА
ЉУДИ! ИАКО ЛУД, ОН
ЈЕ, ДА СЕ НЕ БИ ОДАО,
ИСКОРИСТИО ПРИ-
СУСТВО ЈЕДНЕ
ФИЛМСКЕ ЕКИПЕ
КОЈА ЈЕ СНИ-
МАЛА НЕ-
КИ ФАН-
ТАСТИ-
ЧАН
ФИЛМ...

ЊЕГОВА СМРТ
ПРОУЗРОКОВАЛА
ЈЕ КРАТАК
СПОЗ У АПАРАТУ
КОЈИ ЈЕ СТВА-
РАО ИМПУЛСЕ
И ТАКО ЈЕ
ДОШ' О ДО
ПОЗИЦИЈЕ!

УОСТАТОМ,
СВЕ ТО НИЈЕ
ВАЖНО! ВАЖНО
ЈЕ ЈЕДИНО ДА
СМО СПРЕЧИЛИ
СМРТ СТОТИНЕ
НЕДУЖНИХ НЕ-
СРЕЋНИКА КОЈИ
СУ БЕЗ СВОЈЕ
КРИВИЦЕ УПА-
ЛИ У ЊЕГО-
ВУ КЛОП-
КУ!

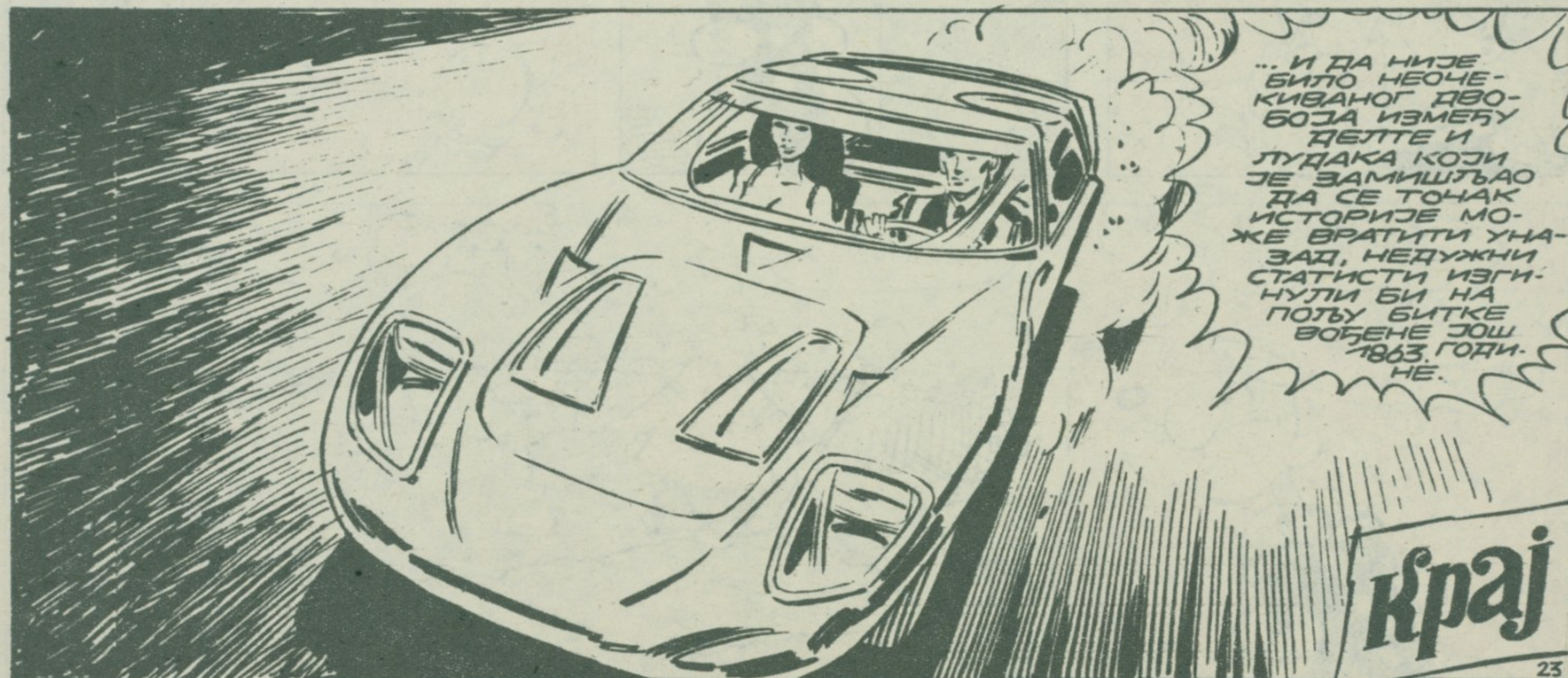
ЗНАЧИ,
САМО ЈЕ
ТВОЈ ИЗУ-
ЗЕТНО СНАЖАН
ДУХ УСПЕВАО
ДА СЕ
ОДУПРЕ ТОЈ
САТАНСКОЈ
МАШИ-
НЕРИЗИ!

НА
ОВОМ
ПРОКЛЕТОМ
МЕСТУ
НЕМАМО
ШТА
ДА
ТРАЖИ-
МО!

ДА НИЈЕ
ОВИХ ЛЉУДИ,
КОЈИ ИЗГЛЕ-
ДА ЈОШ НЕ
МОГУ ПОТПУ-
НО ДА СЕ ОС-
ВЕСТИ, ЧАК
И МЕНИ БИ
БИЛО ТЕШКО
ДА ПОВЕ-
РУЈЕМ ДА
СЕ ОВО
ЗАИСТА
ДОГОДИЛО!

... И ДА НИЈЕ
БИЛО НЕОЧЕ-
КИВАНОГ ДВО-
БОЈА ИЗМЕЂУ
ДЕЛТЕ И
ЛУДАКА КОЈИ
ЈЕ ЗАМИШЉАО
ДА СЕ ТОЧАК
ИСТОРИЈЕ МО-
ЖЕ ВРАТИТИ УНА-
ЗАД, НЕДУЖНИ
СТАТИСТИ ИЗГИ-
НУЛИ БИ НА
ПОЉУ БИТКЕ
ВОЂЕНЕ ЈОШ
1863. ГОДИ-
НЕ.

Крај

НУЛА Х

НА НОВОЈ ПЛАНЕТИ

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: САМ У КОСМОСУ!

novi AUTO

**Сајам аутомобила у Београду — сајам за младе!
Најновији модели, последња достигнућа!
На Београдском сајму биће представљени сви нови
аутомобили ове године: опел, форд, фијат...**

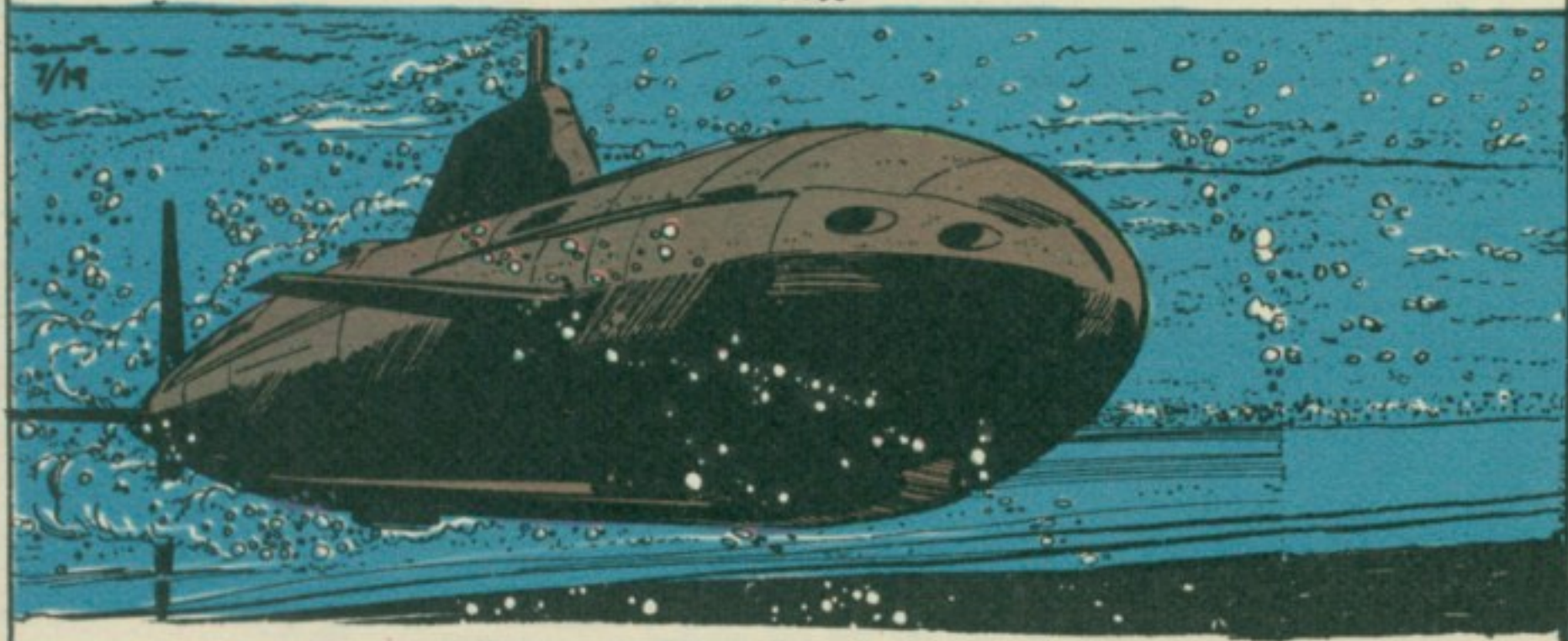
Посетите ову велику изложбу са ревијом „Ауто” у џепу.
У броју који ће бити у продаји већ сутра наћи ћете једно
пријатно изненађење: прави водич који ће вас водити од
штанда до штанда са подацима свих аутомобила!
Додатак: тест ситроена GS и „плаве стреле” из Минхена —
BMW 3,0 S

У истом броју ревија „Ауто” доноси репортажу са прве трке
за брзинско првенство Југославије у Сплиту.
Нови „Ауто” већ сутра у продаји!

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ОПЕРАЦИЈА „ВРЕМЕПЛОВ“ СВЕ ВИШЕ СЕ ЗАПЕТЉАВАЛА. ФЛАШ, ПРОНАЛАЗАК И ФИГА НАЛАЗЕ СЕ У РУКАМА НЕПРИЈАТЕЉА...

...У ЈЕДНОЈ СУПЕРПОДМОРНИЦИ КОЈА ПЛОВИ НИЗ ТЕМЗУ...

ДА
ВИДИМ!

КАПЕТАНЕ,
НА РАДАРСКОМ
ЕКРАНУ
НЕШТО
НЕОБИЧНО...
У ТЕМЗИ!

МИС
ДОРО,
КАПЕТАН
ЖЕЛИ
ДА
ВАС
ВИДИ!

ХАЈДЕ,
ФЛАШЕ!
ОПУСТИ СЕ
...ЧЕКА
НАС
ДУГ
ПУТ...

ДА,
КАПЕ-
ТАНЕ?

ПОГЛЕ-
ДАЈТЕ И
САМИ...

НА ОБАЛИ
СУ НЕШТО
МНОГО
УЖУРБА-
НИ!

МИСЛИТЕ ЛИ
ДА СУ НАС
ОТКРИЛИ?

ЈОШ НЕ! НАШ ПЕРИСКОП
ЈЕ КАМУФЛИРАН РИ-
БАРСКИМ ЧАМЦЕМ У
КОМЕ СУ ЛУТКЕ!

НЕШТО МИ ЈЕ СУМИЊИВО!
ОНАЈ ЧАМАЦ СЕ НАЛАЗИ
ТАЧНО НА ОНОМ МЕСТУ
ГДЕ ЈЕ И ПРЕДМЕТ КО-
ЈИ ЈЕ РАДАР
ОТКРИО!

ПОСЛАКУ
ТОРПЕДНИ
ЧАМАЦ ДА
ИЗВИДИ
СТВАР!

ХЕЈ, ВИ, У
ЧАМ-
ЦУ!
СТА-
НИ-
ТЕ!

?!!

?! ЧУДНО!
РИБАРСКИ
ЧАМАЦ
ТОНЕ!

КАО
КА-
МЕН!

САСВИМ
УВУЦИ-
ТЕ ПЕ-
РИС-
КОП!

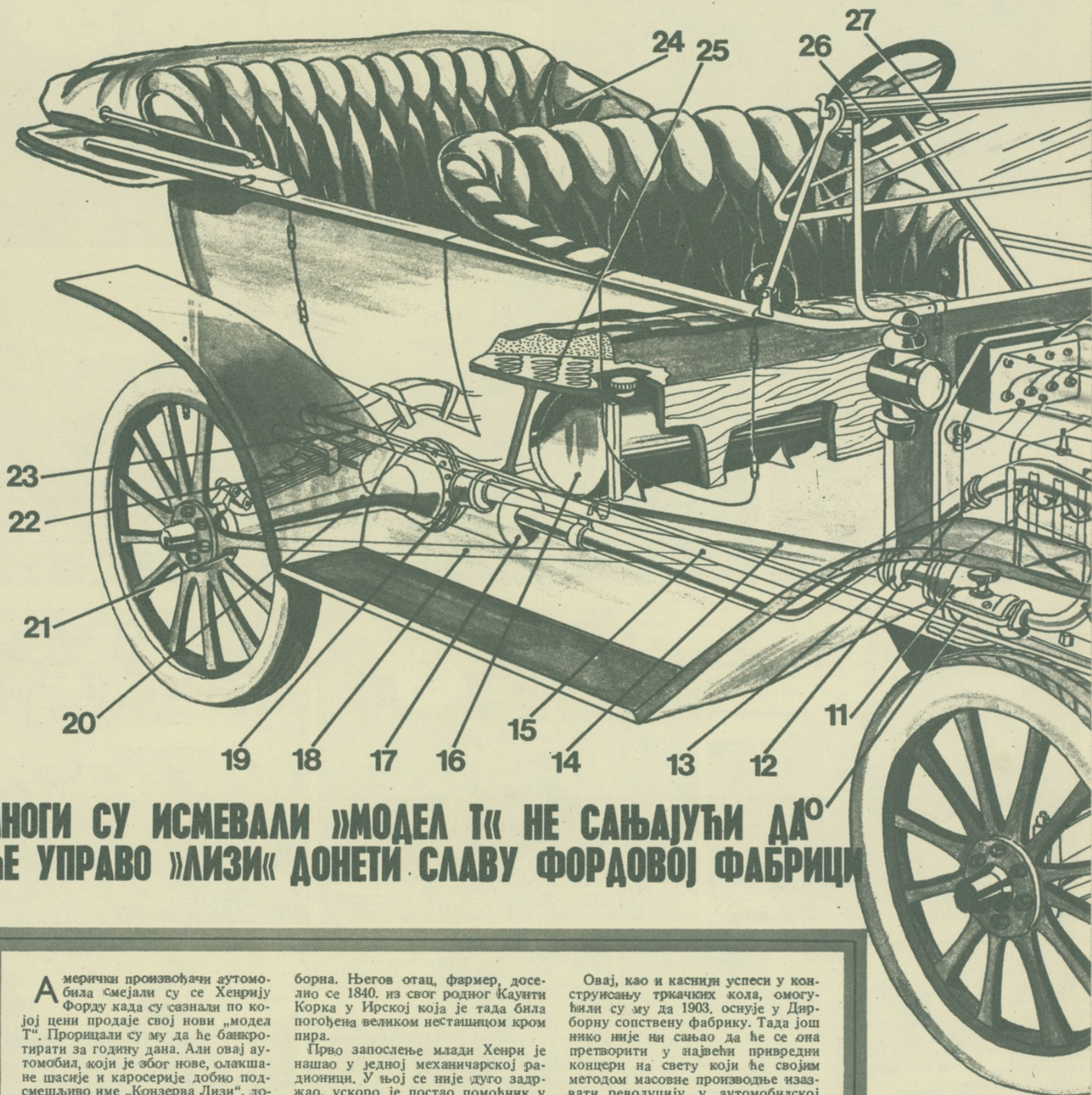

ПУНОМ
ПА-
РОМ
НАПРЕД!

НЕШТО ВАМ
БАШ НЕ
ИДЕ ПО
ПЛА-
НУ?!

И ИДУЊЕМ БРОЈУ: ЛЕТЕЉА ПОДМОРНИЦА!

НАЈСКУПЉА КО

МНОГИ СУ ИСМЕВАЛИ »МОДЕЛ Т« НЕ САЊАЈУЋИ ДА^О ЋЕ УПРАВО »ЛИЗИ« ДОНЕТИ СЛАВУ ФОРДОВОЈ ФАБРИЦИ

Амерички произвођачи аутомобила смејали су се Хенрију Форду када су сазнали по којој цени продаје свој нови „модел Т“. Прорицали су му да ће банкротирати за годину дана. Али овај аутомобил, који је због нове, олакшане шасије и каросерије добио подсмешљиво име „Конзерва Лизи“, донео је свом конструктору славу и богатство. Јер, за двадесет следећих година (до 1928. године) Фордова фабрика у Дирборну, у држави Мичиген, произвела је 15 милиона оваквих „конзерви“! Циници су морали да ућуте.

Хенри Форд је рођен јула 1863. на једном имању недалеко од Дир-

борна. Његов отац, фармер, доселио се 1840. из свог родног Каунти Корка у Ирској која је тада била погођена великом несташницом кромпира.

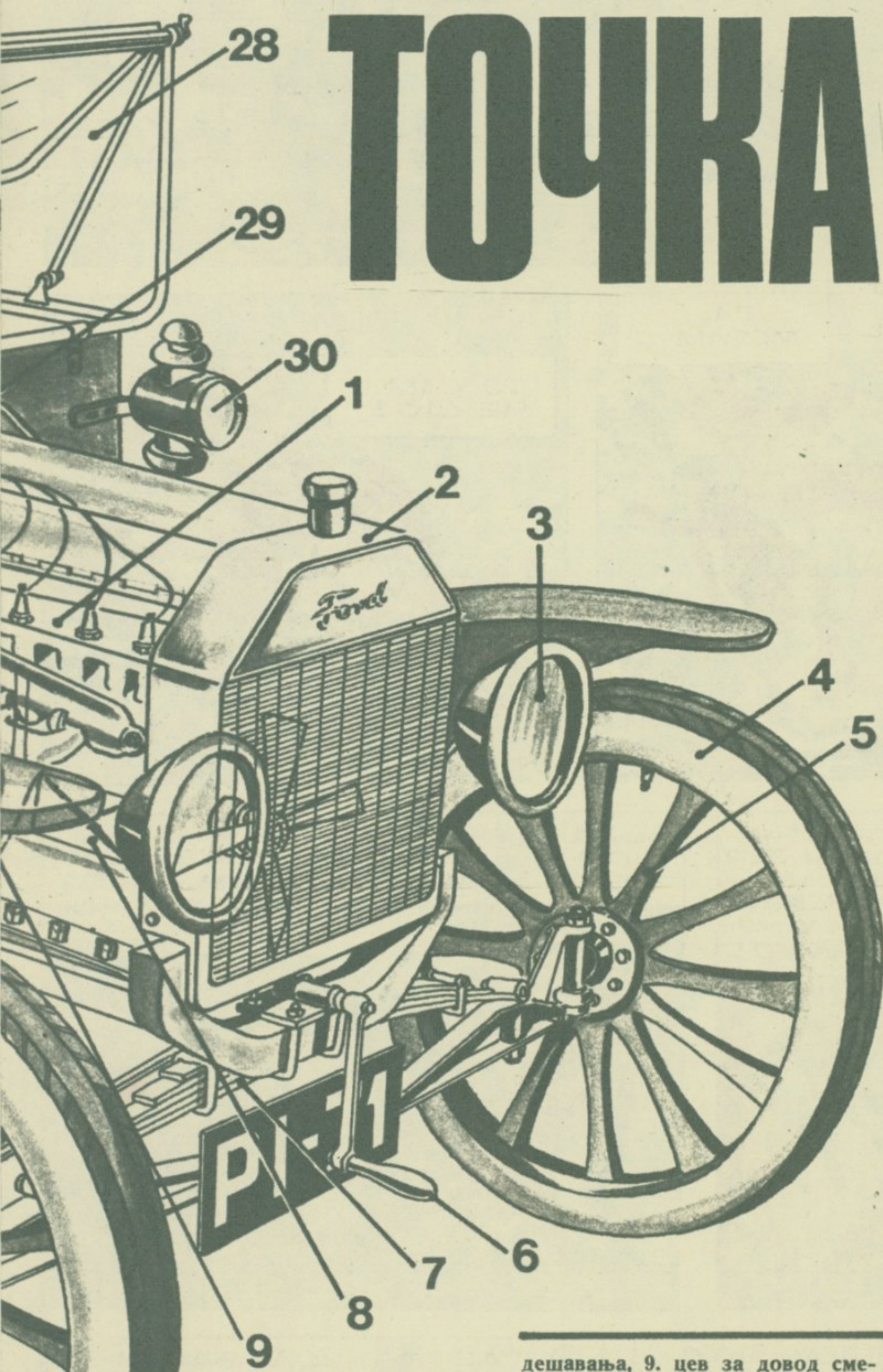
Прво запослење млади Хенри је нашао у једној механичарској радионици. У њој се није дуго задржао, ускоро је постао помоћник у једној јувелирској радњи. Али и ту му је убрзо досадило па је искористио прву прилику да се запосли у „Детроитској Едисоновој компанији“ где су му дали да експериментира са бензинским моторним возилима. Као резултат ових испитивања, конструисао је 1892. године свој први аутомобил.

Овај, као и каснији успеси у конструисању тркачких кола, омогућили су му да 1903. оснује у Дирборну сопствену фабрику. Тада још нико није ни сањао да ће се она претворити у највећи привредни концерн на свету који ће својим методом масовне производње изазвати револуцију у аутомобилској индустрији.

Богатство и слава уследили су 1908. године када је Фордова фабрика изнела на тржиште „Модел Т“ који је био једноставан за производњу и управљање, имао лаку конструкцију и био изразито јевтин.

НЗЕРВА

НА 4 ТОЧКА

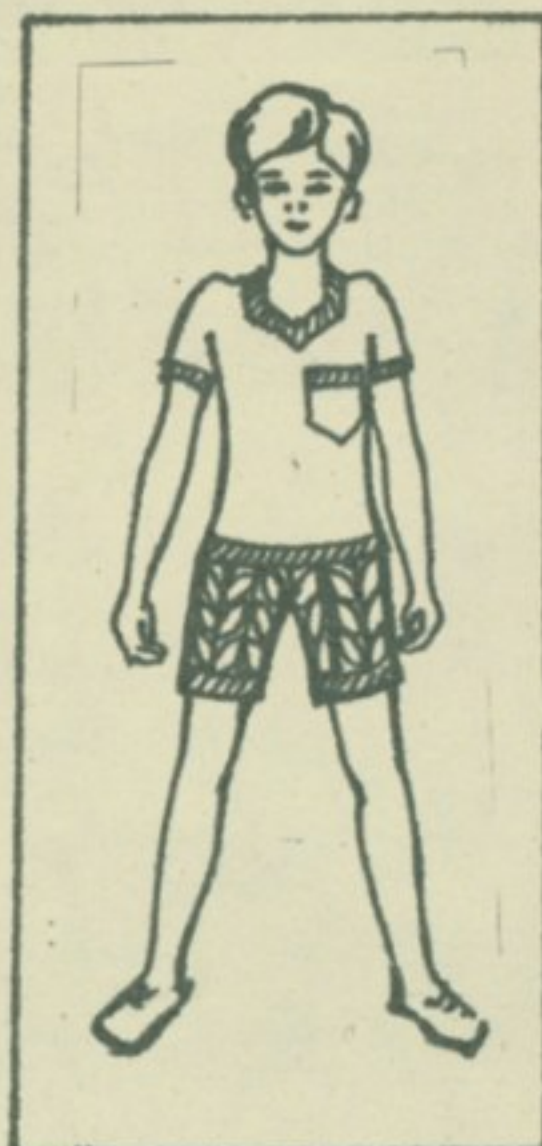
ОБЈАШЊЕЊЕ:

1. Мотор од 2900 кубика, 2. месингани хладњак (заменен челичним од 1916.), 3. фарови (до 1915. пуњени купцима као додатна опрема уместо фењера, а касније серијски уграђивани, 4. пумпана, уместо ранијих пуних гума, 5. „топовски“ точкови са дрвеним паоцима, 6. ручица за механичко покретање мотора („курбла“) 7. предњи попречнигибањ, 8. вратанца за приступ вентилима ради прегледа и по-

дешавања, 9. цев за довод смешегорива и ваздуха, 10. распливач (карбуратор), 11. лежиште динамо-машине, 12. грана издувне цеви, 13. крстасти зглоб карданске осовине, 14. карданска осовина, 15. шасија, 16. резервоар капацитета 36—45 литара (зависно од модела), 17. пригушивач звука (ауспук), 18. пренос за кочнице задњег точка, 19. диференцијал, 20. кућиште задњих полуосовина, 21. кочиони добош, 22. задњи попречнигибањ, 23. задњи блатобран, 24. кожане пресвлаке, 25. седишта пуњена чекињама, 26. ручица за гас на управљачу, 27. ручица за подешавање претпаљења (раније и касније), 28. покретно ветробранско стакло, 29. старински разводник паљења, 30. бочни фарови.

КРЕИРАЈ СЕБИ ОД ФРОТИРА МОДЕЛ ЗА ЛЕТОВАЊЕ

ЗАБАВНИК ЋЕ ПОКЛОНИТИ 10 НАЈУСПЕЛИЈИХ МОДЕЛА А САШИЋЕ ИХ ПОЗНАТИ КРЕАТОР ЧЕДОМИР ЧЕДОМИР

Овде доносимо два примера. Ти, наравно, нацртај други модел.

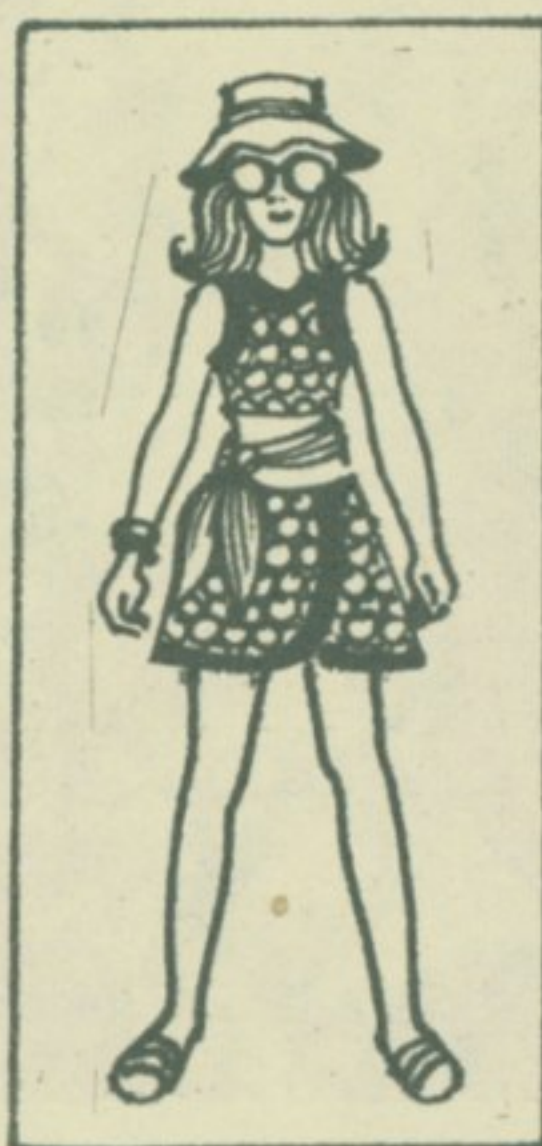
ПРАВИЛА КОНКУРСА:

1. У овом конкурсугу могу да учествују сви ученици основних и средњих школа који нацртају себи модел хаљине или комплета од једнобојног или шареног фротира. Дописницу с нацртаним моделом пошаљи ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ, 11001 Београд П. фах 124 до 25. априла ове године.

2. Изрежи и залепи приложену фигуру (доле) на дописницу. Нацртај преко фигуре модел који би желео да имаш и обој га темперама.

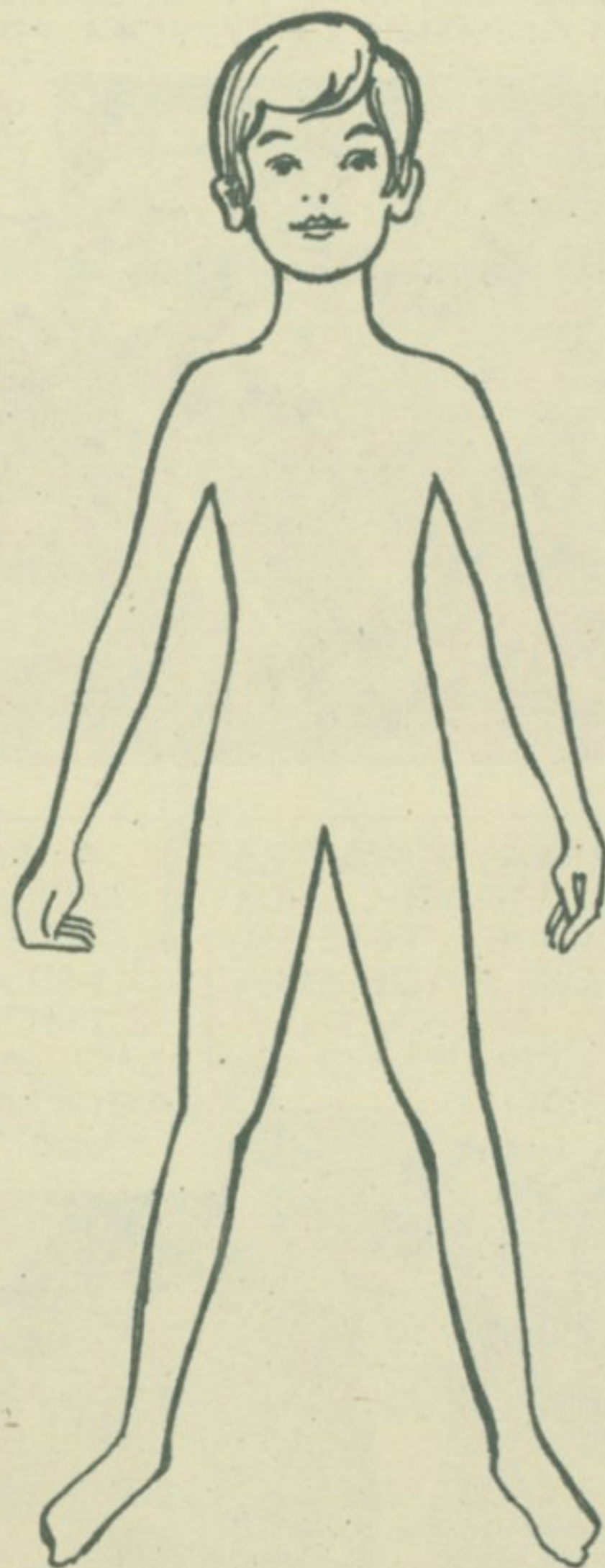
3. Попуни купон с мерама и с друге стране дописнице испиши читко своју адресу.

4. Специјални жири ЗАБАВНИКА изабраће десет најуспелијих модела а њиховим ауторима изабране моделе сашиће модни креатор ЧЕДОМИР ЧЕДОМИР.

КУПОН СА МЕРАМА

	ОД	ОД
1. ОБИМ ГРУДИ	ОД	ОД
2. ОБИМ СТРУКА	СТРУКА до манжета	СТРУКА до манжета
3. ОБИМ КУКОВА	ОД	ОД
4. ВИСИНА СТРУКА	ОД	ОД
5. ШИРИНА ЛЕЂА	ОД	ОД
6. ДУЖИНА РУКАВА	ОД	ОД
7. ДУЖИНА ПАНТАЛОНА	ОД	ОД
8. ДУЖИНА ПАНТАЛОНА	ОД	ОД
9. ЦЕЛА ДУЖИНА ХАЉИНЕ	ОД	ОД
10. ДУЖИНА СУКЊЕ	ОД	ОД

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

БАНКИЈЕВ
ПОКУШАЈ ДА
СПРЕЧИ
СЛЕТАЊЕ АВИ-
ОНА ЗАВРШИО
СЕ СУДАРНОМ.
ХАЗАРД ЈЕ
ОНЕМОГУЋИО
БЕБИЈА... АЛИ
ПРЕКАСНО...

БАНКИ?!

ЛИЛИ ЈЕ ЈЕДАН ТРЕ-
НУТАК СТАЈАЛА КАО
УКОПАНА А ОНДА...

ЈА...
МОРАМ...

ЛИЛИ! ВРАТИТЕ
СЕ... ОВАМО!
БАНКИЈУ НЕ
МОЖЕТЕ
ПОМОЋИ...

... НАШЛА СЕ ТАЧНО ИС-
ПРЕД ХАЗАРДОВЕ ЦЕВИ...

ТО САМ И
ЧЕКАО!

СПУСТИ ПУЦАЉКУ,
ХАЗАРДЕ, ИЛИ ЋЕ СЕ ОНА
ПРИДРУЖИТИ СВОМ БРА-
ТУ... ЗАУ-
ВЕК!

ПУСТИ
МЕ ДА
ГА ЈА
СРЕДИМ,
КУЛИ...

НЕ ЗАЛЕБИ
СЕ, КУЛИ, ЈЕР
ИНАЧЕ НИ-
КАД НЕЋЕШ
СТИЋИ У МЕ-
КЕЈКО!

А ЗА-
ШТО
НЕ?

ЗАТО ШТО ПРЕКО
ГРАНИЦЕ МОЖЕШ СА-
МО **ВАЗДУХОМ**... А ЈА
САМ ОВДЕ ЈЕДИНИ
ПИЛОТ!

МММ... ХАЗАРД
ЈЕ У ПРАВУ... АЛ'
НАЈПРЕ ТРЕБА
ДА СА НАЈБЛИ-
ЖЕГ АЕРОДРО-
МА ОТМЕМО
АВИОН!

А КА-
КО ДА
БЕЗ
КОЛА
СТИГНЕ-
МО ДО
АЕРОДРО-
МА?

ОВА ЦУРА И
ЊЕН БРАТ
СИГУРНО
НИСУ ОВАМО
ДОШЛИ ПЕ-
ШИЦЕ...

КАО ШТО
САМ И
МИСЛИО...
КОМБИ
ЈЕ ТУ!

А ГДЕ
ЈЕ КЛУЧ
ОД КО-
ЛА?

КОД БАНКИ-
ЈА... УВЕК ГА
ЈЕ ДРЖАО У
ЏЕПУ ОД
ПРЕЛУ-
КА!

Забрањено место

Вагонет са три дечака зауставио се кад су му предњи точкови већ висили над понором дубоким 50 метара. На дну провалије светлוצала је велика гомила жара

Догодило се то у руднику Равна Река близу Ђуприје, у августу 1949. Имао сам тада девет година и као и остали моји другови патио што мало рударско насеље нема места за игру. Где год да смо се појавили увек би се нашао неко старији да нам претњом и виком поквари игру и најурн нас. Лутали смо тамо-амо, мењали место састанка и играња слушајући стално упозорења и прекоре: „Не смејте овде, не смејте тамо а ни за живу главу не на Планир јер ће бити љутих батина“.

Тај Планир је по речима старијих био најгоре место за игру. Међутим, нас је баш он силно привлачио најпре зато што је био „најзабрањенији“, а с друге стране зато што је било нечег тајанственог у жару што се тамо светлוצао, нарочито у предвечерје.

БОБАН ОДЛИЧНО КОЧИ

Планир је у ствари био велики насип од камена, изгореле шљаке и других отпадака из рудничке јаме, на крају кога се сваког дана досипала нова шљака која је још горела. Површина насипа била је поравната и на њој постављене трачнице за вагонет који је возио жар и шљаку ка крају насипа где се све то испало и падало у подножје. Планир је био дугачак око 200 а широк 30 — 40 метара.

Нико није знао да нам је Планир познат и да смо више пута у јесен одлазили тамо и пекли кромпире за претене у топао пепео.

Једног августовског поподнева, пошто смо знали да радник који превози жар ради само у првој смени и да је вагонет читаво поподне слободан, нас тројица — Драган, Бобан и ја — одлучили смо да се мало провозамо. Скинули смо са вагонета корпу тако да је остао само рам са точковима. Вагонет је постао много лакши и, наравно, бржи. Питање кочења смо решили тако што смо повећи штап угурали између точкова и притискали задњи точак. Вагонет је постепено успоравао да би се на крају зауставио. Дужност кочничара преузео је Бобан. Пронашао је стару бачену рударску чизму и ставио је крај шина, јона му је служила као ознака одакле треба почети са кочењем. Између сваке вожње Бобан

је чизму померао све више према крају насипа тако да је вожња трајала све дуже, а он је, зачудо, увек успевао да вагонет заустави на време.

Драган и ја смо са места поласка имали да погурамо вагонет с кочничарем све док не постигне довољну брзину, те да ускочимо. Остало је била Бобанова брига. Немало нас није плашило што се коло сек завршавао над провалијом а није био обезбеђен никаквим браником. Само је од краја насипа до ивице којосека било још око два-три метра каменитог тла.

ПОСЛЕДЊА ВОЖЊА

Толико смо уживали у брзој вожњи да нисмо приметили како је време одмакло и већ се спуштао мрак. Одлучили смо да се само још

смањеном брзином наставио да нас носи према крају насипа.

Све се јудиграло у трен ока. Кад је дошао до краја шина, вагонет је искочио и заграбио каменитим тлом. Зауставио се кад су му предњи точкови већ висили над понором дубоким око 50 метара! На дну тог понора светлוצао је жар и избијао танак прамен дима који је допирао до нас ношен ветром. Само чудо нас је спасло пада. Али, одмах смо схватили да се ни издалека нисмо избавили јер је до пада могло доћи сваког часа ако се било који од нас тројице макар и помакне и тако наруши равнотежу.

Једини излаз из мучне ситуације био је да сва тројица искочимо исто време. Међутим, Драган то није био у стању да изведе јер би претходно морао да извуче ногу између две шипке вагонета. Тај његов покрет био кобан за њега а можда и за све нас. Сложили смо се да ништа не покушавамо.

Драган је почео да плаче оптужујући кроз сузе Бобана и мене што смо га довели на ово место и увалили у вожњу.

НИКОМ НИ РЕЧИ!

Из подножја Планира допрли су најједном до нас некакви гласови. Полако сам се осврнуо и приметио у мраку жмиркаву светлост рударских светиљки које су се лелујале путем. Кроз главу ми проструји мисао да то сигурно неки рудари пролазе преко Планира идући на смену. Драган кроз сузе стаде да запамеже из свег гласа:

— Чико, чико! Дођи брзо горе, паћемо у ватру!

Светиљке засталоше и одозго се зачу:

— Где сте?

— Овде горе, на Планиру! — повикасмо сва тројица углас.

Ускоро је помоћ стигла. Била су то два рудара. Чим су опазили у каквој смо ситуацији, стадоше да нас умирују речима да ће нас они извући само да не смо ни да се померимо. Опрезно су пришли вагону и одупрвши се снажно га повукли себи. Вагонет послушно пође уназад и коначно се нађе на чврстом тлу.

У истом тренутку, као по команди, сва тројица смо скочили и дали се у бег бојећи се заслужене казне.

Одлучили смо да ништа ником не причамо о догађају а уколико би наши спасиоци штогод поменули да упорно тврдимо како то нисмо били ми. Веровали смо да нам у мраку нису успели да виде лице. Тако је и било.

Ипак остали смо им дужни једно велико хвала што им у страху и паници нисмо стигли да кажемо.

Стјепан Јанч, службеник,
Призрен, 7. јула 23
Хонорар 250 н.д.

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА

Ако сте доживели нешто узбудљиво, опишите нам догађај. Објавићемо ваш доживљај у овој рубрици „ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА“; можете описати и туђи доживљај. Опис мора да буде дуг најмање 4 странице на машини (са проредом) или највише 5 страна. (Ако немате машину, пишете веома читко руком). Објављујемо само истините догађаје. „ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА“ која буде објављена награђује се са 250 динара.

ЖИВОТ У ЈУЖНОАМЕРИЧКОЈ ПРАШУМИ

АРА

АРА

ОПОСУМ

ПЕКАРИ

ЛЕПТИР

МРАВ-КРОЈАЧ

МАЈМУН-ПАУК

ЛЕНЈИВАЦ

ТУКАН

ТУКАН

АНАКОНДА

ЛЕПТИР

АРМАДИЛО (ОКЛОПНИК)

ЈАГУАР

ENERGOINVEST
НАГРАДНА ИГРА

ЗЕЦ

За победнички цртеж осмог, по следњег, кола Енергоинвестове наградне игре „3 + 3“ проглашен је цртеж ЗЕЦА. Његову маскоту најбоље су обојили и добили на поклон по једне саонице следећи учесници:

Боривоје Тодоровић, Рударска 99/II, 75000 Тузла
Станка Бајчета, Народне револуције бб, 84210 Пљевља
Мирко Дурсун, Бутмирска 12, 71210 Илица

У Москву и Лењинград путују:

Наталија Братић, Маршала Тита 149-а, 75000 Тузла

Милуша Бајчета, Народне Револуције бб, 84210 Пљевља

Ленка Дурсун, Бутмирска 12, 71210 Илица.

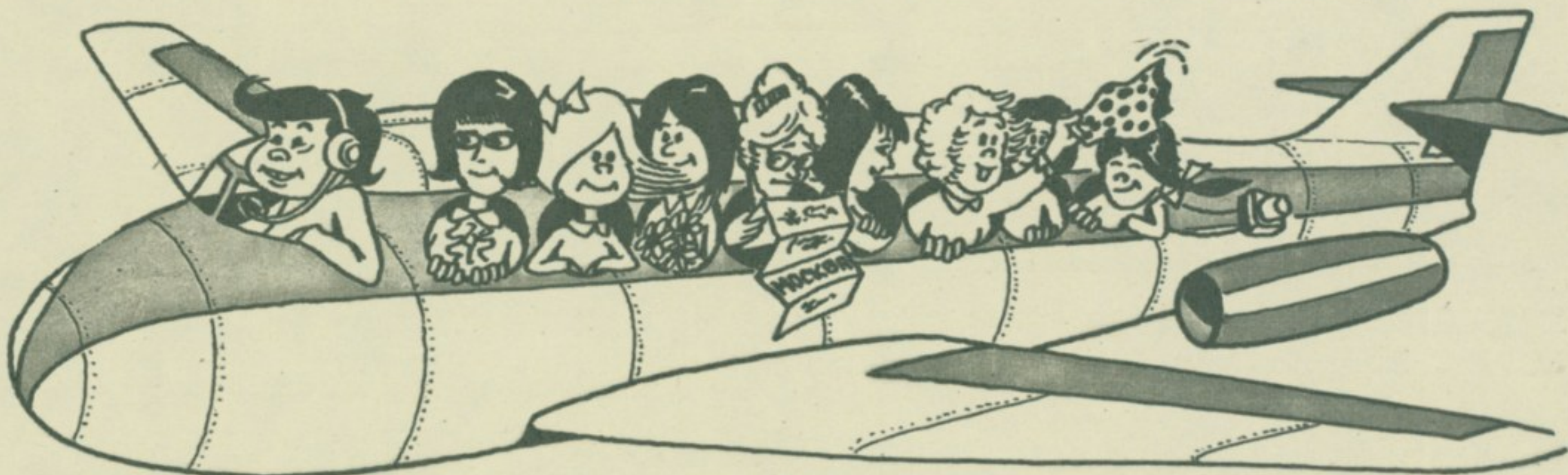
Ружица Јанковић, Београд, 5.

На крају игре објављујемо имена свих оних који су као награду од Енергоинвеста добили

бесплатно путовање у Москву и Лењинград:

1. Славица Новчић, Зеница, 2. Драгица Пуришић, Шабац, 3. Елисавета Ераковић, Скопље, 4. Ружица Јанковић, Београд, 5. Самија Парић, Сарајево, 6. Олга Гештаковска, Скопље, 7. Љубица Арсовски, Скопље, 8. Цвета Михајловић, Београд, 9. Лепосава Кнежевић, Сремска Митровица, 10. Мирјана Летић, Кумане, 11. Бранка Кедвеш, Загреб, 12.

Бахра Ђукић, Сарајево, 13. Муневера Мехић, Брчко, 14. Нада Шкодрић, Крњача, 15. Мара Пот, Нови Сад, 16. Милка Мучалов, Кумане, 17. Илинка Јакшић, Смед. Паланка, 18. Садета Шљакић, Сарајево, 19. Софија Пуриватра, Сарајево, 20. Марија Тодоровић, Тузла, 21. Недељка Цигановић, Пожаревац, 22. Наталија Братић, Тузла, 23. Милуша Бајчета, Пљевља и 24. Ленка Дурсун, Илица.

**У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН
СТРИП:**

**РИП КИРБИ
ОПКЛАДА**

$$\frac{\tan 45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

**КАКО СЕ
РЕШАВАЈУ
ЗАДАЦИ ИЗ
МАТЕМАТИКЕ**

Лако и брзо можете и сами научити из књиге „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Попуњену наруџбеницу пошаљите на дописници или у писму са знакомом које књиге желите, и пошаљите на адресу: **МАТЕМАТИКА — 71001** Сарајево, п.п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

ПОРУЏБЕНИЦА

Молим да ми одмах пошаљете:

1. Све три књиге „Израђени задаци из математике“ (I, II и III разред гимназије техничких и осталих школа средњих) по цени од 100 динара.

2. Само једну књигу „Израђени задаци из математике и то за:

_____ разред, по цени од 40 динара.

(заокружи шта наручујеш)

Књиге ћу платити поштару кад ми донесе (поузећем).

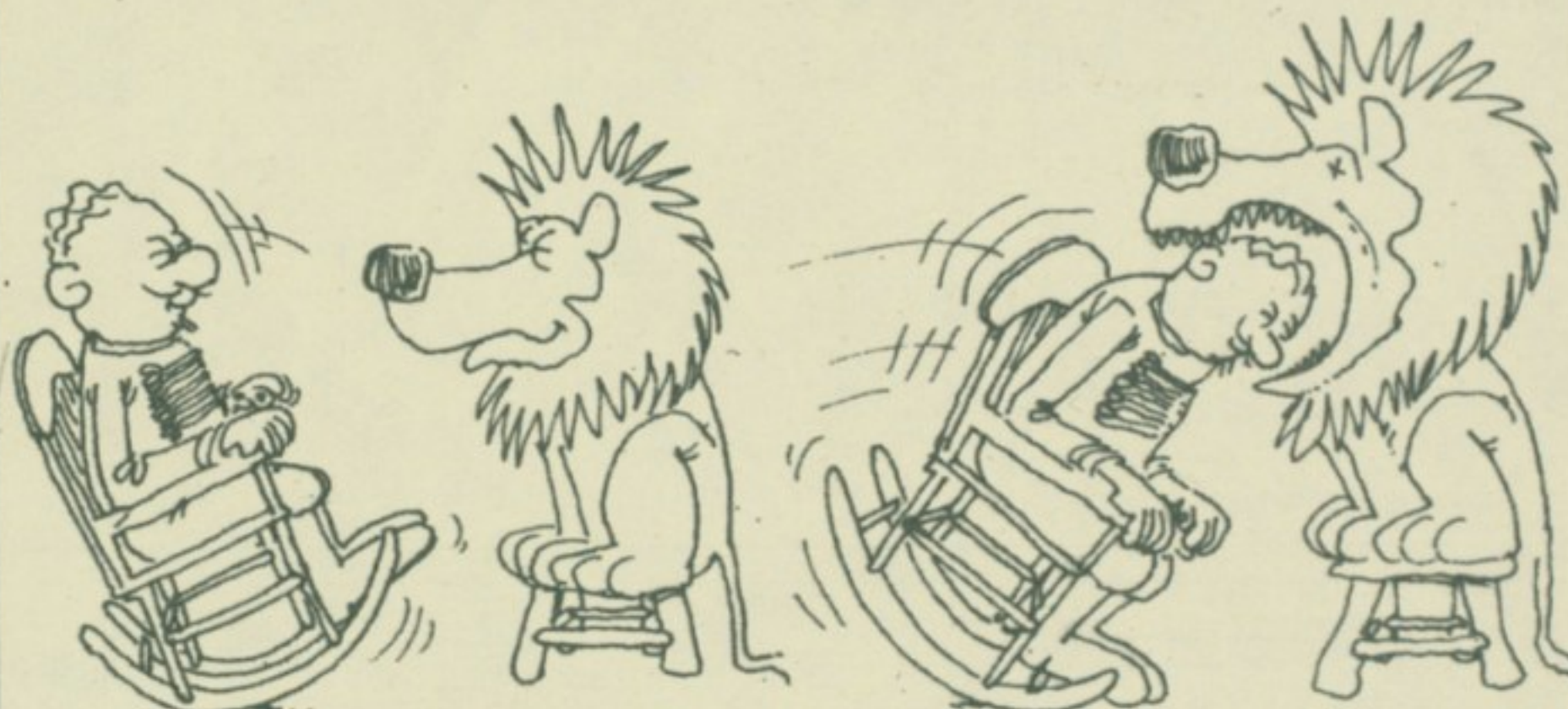
Презиме и име купца _____

Поштански број и место _____

Улица и број _____

Попуни наруџбеницу, залепи на дописницу или стави у коверат и пошаљи на адресу: **МАТЕМАТИКА, 71001, САРАЈЕВО, п.п. 64.**

хумор

БЕЗ РЕЧИ

— Мама, ти си увек сањала о бунди од леопарда!

**ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА**

У златној кући часови су од олова

(Швајцарска пословица)

ДРЖИ КОРЊАЧУ!

ИЗРЕЖИ И ЗАЛЕПИ!

Ове животиње изрежи и залепи изнад њихових имена на странама 48 и 49.

ЛЕПТИР

ЛЕПТИР

ТУКАН

ПЕКАРИ

АРМАДИЛО (ОКЛОПНИК)

ЈАГУАР

ПАРА

ЖИВОТ У
ЈУЖНОАФРИЧКОЈ ПРАШУМИ

ЧУДА НЕМА

Ово ће нас прославити, Сесил, — задовољно се осмехнуо млади археолог девојци која је стајала изнад његове главе.

— Да, Гијоме, — прекиде га она. — Само, заборављаш да то треба најпре изнети из ове земље.

— Имам одобрење да изнесем 25 одсто од свега што пронађем, и то оно што сам изаберам.

— Не мислим то. Сиријске власти су ти дале одобрење, али шта ћемо с Друзима?

— Ја добро стојим са једним од њихових шеика из Сувеиде.

— А одметници?

— Све ми се чини, Сесил, да ти видиш препреке и тамо где их нема. — Девојка ништа не одговори и обоје ћутке наставише да чисте грнчарију коју су ископали дан раније.

Пуцањ у ноћи

Познанство двоје младих археолога није било дуго.

Сесил Д'Арсонвал, Францускиња, упознала се у Библиосу са колегом Вилмошем Барном. Млади мађарски археолог намеравао је да врши ископавање у околини Џебел ед Друза а исти циљ имала је и Сесил. Љубав је планула пре него што су и успели да једно другом то кажу. Кад су пронашли кип феничанске богиње љубави и Месеца Астарте (Ашторет), обоје су били још одушевљени али касније, кад је размислила, Сесил је обузео страх да ће се у вези са њим десити нешто лоше. Плашила се за себе а још више за Гијома — тако је она пофранцузила његово име Вилмош.

Те вечери никако им се није спавало па су дуго разговарали. Најзад, негде око пола једанаест повукли су се на спавање. Десетак минута после поноћи Сесил су тргли иза сна револверски хици. Док се она снашла, неки људи су упали у њен шатор, извукли је напоље, везали за седло и колона од око 25 коњаника запутила се галопом ка Џебел ед Друзу, високој и усамљеној планини, негде на југу.

У мрклом мраку Сесил није могла да одреди где је Гијом и шта је са њим. То јој је било најстрашније. Јахала је онако везана на коњу између два Друза дивљег изгледа и знала да јој не вреди да поставља питања.

Пресуда је ђала

Није могла да одреди колико су дуго јахали кад се караван зауставио. Одвезали су је и увели у неку

Збој бојине љубави Ашџорей археолој Гијом замало није изјубио ђлаву

ФЕРЕНЦ МОЛНАР

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

пећину са вратима од кедрових облица. Испред су остала два Друза са старинским винчестеркама.

Сесил је размишљала: била је у праву када је рекла Вилмошу да се плаши одметника Друза који су уз то и верски фанатици. Радници који су им помагали при ископавању понашали су се врло чудно када је кип откривен. Стари Фуад само је вртео главом када је чуо како Барна намерава да однесе кип. Да ли их је он одао? Он или неки други радник?

Први зраци сунчеве светлости пробацили су се кроз дрвена врата њеног затвора и прекинули Сесил у размишљањима. Уто се појавише два стражара.

— Шта хоћете од мене? — упита их девојка. Говорила је течно дијалект Друза.

— Твој пратилац је пуцао на нас! — рече други.

— Морао је да се брани... — поче Сесил.

— Ранио је двојицу наших људи и то му само погоршава казну — свечано је прекиде старији. — Ти ћеш присуствовати његовом погубљењу. Хтео је да однесе нашу Ашторет и биће бачен у провалију, на јужној падини највишег врха Џебел ед Друза.

— Шта сте мени спремили? — презриво упита Сесил премда је осећала као да ће тог тренутка пасти у несвест.

— То ће касније одлучити наш шеик Хамид бен Иса. А сада, поћи с нама — заповеди онај други. Сесил је хтела још нешто да каже али се предомисли и пође ка излазу. Уз пут је грозничаво размишљала. Шта да ради? И може ли се уопште нешто учинити?

Џебел ед Друз није висока планина. Највиши врх достиже око

1.700 метара. Међутим, Сесил се, иако је била добра спортисткиња, чинило као да се пење на Хималаје. Није јој толико био тежак физички напор колико помисао да се час Гијомове смрти незадрживо примице.

Најзад је и том мучном успињању дошао крај. Стигли су на неколико десетина метара испод највишег врха, с јужне стране, тамо где је требало Гијома да баце...

Кад је и последњи из поворке стигао, шеик Хамид бен Иса нареди да се странци изведу пред њега. Сесил је тада први пут од синоћног препада видела Гијома. Био је блед а на глави имао велик крвав завој, као турбан. Гијом је погледа и шапну на француском:

— Била си у праву! У лепом смо сосу.

— Увек има излаза... — храбрила га је Сесил.

— Овог пута не, све је готово — прекиде је он.

Сесил није могла више да каже пошто шеик бен Иса проговори. Објавио је почетак суђења Гијому. Сви присутни су знали да су ове речи обична формалност јер се од самог почетка знао крај.

Сви су засјали

Девојка је на пола ува слушала судску расправу, док је сав мозак напрегла размишљајући како да спасе Гијома. Сасвим случајно поглед јој паде на нешто од чега јој је застао дах. На два-три метра од себе опазила је стари феничански запис на каменој плочи. Кад је по-

гледом прелетела до краја, закључила је да можда и има наде да спасе Гијома.

Пошто није била везана, а све су очи биле упрте у Гијома, она приђе ближе запису, притисну руком леви доњи угао. Плоча склизну, а испод се указа шупљина. Унутра је била само једна полуга. Сесил повуче, тачно како је стајало у запису, и из шупљине покуља густа беличаста магла према којој би лондонска била лака пролећна измаглица. За минут-два врх Џебел ед Друза био је заогриут у густу непробојну маглу! Али, то није била обична магла, имала је и неко опојно дејство. Сесил је то знала, па је брзо ставила марамицу преко носа и уста. Док се магла још није склопила, она је видела како су се сви Друзи, почев од шеика бен Исе па до последњег камилара, а такође и њен Гијом, срзали на местима где су до малочас седели и чврсто утонули у сан.

Сесил је потрчала према Гијому, подигла га и почела да га вуче на доле. Успела је да стрчи неколико десетина метара и чим се нашла ван магле, дубоко је удахнула ваздух. Пошто је знала колико траје дејство магле, потрчала је још двадесетак метара ниже где су биле камиле и коњи и довела два чисто крвна арапска ата до места где је лежао Гијом. Млади човек је полако долазио к себи. Када се осветио, помогла му је да узјаше, везала га за седло како не би пао и закачивши узде његовог коња за седло свог, похитала низбрдо у галопу. Гијом у једном тренутку промрмља:

— Да те виде, одмах би те ангажовали за следећи дерби у Епсому! Сломимо вратове!...

— Ћути! — добади му она — није ово ништа према ломљењу врата низа стење Џебел ед Друза...

Гијом се тек тада сети свега и баци поглед према врху. Зурио је забезекнуто у врх Џебел ед Друза и није могао да верује својим очима. Планина је имала маглену капу као Монт Пилатеус у Швајцарској. Хтео је нешто да упита, али је заћутао и поново утонуо у сан.

Сесил је брзо ставила марамицу на уста када је необична магла покуљала из шупљине. Сви око ње су почели да се тетурaju.

Не часећи часа спаковали су на две камиле које је Сесил покупила уз пут најважнији део оног што су ископали. Једна камила носила је Астартин киш, који је срећом изнутра био шупаљ, а друга остало. Бесомучно гонећи камиле, стигли су у Библос. Намеравали су да се одморе и преноће у хотелу, али им је један пријатељ Друз саветовао да што пре напусте Либан. Укрцали су се на први пароброд „Краљ Дагобер“ који је саобраћао између Либана и Француске, последња лука била је Марселе.

Трик великої Хирама

— Не би било лоше — проговори он — да сада при руци imam једну малу „фумаролу“ и обавијем магловите три свраке! Слажеш ли се?

ГОСПОДАР МАМУТА

ПЛОЧА ЗА ВАС

ИНДЕКСИ

Свака нова композиција овог популарног састава који има свој стил и звук доживљава велики успех. На њиховој плочи налазе се врло добре композиције „СВЕ ОВЕ ГОДИНЕ“ композитора Лешића и Монтена и „КРИВАЦ СИ ТИ“ — Реџића. Лепо место на дискомеру Студија Б имала је композиција „СВЕ ОВЕ ГОДИНЕ“. Плочу је издао „Југотон“. Цена је 8,80 динара.

МАРТИН

Учесник југословенског фестивала за песму Евровизије Миша Јовић, познатији као Лео Мартин, певао је композицију Војкана Борисављевића „БИЋУ УВЕК САМ“. Захваљујући његовом изврсном извођењу песма је ушла и у финале. Са „Б“ стране је композиција „ЗВАО САМ ТЕ ЏОРџИЈА“. Плоча је изашла у заједничкој продукцији РТВ Сарајево и Београд диска. Цена је 8,80 динара.

ENERGOINVEST**НАГРАДНА ИГРА****КЛУБОВИ ЗНАЊА**

ДОШЛИ ИЗ ЛИВЕРПУЛА

СВЕ ЕКИПЕ КОЈЕ ПОШАЉУ 8 ТАЧНИХ ОДГОВОРА УЧЕСТВУЈУ У ИЗВЛАЧЕЊУ ВРЕДНИХ НАГРАДА!

2. ПИТАЊЕ:

— Када су се појавили пре десетак година, напречац су освојили свет. Дуго времена налазили су се међу првима на топ-листама свих земаља. Сви чланови овог ВИС ансамбла су из Ливерпула. Одговорите: како се звао овај популарни ВИС ансамбл и наведите име вође групе.

3. ПИТАЊЕ:

— Двадесет петог маја 1972. почиње у Сарајеву Финале спортских игара Енергоинвеста које многи називају мала олимпијада. У предтакмичењу учествовало је 10.000 радника из 61 Енергоинвестовог рудника, фабрике, погона. Два месеца касније, 26. августа ове године, у Минхену ће се одржати права, XX олимпијада. Ваш задатак је да одговорите: како се зове човек који је 1896. године обновио модерне олимпијске игре?

ИЗВОД ИЗ ПРАВИЛА ИГРЕ

● Читко вам у Политикином забавнику поставља 36 питања из 8 области. Екипе имају право да између свих ових питања изаберу само 8 и тачно одговоре. Није обавезно да се питања односе на једну област већ се могу бирати из свих наведених.

● У игри имају право да учествују друштва и секције при основним и свим средњим школама као и све групе ученика које се самостално формирају а броје најмање 10 а највише 50 чланова.

ПОБЕДНИЦИ САМИ БИРАЈУ НАГРАДЕ!

● На крају игре жири Енергоинвеста и Политикиног забавника наградиће 8 екипа са тачним одговорима. Ако буде више таквих, награде ће се извући жребом. Екипа може да изабере хоће ли узети инструменте за цез-оркестар, фото-лабораторију, спортску опрему, физички или хемијски кабинет или нешто друго од школске опреме. Свака награда вреди 10.000 НД и припада читавој екипи.

КАКО СЕ ШАЉУ ОДГОВОРИ:

● Свака екипа која је пријавила учешће у овом такмичењу добила је од Енергоинвеста свој такмичарски број. Кад шаљете одговор, обавезно налепите на лице дописнице тај број.

С друге стране наведите број питања и поред њега одговор. Дописницу пошаљите на адресу: Енергоинвест, 71001 Сарајево, са назнаком „За клуб“.

**У ИДУЋЕМ
ПОЛИТИКИНОМ
ЗАБАВНИКУ
3 НОВА ПИТАЊА**

СВАКЕ НЕДЕЉЕ ПОГЛЕДАЈТЕ У ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, МОЖДА ЈЕ БАШ У ТОМ БРОЈУ ПИТАЊЕ НА КОЈЕ ЗНАТЕ ОДГОВОР

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Имам 17 година. Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Мухамед Софтић, Гнојница, 74318 Дубошница.

Имам 12 година и желим да се дописујем с вршњацима из наше земље. Скупљама салвете, старе забавне плоче, марке, фотографије глумаца и разгледнице. Волим музику и пишем пјесме. Навијам за „Партизан“. Бранка Трајковић, Вледска 46, 54000 Осиек.

Желим да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље и иностранства на српскохрватском, енглеском и руском језику. Имам 12 година. Навијам за „Војводину“ и скупљама значке и марке. Волим бит музику. Драгослав Врбашић, Трг Д. Туцовића кула II/50, 21000 Нови Сад.

Имам 15 година. Желео бих да се дописујем са младима из Југославије и иностранства. Волим спорт, музику и филм. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Здравко Боровац, Загребачка 6, 41317 Поповача.

Желим да се дописујем са девојкама широм наше земље до 20 година. Зоран Солунац, В.П. 3440/9-10, 91220. Тетово.

Имам 17 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Скупљама значке. Драган Рајић, Јована Бабуноског 13а/17, 18000 Ниш.

Имам 17 година. Желим се дописивати с друговима и другарицама широм наше земље. Скупљама разгледнице, салвете, грамофонске плоче, лутке и фотографије глумаца и пјевача. Маја Кокотовић, Бакарићев трг 27, 43000 Бјеловар.

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама из Југославије. Идем у VI разред. Навијам за „Црвену звезду“. Скупљама разгледнице, марке, салвете и значке. Јадранка Радовић, 81346 Зеленика бр. 35.

Имам 18 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Волим забавну музику а скупљама поштанске марке и значке. Зоран Вељковић, Његошева 17, 35000 Светозарево.

Желела бих да се дописујем са својим вршњацима. Имам 15 година. Волим Том Џонса и Драгана Антића. Јасминка Милашиновић, Житни трг 48, 36300 Нови Пазар.

Желела бих да се дописујем са младима из Југославије и Немачке. Језик дописивања српскохрватски и немачки. Жељка Рожић, Војновићева 22, 41000 Загреб.

Желео бих да се дописујем с друговима и другарицама из целе земље, навијачима „Партизана“. Имам 18 година и похађам угоститељску школу. Ненад Ковачевић, Н. Конић 34/4, 81000 Титоград.

НАХРАНИ ГЛАДНУ МАЦУ!

Драги Забавнице!
Молим те да ми кажеш ита ради Друштво за заштиту животиња и како могу постати његов члан. Твој стални читалац
Бобан из Врмца

Друштво за заштиту животиња је организација која увек и свуда штити животиње а људима који их имају помаже да их чувају и негују. Његови чланови су деца и одрасли, сви они који воле животиње. И ти можеш учинити да неки пас, мачка,

или птичица никада више не буду гладни и усамљени и видећеш како ће ти мала животиња поклонити своје срце. Стећи ћеш пријатеља који ће те увеселавати. Тако си на неки начин већ постао члан овог друштва а ако на адресу: Друштво за заштиту животиња СР Србије, Булевар револуције 17, 11000 Београд пошаљеш 6 н. динара (12 за одрасле) на име чланарине за једну годину, добићеш чланску карту и редовно ћеш примати занимљив часопис на своју адресу.

ДА ИХ НЕ ЗАБОРАВИМО

Драги Забавнице!
Веома нас је потресла вест да су прошле године у саобраћајној несрећи код Семизовца изгубили животе ученици који су радосни путовали на летовање. Кад

смо касније сазнали да су пионири широм наше земље организовали прикупљање добровољних прилога за подизање споменика настрадалим ђацима, оберуч-

ке смо им се придружили и сакупили 1710 н. динара. Јављајући о овоме желимо да поздравимо све оне који су покренули ову акцију а теби желимо много успеха у даљем излагању.

Пионирска организација
ОШ „Анто Богићевић“,
Лозница

ГРАДИЋ ПЕЈТОН

Драги Забавнице!
Желела бих да купим књигу „Градић Пејтон“ па те молим да објавиш адресу

неке књижаре која би ми је послала поужећем. Прими много поздрава од твоје верне читатељке.

Јелица Топаловић,
15305 Липолист

Књиге „Градић Пејтон“ и „Повратак у градић Пејтон“, по цени од 120 н. динара, можеш поручити на адресу ИП „Просвета“, Добричина 30, 11001 Београд.

* укршћене речи *

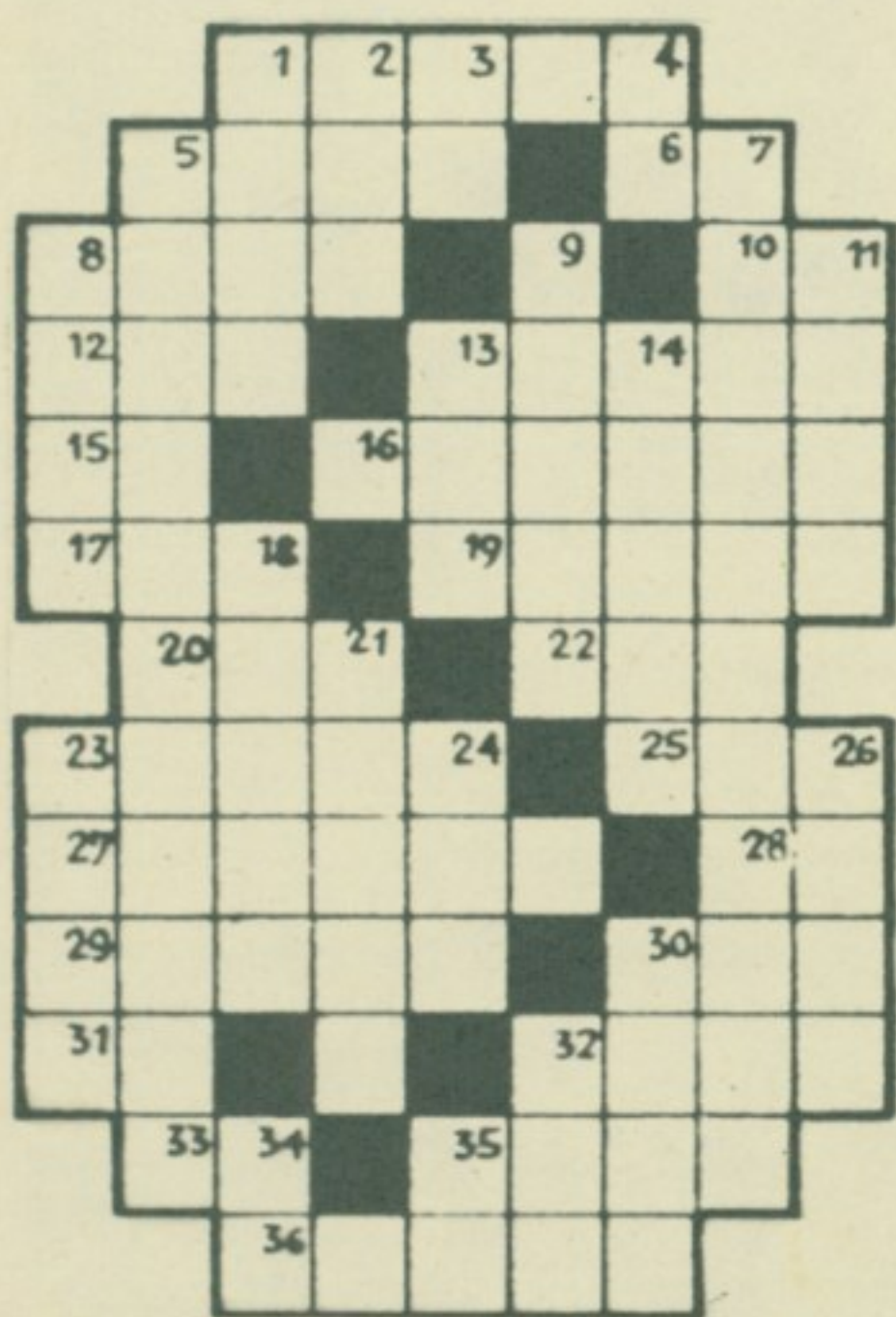
Водоравно: 1) палица, штап; 5) живац; 6) предлог; 8) река у Црној Гори; 10) зачин у јелу; 12) предигра у средњовековним шпанским комедијама; 13) састав; 15) предлог; 16) кости лица у које су усађени зуби; 17) војвођански шахиста (Бо-

ра); 19) украс; 20) место у Србији; 22) холивудска филмска глумица (Дорис); 23) непрепаћен; 25) сукоб народа; 27) аутор неког дела; 28) слово латинице; 29) врста колача; 30) млечни производ; 31) аутомобилска ознака за Нови Сад; 32) познати шпански сликар (Франциско); 33) хемијски знак за телур; 35) усијана вулканска маса; 36) река у Француској.

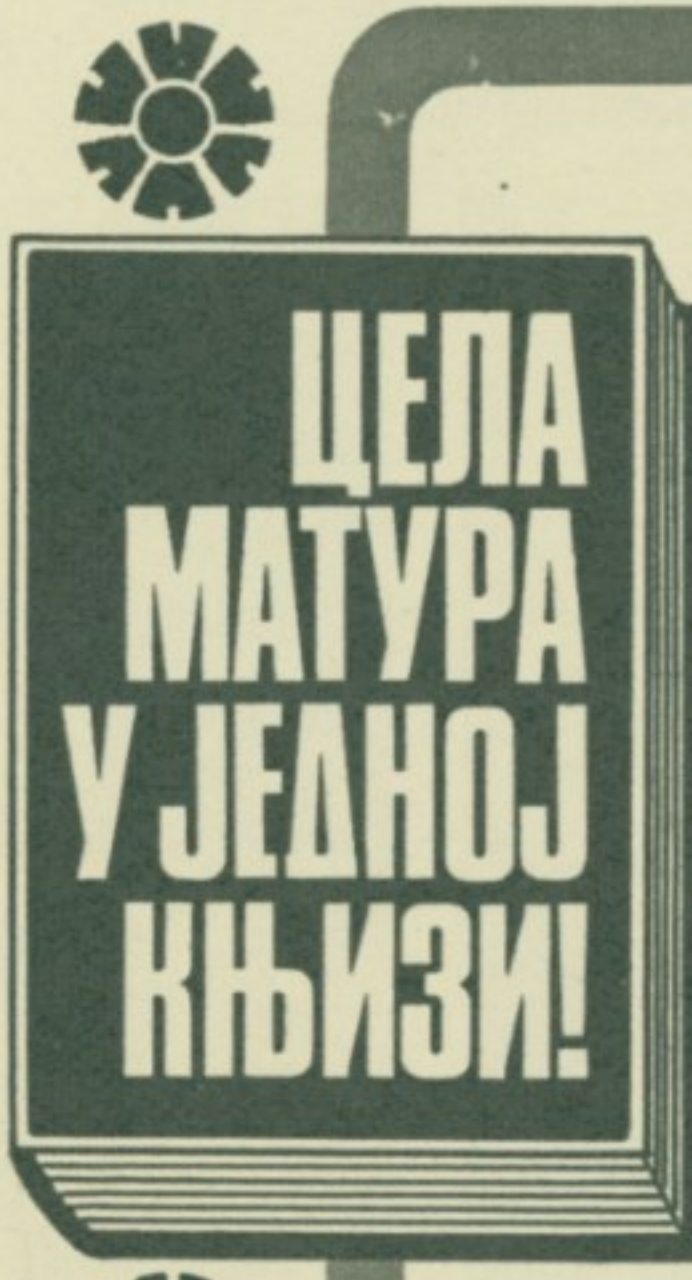
Усправно: 1) циљ; 2) право време (лат.); 3) скраћеница за телевизију; 4) првак; 5) привлачност шарм; 7) удружење; 8) пољска новчана јединица; 9) хармонија; 11) поново; 13) мушко дете; 14) алкохолно пиће; 18) планинска област у Алпима; 21) мушко име; 23) остатак после пожњевена жита у пољу; 24) јединица електричне снаге; 26) земља (лат.); 30) ноћна птица грабљивица; 32) чај; 34) слово латинице; 35) музичка нота.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) грозд; 6) предмет; 8) ала; 1; 9) бал; 11) недоумица; 14) А (лександар) В(учо); 15) ски; 16) Ин; 17) аула; 19) ет; 20) во; 21) пр; 22) Ло; 23) крај; 25) ко; 26) Хуе; 27) ер; 29) оклопљача; 32) сви; о; 33) Лаб; 34) амалгам; 37) аванс.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Милош Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 динара, полугодишња 44,00 динара, тримесечна 22,00 динара. Претплата за иностранство: годишња 176,00 динара, полугодишња 88,00 динара, тримесечна 44,00 динара. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: ДМ 52.— \$ 14.— Ег 78,40.— Сг 61,60.— Скр 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊОШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поужећем, по цени од 40 н. динара. За само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

